NICOLAE TĂUTU
ENIGMATICA SOLVEIG
EDITURA TINERETULUI

Nicolae Tăutu

ENIGMATICA SOLVEIG

Editura Tineretului
Colecţia Aventura
Bucureşti, 1969

AVENTURA • AVENTURA • AVENTURA • AVENTURA

Nicolae Tăutu
© 1969, « Enigmatica Solveig »
Editura Tineretului
Colecţia «Aventura»

Dedic această carte ofiţerilor din organele securităţii statului, pentru munca lor plină de răspundere, perseverenţa şi eroismul pe care-l dovedesc în apărarea liniştii noastre creatoare.

NICOLAE TĂUTU

Gara Constanţa. Ceaţă şi ploaie. Aproape de miezul nopţii. Un om cu părul cărunt, cu faţa uscată, de culoare albă, cadaverică, cu mişcări nervoase, tamburina cu mâna dreaptă pe sticla uşii de la ieşire. Privea îndelung peronul. Şi ploaia care se scurgea în rafale scurte pe semafoarele automate. Din când în când, cerceta cu prudenţă oamenii din jurul său. Controlă ceasul-brăţară cu orologiul masiv al sălii de aşteptare. Cu paşi înceţi se desprinse de la locul său. Ieşi pe peron. Un cârd de ciori fără somn, speriate probabil de şuierul unei locomotive se repeziră croncănind deasupra gării, umplând văzduhul umed şi ceţos cu disperarea lor. Părea un decor de Van Gogh, scheletic şi sinistru.

Volfeanu, omul cu părul cărunt şi cu faţa suptă, se îndreptă spre una din liniile secundare. Înainta precaut. Schimbă direcţia, dorind să se convingă că nu este urmărit. Îşi aprinse o ţigară. Trase fumul adânc în piept. După ce merse câtva timp, se opri lângă un vagon de marfă. Stinse ţigara şi se cufundă cu întunecimea vagonului izolat. Răsuflă uşurat observând o umbră în depărtare. Volfeanu aştepta cu nervii încordaţi. Contrar aşteptărilor, omul înainta sigur, cu pas tineresc, purtând un pachet în mâna dreaptă. Îşi continuă drumul cu aceeaşi relaxare şi stăpânire de sine. Se apropie de Volfeanu, recomandându-i în şoaptă:

— Sus! În vagon!

Volfeanu, răsuflând uşurat, se urcă în vagon. Tânărul sări uşor după el. Închise uşile. Mărturisi:

— Am avut impresia că e cineva pe urma mea...

Râse arătându-şi dinţii albi şi puternici. Aprinse o lanternă cu lumina subţire, difuză, galbenă.

— Domnule Volfeanu, acesta-i „materialul”... Sunt două platouri de ceramică fabricate în serie. Dar cu acest dispozitiv, platoul se desface şi aici avem harta dispozitivului militar Nr. 453.

Volfeanu cercetă cu minuţiozitate platourile atât de ingenios prelucrate, în timp ce tânărul agent de legătură continuă:

— Celelalte două platouri cu schiţa portului militar or să vă sosească mai târziu, pe calea aerului. Dumneavoastră trebuie să anunţaţi chiar în această noapte să vină „prietenii” noştri să le ridice... Desigur, până la sosirea lor, veţi fi şi în posesia celorlalte două platouri!

Tânărul îşi descheie şiretul pantofului drept, motivând:

— Mă strânge! Şi ştiţi din care cauză?

Râzând, descălţând pantoful, demontă tocul şi scoase dinăuntru un tub în care se afla o hârtie foarte rezistentă şi extrem de subţire.

— E inutil să vă mai spun că acesta este noul nostru cod cifrat pentru sezonul de vară! Se impunea schimbarea vechiului cod... Este?

Volfeanu luă tubul cu mâna tremurândă. Tânărul îl avertiză:

— Cea mai mare atenţie şi respectarea întocmai a recomandaţiilor primite! Sunteţi direct răspunzător de orice abatere. Şi acum vă urez o vară plăcută! Cât aş da să pot lucra şi eu aici la mare!... Ştiţi cât iubesc marea? Aş dormi pe plajă să-i aud chemarea... M-aş tolăni pe nisipul plajei o mie de ani în şir...

Dar Volfeanu nu-l mai asculta de mult, fiind preocupat să ascundă cât mai judicios codul cifrat. Tânărul prea vorbăreţ îl agasa, îl enerva din cale-afară. Mai ales că o presimţire tulbure

pusese stăpânire pe el, urmărindu-l tot timpul, chiar de la plecarea de acasă. În zadar tânărul încerca să citească vreun semn pe faţa lui Volfeanu, îndreptând de câteva ori lanterna spre el. Volfeanu avea ochii ca de cristal, neutrali, reci şi cenuşii, inexpresivi, exersaţi, probabil, printr-o practică îndelungată. Inteligent, cu sânge rece, obrajii săi păreau împietriţi, nu trădau nimic din stările sufleteşti care-l stăpâneau. Nu se clinti nici când tânărul, cu auzul mai fin, îl anunţă cu gravitate în glas:

— Paşi... Vine cineva... Şterge-o!

Tânărul scoase pistolul. Cântări într-o clipă situaţia şi hotărî:

— Coboară prin această uşă! Eu voi rămâne să-ţi acopăr retragerea. În spatele gării se află maşina mea. Poftim cheile... Te voi vizita acasă!... Mai repede, domnule Volfeanu! Lucrează cu cea mai mare grabă! Gata, pleacă!

Volfeanu sări prin uşa laterală, opusă peronului. Se strecură grăbit prin ploaie şi ceaţă. Cârdul de ciori încă nu se potolise. Se îndreptă spre un drum ocolit, care avea să-l ducă în spatele gării. Spaima încă îl mai stăpânea. Şi presimţirea întunecată. Aştepta, din clipă în clipă, să audă larma luptei de care dorea să fie cât mai departe cu putinţă. Mergea gâfâind, lovindu-se de şine, călcând prin băltoacele proaspete, împiedicându-se de traverse şi căzând în vreo două gropi.

Tânărul aştepta cu revolverul în mână, cu piedica trasă, pândind prin uşa întredeschisă a vagonului de marfă izolat şi îngropat de negură şi ceaţă. Auzi un glas aspru:

— Să cercetăm şi vagonul singuratic!

Tânărul înţelese că e pierdut. Observă cum urmăritorii se apropiau liniştiţi şi precauţi. Gândi: „Nu mai am nicio salvare! Nu-mi rămâne decât să-mi vând pielea cât mai scump! Sper că Volfeanu să fi ajuns cât mai departe şi cu materialele în deplină siguranţă. Drace, n-am avut cel puţin timp favorabil să mai fi

putut face o baie în mare! Şi e stupid să mori pe ploaie şi pe ceaţă! Şi încă la doi paşi de mare!"

Urmăritul se lipi de peretele rece al vagonului, întinse revolverul şi trase. Oamenii securităţii se culcară imediat la pământ, apoi, târâş, căutară un adăpost de gloanţe, dar de unde puteau să ţină în observaţie uşa de unde se trăgea. Un ordin trecu ca un fulger din om în om.

— Înconjuraţi vagonul!

Câteva umbre se strecurară prin salturi scurte şi repezi de cealaltă parte a vagonului, care acum era controlat de un cerc viu de foc. Tânărul îşi scoase fulgarinul, rămânând într-un costum elegant, gri-deschis, pe care încerca să-l protejeze de peretele colbăit al vagonului, aşa ca o culme a ironiei, deoarece moartea se afla doar la câţiva metri de el. Şi distanţa se scurta cu fiecare secundă. Cu calm netăgăduit, îşi aprinse o ţigară de la mucul celei aproape stinse. Trase din nou. Şi încă o dată. Auzi răspicat ordinul pornit din apropierea sa.

— Să-l capturaţi viu!

Tânărul zâmbi înfrigurat: „Aceasta va fi ceva mai greu. Depinde şi de mine. Aţi pierdut din vedere acest fapt esenţial!" Trase din nou. Dar revolverul ţăcăni în gol. Gloanţele i se terminaseră. Hotărî: „Cel puţin să mor cu faţa spre mare!"

Oamenii securităţii pătrunseră în vagon. Un glas porunci:

— Predaţi-vă!

Niciun răspuns. Comanda se repetă. Cineva aprinse o lanternă puternică. Fasciculul de lumină se opri pe trupul tânărului agent de legătură.

— Poate mai trăieşte...

Un locotenent raportă, după ce cercetă îndelung pe cel prăbuşit pe podeaua vagonului:

— A murit, tovarăşe căpitan. După câteva clipe constată cu uimire: Nu a fost atins de niciun glonţ... Probabil s-a sinucis cu cianură...

Câteva lanterne luminară cadavrul. Căpitanul conchise:

— Da, s-a sinucis. Dar cred că nu şi-a pus capăt zilelor cu cianură. E o altă otravă. Mult mai puternică. Daţi-mi acul de cravată!... Curios cum acest ac se află lângă trup.

Ţăcăniră câteva aparate de fotografiat. Fulgerul lor lumină ca ziua vagonul izolat. Căpitanul îşi continuă gândurile cu glas tare:

— Probabil a mai fost cineva în vagon! Observaţi urmele de pe podea... Dacă veneam mai repede am fi dat, desigur, de o pradă mult mai bogată... Aţi pus în urmărire gara şi maşinile care pleacă din staţia de turisme?

— Totul a fost pus la punct, tovarăşe căpitan. Trei maşini ale securităţii sunt pregătite pentru orice eventualitate.

Căpitanul hotărî:

— Să nu-i dăm răgaz să ne scape. Anunţaţi pe cei din staţia de turisme să fie în permanentă alarmă! Să nu le scape niciun turist suspect...

Ordinul a fost transmis pe loc printr-un aparat de radio de către un plutonier.

Locotenentul, care între timp cercetase minuţios cadavrul, raportă:

— Tovarăşe căpitan, nu s-au găsit decât aceste lucruri fără importanţă şi două buletine de identitate false... Tocul de la pantoful drept este detaşabil, dar înăuntru nu se află nimic...

Căpitanul cercetă obiectele înşirate pe o servietă în faţa sa. Câteva sute de lei, o oglindă, un pieptene, două lozuri, un briceag, fotografia unei artiste, decupată din revista „Cinema”, şi buletinele falsificate destul de grosolan.

Locotenentul continuă pe un ton respectuos:

— S-ar putea să fi fost otrăvit... Cred că...

Căpitanul îl întrerupse cu o umbră de ironie în glas:

— Nu. A rămas aici să ne reţină atenţia astfel ca altcineva să se poată strecura nestingherit sub nasul nostru. Au lucrat cu abilitate. Tânărul a riscat totul pentru salvarea complicelui său. Rămâne să lămurim dacă nu cumva cel care a reuşit să ne scape printre degete nu se mai află prin apropiere. Câţiva să cerceteze cu migală fiecare vagon, fiecare ascunzătoare posibilă. Desigur, spionul pe care-l căutăm e mai important şi are documente valoroase asupra sa, numai aşa se explică actul de sacrificiu al tânărului întins pe podea... Şi-au conceput bine planul de acţiune, cu mult calm şi multă inteligenţă. Au acţionat sigur, cu energie... Ne vor da serios de furcă...

Volfeanu a calculat bine timpul când să se apropie de maşină. Mai purta în el larma împuşcăturilor. Se auzeau clar în adâncul său. Se îndreptă cu mers sigur spre maşină. În toaleta gării se curăţise de noroi. Nimic nu-i trăda goana disperată şi oboseala. Fredonând o cânţonetă italiană, degajat, deschise portiera autoturismului.

Omul de la volan, cu părul grizonat, cu faţa uscată, părea stăpânit de o linişte totală. Dădu drumul aparatului de radio să mai prindă emisiunea de muzică uşoară de la orele două noaptea. „Fiat”-ul său se angajă pe şoseaua principală, ţâşni ca o săgeată prin întuneric, îndreptându-se spre Eforie. O „Volga” a securităţii se luă după el, angajându-se într-o cursă uluitoare.

Volfeanu spori viteza, deşi abia la o curbă, la ieşirea din Constanţa, îşi dădu seama că este urmărit.

Locotenentul de la securitate mărturisi uluit:

— Merge cu o viteză de parcă ar vrea să se sinucidă. Poftim, a luat curba cu nouăzeci de kilometri pe oră... Moarte curată...

Conducătorul maşinii constată pe bună dreptate:

— Tovarăşe locotenent, am impresia că a observat că este urmărit...

— Nu-mi rămâne decât să trec pe o altă maşină!

Ofiţerul anunţă prin radio:

— Aici „Pajura". Să mă ajungă o altă maşină pentru schimb... Sau un camion... Cât mai repede.

Volfeanu nu scăpa din vedere maşina care-l urmărea. Răsuflă uşurat abia când o văzu cotind la dreapta. Camionului „Carpaţi" care venea în urma sa nu-i acordă la început prea mare importanţă. Locotenentul strigă şoferului:

— Accelerează!

Conducătorul camionului apăsă pe pedala acceleratorului, constatând:

— Tovarăşe locotenent, vă garantez, „Carpaţi"-ului nu-i scapă nimic, are motor nu glumă!

Volfeanu ocoli pe o stradă secundară. Observă camionul în urma sa: „Deci sunt urmărit! Nu-mi rămâne decât să măresc viteza şi să încerc să-i derutez la Mangalia!"

Scrâşnind din roţi, trepidând, limuzina revenită pe şosea rula pe asfaltul ud, lunecos, cu o viteză copleşitoare. Ceaţa se lăsase şi mai densă. Volfeanu ocoli în ultima clipă o căruţă, derapând câţiva metri, îşi şterse parbrizul şi continuă goana de-a dreptul dementă, fiind cât pe-aci să lovească un camion cu lumina de la spate defectă. Cu respiraţia tăiată acceleră observând o barieră de cale ferată ce se pregătea să-şi coboare braţele puse în mişcare de un resort automat. În ultima frântură de secundă reuşi să se strecoare. În urma sa braţele puternice de metal căzură ca o ghilotină, spre disperarea locotenentului de securitate.

— Ne-a tras clapa!

Sări din camion şi alergă spre canton. Dar îşi făcu apariţia un lung tren de marfă. Marfarul înainta exasperant de încet şi număra zeci şi zeci de vagoane şi cisterne.

Cu ochii strălucitori, Volfeanu răsuci volanul şi „Fiat"-ul se îndreptă pe un drum de care, spre dreapta. Manevrând atent volanul, conduse, maşina prin hârtoape, apoi o luă prin câmp şi o adăposti în umbra unei şure părăsite. Stinse farurile şi aşteptă în linişte cu privirea aţintită spre şosea.

Locotenentul anunţă prin radio, răsucind cu nervozitate un buton.

— Alo... Aici „Pajura"... Mă auzi, „Vultur"... Aici „Pajura"... O barieră mi-a tăiat drumul... „Fiat"-ul să fie aşteptat la Mangalia... La Mangalia...

Ofiţerul afurisi trenul, ceaţa, ploaia, bezna şi strigă şoferului îndată ce braţele barierei se ridicară.

— Tovarăşe, cât poţi de repede!

Camionul porni angajându-se într-un viraj fantastic chiar la prima curbă. Derapă. Ajunse pe marginea şanţului, dar se redresă şi continuă cursa trecând pe lângă drumul de care cu o viteză exorbitantă.

Volfeanu zâmbi mulţumit în urma camionului ce dispăru sub mantaua de argint dens şi pufos a ceţii. Se urcă la volan şi cu mari şi disperate eforturi readuse „Fiat"-ul la şosea. Goni cu toată viteza spre Constanţa. Străbătu jocul ameţitor al luminilor de pe bulevardul principal, coti pe o stradă lăturalnică şi liniştită. Opri lângă o căsuţă albă şi scundă, pătrunse printr-o portiţă de lemn putred, trecu pe lângă un şir de castani şi bătu uşor în geamul uşii. După câteva minute uşa se deschise. Urmă o discuţie în şoaptă şi Volfeanu dispăru în casă. Gazda, un om

între două vârste, îl pofti pe fotoliu. După ce bău un pahar cu apă, Volfeanu îi povesti mai calm.

— Mai întâi pregăteşte-mi aparatul de transmisie! Apoi conduci „Fiat"-ul la garaj. Şi schimbi numărul. Mâine îl vopseşti într-o altă culoare şi îl duci la Bucureşti.

Imediat după plecarea gazdei, Volfeanu transmitea prin radio printr-un cod cifrat: „Veniţi să luaţi «materialul»... Totul este pregătit..."

Apoi, se întinse pe canapeaua verde şi căzu cuprins de un somn adânc. Greu, fără vise.

Colonelul Butnaru asculta iritat raportul căpitanului care acţionase cu echipa sa în gara Constanţa. Ofiţerul conchise lapidar:

— Asupra cadavrului nu s-a găsit niciun act precis, doar buletinele falsificate. Dacă am fi reuşit să împresurăm vagonul cu câteva minute mai devreme, acum am fi avut un rezultat concret. Astfel, nu avem decât un lanţ de ipoteze şi întrebări.

Colonelul se plimbă câteva minute prin birou. Apoi, se aşează pe scaun, sorbi din paharul de apă. Vorbi calm:

— Maşinile goniometrice să fie pregătite. Acum câteva minute am recepţionat un mesaj cifrat... Citeşte-l!

Căpitanul luă cu viu interes foaia de hârtie întinsă de comandantul său. Citi îndelung cele câteva cuvinte: „veniţi să luaţi «materialul»... Totul este pregătit."

Colonelul îşi observă atent subalternul, aşteptând părerea căpitanului, care nu întârzie:

— Tovarăşe colonel, cred că mesajul cifrat e în directă legătură cu „întâlnirea" din gară... S-ar putea ca „materialul" să fi fost

predat chiar în vagonul izolat... Cel care ne-a scăpat printre degete să fie autorul mesajului prezent...

— Da. E şi părerea mea! S-ar putea să fie vorba de un post mobil...

În acea clipă se auzi o bătaie în uşă. Întră locotenentul care urmărise maşina condusă de Volfeanu. Colonelul îl privi cu severitate:

— L-ai lăsat să-ţi fugă de sub nas! Bariera nu este o scuză... Nu poate fi o scuză!...

În acest timp gazda lui Volfeanu gonea cu toată viteza spre Eforie, unde urma să depună „Fiat”-ul într-un garaj particular. Dar Florea Dinu opri mai întâi la hotelul „Europa”. Dădu un telefon formând numărul unei camere de la etajul doi şi în câteva clipe se prezentă un prieten din Bucureşti, un oarecare avocat cu numele de Dodo Marcu. Florea îi ieşi în întâmpinare, spunându-i cu entuziasm:

— Sper că vei fi mulţumit, stăpâne!

Dar interlocutorul său îi făcu semn să tacă, propunându-i o plimbare pe faleză. Coborâră pe faleză, care din cauza ploii mărunte, de neexplicat în plină vară, era aproape goală. Avocatul îl iscodea cu coada ochiului.

— Ei! Acum poţi vorbi... Aici suntem în siguranţă...

Florea Dinu îşi şterse mai întâi buzele uscate cu vârful limbii.

— Volfeanu a pus mâna pe „material”...

Avocatul desluşi pe faţa osoasă a complicelui său umbra unui surâs şiret şi maliţios.

— Şi?... De ce taci?

Florea se aşează pe o bancă, obligându-l şi pe Dodo să ia loc alături. Vorbi cu indiferenţă:

— Agentul care i-a adus „materialul” de la Bucureşti s-a „curăţat” în lupta de la gară. Bineînţeles, securitatea, a fost anunţată de mine, aşa cum am hotărât. Şi întocmai planului nostru, Volfeanu a scăpat neatins cu „materialul”... Deci ne-a ieşit totul bob cu bob, aşa cum am prevăzut.

— Unde-i? întrebă cu nerăbdare avocatul. Unde-i Volfeanu?

Florea prelungi înadins răspunsul în doi peri.

— E la loc sigur, stăpâne.

— Cred că nu eşti pus pe cimilituri şi ghicitori?

Florea râse senin ca de o glumă reuşită.

— Îmi place că ai umor... îţi mai trebuie şi răbdare...

Avocatul i se adresă mânios, iritat:

— Crede-mă, nu am timp de glume proaste! Ştii cât de necesar ne este acest „material”.

Gazda lui Volfeanu râse fals:

— Îmi imaginez, dacă două agenţii de spionaj se bat pe viaţă şi moarte pentru el! A, să nu uit şi securitatea! Îţi dai seama, stimabile domn, cât de greu este pentru mine să mă decid. Ştii la ce mă refer...

Tăcură. Doi îndrăgostiţi, înfruntând ploaia exasperant de plicticoasă, trecură braţ la braţ pe lângă ei. Pentru o clipă cei doi discutară aprins despre pescuit. Şi cum îndrăgostiţii păreau hotărâţi să rămână în apropiere, Florea şi Dodo se văzură obligaţi să pornească din nou la plimbare spre dig. Ajunşi la o distanţă apreciabilă, Florea îşi continuă gândurile:

— Vezi, domnul meu, oamenii lui Volfeanu îmi solicită „materialul”, care de fapt se află în mâna lor, oamenii tăi la fel... Da, da, ei doresc să le ofer totul pe tavă şi îţi jur că lucrul acesta îmi este cel mai uşor cu putinţă...

— Atunci de ce te mai gândeşti atâta...

Florea îl întrerupse:

— Nu te grăbi. Am spus că îmi este cel mai uşor cu putinţă, e drept, dar în aceiaşi timp, şi aici e absurdul, e şi cel mai greu cu putinţă... De Volfeanu mă leagă o activitate de foarte mulţi ani... De când lucram împreună pe vapor... Îţi aminteşti, stăpâne că ţi-am mai spus de ce Volfeanu are atâta încredere în mine... Şi merit, nu?

În mod reflex, Dodo îşi duse mâna la spate unde-şi avea revolverul, dar râsul plin al lui Florea îl obligă să-şi regrete fals gestul negândit.

— Nu aşa, domnule Dodo... Îmi trebuie argumente mai puţin şubrede...

— Cât? se auzi glasul răstit al lui Dodo.

— Deocamdată douăzeci de mii... Gândeşte-te, organizaţia lor a cheltuit de cinci sau şase ori pe atât până să pună mâna pe aceste documente atât de importante. Şi la această sumă, te rog să aduni şi riscul şi nervii şi morţii... Da, da, morţii ca acel din gară... Pricepi? Şi dumneata primeşti totul de-a gata doar cu douăzeci de mii de lei, fără nicio durere de cap... Şi dacă ar mai fi să calculez cât vei încasa...

Dodo nu era dispus să-l mai asculte.

— Termină cu filosofia, o să-ţi oferim o catedră la Sorbona. Poftim, am căzut de acord... Ei, ce mai aştepţi, dă-i drumul...

Dar Florea se opri din mers şi îi vorbi încet privindu-l în adâncul ochilor.

— Mai întâi banii până la ultimul leu...

Dodo se revoltă.

— A, nu, mai întâi documentele!

Se auzi râsul strident, ascuţit, răutăcios al lui Florea.

— De ce mă subestimezi, stăpâne Dodo? Ce-i drept, nu ne cunoaştem de prea mult timp să merit din partea dumitale aprecierile cuvenite. Află că eu jocul acesta îl ştiu pe de rost şi sperам că ţi-ai făcut o părere mai bună despre mine. Iartă-mă, dar ştiu ce-ar urma: ai luat „materialul", şi pentru mine şi Volfeanu ar urma două gloanţe, în cel mai bun caz...

Dodo se binedispuse.

— Ia-ţi banii!

Florea îi numără cu atenţie, ascuns de o tufă înaltă, apoi hotărî:

— Vreau să-ţi spun că mă voi duce mai întâi să depun banii chiar în Eforie. Nu mi-ar plăcea să acţionez cu banii asupra mea... E drept?

Dodo vorbi precipitat:

— Dar dacă o ştergi?

— Vezi, ţi-am spus că nu mă cunoşti... Eu am servit credincios patru servicii de spionaj, cu al dumitale al cincilea... Pricepi? Numele meu e un gir şi, crede-mă, toate au realizat afaceri norocoase cu ajutorul meu.

— Bine, bine, sper că într-o jumătate de oră te întorci...

— Nu. Îmi trebuie doar cinci minute! mărturisi Florea, adăugând: Nici nu vei termina de băut o cafea şi să nu mai încerci pe viitor să mă iei în acţiune cu banii asupra mea... Zău, mă supără... Crezi că nu cunosc figura: după ce ţi-ai luat „materialul", o scurtă lovitură pe la spate şi apoi îmi iei la despărţire şi banii din buzunar... Este? Vezi, mie îmi place să joc cinstit. Acum aşteaptă-mă la restaurant...

Florea se îndreptă cu automobilul spre Eforie-Sud. Dacă l-ar fi văzut cineva cum a oprit maşina, cum cerceta motorul, ar fi avut impresia că se străduieşte să repare o eventuală pană. Dar nu, el îşi ascunse în interiorul autoturismului suma primită de la Dodo,

ştiind-o astfel în deplină siguranţă. Închise capacul motorului şi îşi aprinse o ţigară. Cercetă bănuitor în jur. „Dar dacă Dodo m-a urmărit ca să n-o şterg cu banii? Şi dacă a observat cum mi-am ascuns respectabila sumă? Înseamnă că viaţa mea ar fi într-un real pericol, oamenii ca el sunt fără scrupule". Dar se linişti: în jurul său nu se afla ţipenie de om. Doar ploaia, exasperant de fără sfârşit şi de monotonă. Instalându-se la volan, Florea gândi: „Zece mii de la Volfeanu şi douăzeci de mii de la Dodo e o afacere frumuşică. De ce dracu' n-am pe cineva să-mi ofere o sumă mai mare?... Aş scăpa foarte uşor de jovialul Dodo. «Documentele» merită un preţ fabulos... Păcat că nu se mai iveşte cineva! Dar să fie om de încredere, cu o ofertă frumoasă şi, mai ales, generoasă..."

Stopă în faţa hotelului. Coborî lejer din maşină şi se duse direct în restaurant, la masa ocupată de Dodo, care-l primi cu căldură:

— Îmi place, bătrâne, că ţi-ai respectat cuvântul!

— Nu plecăm? Hotărăşte, stăpâne.

— Să mai bem o cafea... Şi un coniac ne va prinde bine... Şi, după cum vezi, putem vorbi în voie la masa aceasta retrasă...

Îşi băură mai întâi coniacul, în timp ce Dodo îl tachină:

— Pariez că banii i-ai depus la vreo femeie... Lasă că te cunosc eu, cocoş tomnatic...

Florea se prefăcu preocupat de aroma cafelei, evitând răspunsul, nebănuind că Dodo, de la distanţă, îl observase cu o lunetă specială, deducând cu uşurinţă că bătrânul Florea, precaut, ascunsese banii în interiorul autoturismului. Urmă o tăcere în care Dodo plănuia minuţios: „După ce voi lua «documentul» acest bătrân se va alinia lângă Volfeanu. Ar fi păcat să arunc pe fereastră douăzeci de mii de lei. Şi chiar cu

maşina sa mă voi înapoia la Bucureşti! Nici «Fiat»-ul nu-i de lepădat!"

— Noroc, bătrâne, îi spuse lui Florea, ciocnind al doilea pahar de coniac. Noroc şi să ne vedem lucrul dus la bun sfârşit...

— Nicio grijă, îi răspunse Florea, am calculat până la ultimul amănunt...

— Cum facem? Îl împuşcăm? se interesă cu nerăbdare Dodo.

În loc de răspuns auzi din nou râsul ascuţit, în hohote, neoprit al prietenului său.

— Dacă nu-l împuşcăm cred că ar fi nimerit să-l lovim pe la spate în moalele capului... Am o lovitură sigură, ai să te convingi, bătrâne. N-a dat greş niciodată.

De data aceasta Dodo râse cu dublu înţeles. Dar Florea era departe să intuiască adevăratul substrat al râsului tânărului său complice. El sorbi din cafea, turnă restul de coniac în ceaşca de cafea şi vorbi grav, inspirat ca de la o catedră nevăzută.

— Află, stăpâne, iartă-mă, dar eşti un boboc... Mai ai multe de învăţat în această spinoasă meserie şi de loc rentabilă faţă de riscul enorm. Când am plecat de acasă am avut grijă să-l „cinstesc" pe Volfeanu cu un somnifer, după agitaţia din gară...

Dodo interveni nerăbdător:

— Deci acum doarme ca un îngeraş...

— Nu. Sper că la ora aceasta a devenit de mult înger...

— Nu pricep...

Florea râse.

— Păi, asta spun şi eu, că nu pricepi foarte multe lucruri... Imaginează-ţi că la plecare am lăsat gazul metan deschis... Din greşeală, înţelegi?...

Dodo nu-şi putu reţine admiraţia:

— Da, lovitură de maestru!

Flatat, Florea îl corectă cu vizibilă modestie:

— Să nu exagerăm, bobocule! Era cel mai normal lucru pe care trebuia să-l fac. În somnifere nu poţi să ai prea mare încredere. S-ar fi putut trezi. Şi ar fi plecat cu „materialul” şi eu ţi-aş fi vândut acum blana ursului din pădure...

— Straşnic acţionat! Îmi trezeşti admiraţia şi gelozia, bătrâne.

— Iar începi... Am terminat cu Volfeanu în modul cel mai discret şi igienic posibil... Acum vom deschide ferestrele... Vom închide gazul metan. Vei lua „materialul”. Vom trage maşina în curte. Mă ajuţi să-l urc în limuzină. Eu voi lua drumul spre Bucureşti şi voi găsi un loc unde să-l las la veşnică meditaţie pe Volfeanu, iar dumneata te întorci la „Europa” să mai bei un coniac pentru mine... Ce zici?

— De acord! Hai să ciocnim, bătrâne, îi spuse Dodo în timp ce medita: „Pare-mi-se că am să vă las eu pe amândoi în camera straşnic parfumată cu gaz metan! Vei avea plăcerea să te convingi cât de curând că vei deveni un amabil amic de veşnicie cu venerabilul Volfeanu. De altfel, slavă Domnului, v-aţi trăit suficient viaţa şi nu tocmai rău! Doar aţi lucrat împreună pe vapor, acum veţi pluti împreună pe apa Styxului...”

Se ridicară emoţionaţi, îmbujoraţi de alcool.

— Haide, bătrâne, mai avem de lucru!

Florea se instală la volan, alături Dodo, în timp ce bătrânul îl avertiză:

— Stinge ţigara! Nu suport fumul de trabuc! Poftim, ia o ţigară de la mine... Când vom fi împreună să nu aprinzi o ţigară de foi, am un început de astm... Pricepi, stăpâne?

Maşina demară cu viteză scăzută.

— Ce faci? Încotro o iei?

Florea însă îl linişti:

— Ai uitat drumul la Bucureşti? Voi lua două bidoane de benzină de aici, din Eforie... E mai recomandabil decât de la

Constanţa unde minutele îmi vor fi socotite... Va trebui să dispar cât mai repede spre Bucureşti... Nu uita şi pasagerul destul de incomod... şi fără bilet de călătorie...

Râse ascuţit, respingător.

După ce umplu ochi două bidoane de benzină, le instală în faţă, rugându-l pe Dodo să treacă în spate.

— E mai recomandabil! Şi acum, „Doamne-ajută!"

Se îndreptă cu viteză mărită spre Constanţa, Dar în spatele „Fiat"-ului alerga o maşină a controlului de circulaţie a miliţiei. Primul o descoperi Dodo. La început nu-i acordă mare importanţă. Miliţienii observaseră că placa din spate cu numărul „Fiat"-ului, alunecase, probabil din vina lui Volfeanu, care o prinsese superficial atunci când o schimbase. Miliţienii măriră viteza să-l facă atent pe conducătorul turismului, fapt ce nu-i scăpă lui Dodo:

— Bătrâne, suntem urmăriţi! Dă-i bătaie!

Florea observă în oglinda-retrovizoare maşina miliţiei şi acceleră motorul. Dar distanţa dintre urmăriţi şi urmăritori scădea văzând cu ochii, fapt ce-l îndemnă pe Dodo să strige cuprins de furie:

— Mai repede, bătrâne, mai repede, ne ajung! Şi dacă mă prind îmi vor cere lista cu agenţii reţelei subterane... Pricepi?

Florea întoarse pentru o clipită capul şi îl privi cu o ciudă inexprimabilă:

— Tu cel puţin ai ce să vinzi... Dar eu? Nu cunosc din spionaj decât caracuda fără preţ... De pildă pe Volfeanu... Păcat, Volfeanu ar fi fost acum un peşte mult mai gras şi mai greu la cântar...

Dodo îşi pierdu zâmbetul ce-i fluturase până atunci încărcat de ironie. Căuta disperat o salvare. Maşina miliţiei era doar la

câţiva zeci de metri în urma lor, spintecând ploaia cu botul lătăreţ, aerodinamic. Îi ordonă lui Florea:

— Dacă nu măreşti viteza să ştii că trag! Îi puse revolverul în ceafă. Continuă: Mai repede, bătrâne, vezi că revolverul poate fi un argument convingător şi eficace!

Pentru o clipă îşi recapătă iar zâmbetul plin de ironie. Cu faţa răvăşită de ură şi de spaimă, Florea apăsă din nou pe accelerator, izbit de râsul lui Dodo ca de o sabie usturătoare. Murmură cinic printre dinţii strânşi:

— Bagă revolverul în buzunar dacă vrei să nu opresc maşina pe dreapta, să te ofer pe tavă miliţienilor... Dar oricum să ne jucăm serios ultima carte, ultima şansă şi ameninţarea cu revolverul mă scoate din sărite...

În faţa lor se afla o „Pobedă" roşie. Florea se hotărî să o depăşească, neregulamentar, la o curbă. O depăşi, dar în faţa lui se ivi un camion enorm, cu roţi duble. Mai încercă să vireze şi închise în ultima secundă ochii. „Fiat"-ul intră în plină viteză în camion, prefăcându-se într-o armonică. Urmă o explozie puternică şi flăcările benzinei cuprinseră parcă tot orizontul ca o manta roşie, însângerată. Şoferul camionului sări în ultima secundă şi reuşi să scape cu viaţă. Ofiţerul de miliţie, ajutorul său şi cei doi şoferi încercară, fără rezultat, să stingă focul. Se opriră şi alte maşini, săriră locuitorii din casele apropiate cu apă, dar nimeni nu se putea apropia de flacăra imensă. „Fiat"-ul arse complet, iar camionul doar o parte, mai precis, motorul şi cabina de comandă

Ofiţerul de miliţie reuşi să smulgă numărul „Fiat"-ului, tabla care se deplasase. Tresări. Sub vechea tablă răsări o alta cu număr de Bucureşti. Citind numărul ordonă şoferului:

— E „Fiat"-ul căutat şi urmărit în noaptea aceasta de securitate şi de organele noastre de miliţie. Anunţă imediat inspectoratul

securităţii... De la primul telefon... Ba nu, de la staţia noastră de emisie...

Peste un sfert de oră sosi colonelul Butnaru, însoţit de căpitanul şi de locotenentul care-l urmărise pe Volfeanu. Locotenentul recunoscu din prima clipă numărul maşinii:

— Aceasta-i, tovarăşe colonel! Probabil azi-noapte, profitând de barieră, s-a ascuns prin apropiere şi acum se întorcea spre Constanţa...

Căpitanul îi continuă gândul:

— Înseamnă că cel urmărit se afla înăuntru cu „materialul" primit în vagonul izolat din gară... S-ar părea că accidentul acesta stupid a clasat definitiv dosarul...

Butnaru îi răspunse sec:

— E numai o ipoteză, tovarăşe căpitan! Şi are foarte multe goluri. Bunăoară, acest „Fiat" în timpul când a fost urmărit în toiul nopţii avea un singur individ, acum, după cum dovedesc cadavrele ce nu mai pot fi identificate, au fost doi indivizi... Înseamnă că cel fugărit a luat legătura cu alţi spioni şi poate, de ce nu, să fi lăsat „materialul" în altă parte.

S-ar putea ca numărul de Bucureşti al „Fiat"-ului să fie şi el fals ca şi numărul de Constanţa, astfel că nu vom avea nicio posibilitate să ducem mai departe anchetarea şi rezolvarea cazului... Ce zici?

Ofiţerii de securitate cercetară cu atenţie urmele rămase din autoturism. Motorul încins mai frigea, mai jăruia pe alocuri. Trupurile lui Florea şi Dodo erau carbonizate, imposibil de recunoscut, doar inelele şi ceasurile mai scânteiau din cenuşă.

Butnaru se urcă în „Volgă" însoţit de subalternii săi. Urmă o tăcere lungă şi apăsătoare. Butnaru sparse primul liniştea:

— Dacă numărul de Bucureşti al turismului incendiat este real, vom putea deschide o portiţă. Hotărât că la mijloc, pe lângă

raftul de documente, a mai fost şi o luptă între două organizaţii de spionaj. Probabil, cineva dintr-o organizaţie a vrut să scape de rivalii din organizaţia concurentă. Ne-a indicat locul şi ora întâlnirii ca să punem mâna pe concurenţi. Hotărât, planul miza ca materialul să ajungă în mâna lor şi poate a şi ajuns...

Când opriră la inspectorat, Butnaru hotărî să şi ia imediat legătura cu Bucureştiul pentru a afla pe proprietarul maşinii „Fiat" cu număr de Capitală.

În curtea casei lui Florea se afla un cais bogat în fructe. Copiii din vecini, deşi caisele nu erau încă bine coapte, îl vizitau pe furiş şi, mai ales, dimineaţa, în zori căutând cu precădere fructele din vârf, cele mai coapte. Operaţia nu era tocmai uşoară. Cei mai răsăriţi dintre copii aruncau cu pietre, cu crengi uscate, cu leţuri[1] în vârful copacului, iar ceilalţi adunau caisele de jos. Aşa se întâmplă şi în dimineaţa aceasta. Numai că o creangă uscată şi grea, aruncată cu prea mare viteză, a poposit în fereastra unde odihnea Volfeanu. Geamul s-a făcut ţăndări, iar copiii au dispărut speriaţi ca nişte pui golaşi de potârniche. Un prichindel şi-a lăsat şi o mânecă de cămaşă atârnată de gard ca un corp delict...

Zgomotul l-a trezit pe Volfeanu. Acesta, înspăimântat, şi-a dat seama că nu putea să respire. Aerul era apăsător, cu miros bine cunoscut de metan. Se târî cu sforţări imense până la fereastră. Respiră adânc. Ameţi. Îşi reveni. Deduse cu uşurinţă că Florea încercase să-l lichideze, de aceea închise imediat conducta de gaz metan. Apoi, răsuflă uşurat zărind „materialul" la locul său.

[1] Let – şipcă, fâşie de lemn pentru construcţii. (n. hy.)

„Deci trebuie să se întoarcă să ridice «materialul». Să rămân aici să-l aştept şi să-i plătesc cu un glonţ trădarea. Dar dacă nu vine singur? Probabil a şi încasat banii de la o altă agentură de spionaj... Da, va veni însoţit, cu toate că speră să mă găsească de mult sfârşit... Dar merită să risc «materialul»? Nu. Asta nici într-un caz. Trebuie să-i previn pe ai noştri că o organizaţie concurentă se interesează de «material». Să fie atenţi cu transportul numărul doi. Ridică materialul şi staţia de radio emisie-recepţie şi, în ascuns, se îndreptă spre locuinţa sa. Mai avea două ore până să se prezinte la serviciu. Dar pe drum se răzgândi: „Mai întâi să-i anunţ pe ai noştri prin radio! După aceea să mă duc la serviciu. Neapărat trebuie să-i previn chiar în această dimineaţă. Iar «materialului» am să-i găsesc un alt loc, o altă ascunzătoare. Pe mine mă pot vizita acasă oricând. Şi sunt singur cuc...”

După ce ajunse acasă îşi pregăti aparatul de radio emisie-recepţie. „Nu voi transmite de acasă! După cele petrecute azi-noapte, desigur, securitatea se află acum în alarmă”. Hotărî să transmită de la Tuzla, de la un prieten al său pescar, aşa că se îndreptă spre garaj să plece cu „Fiat”-ul depus de Florea. Dar stăpânul garajului, un prieten vechi, îl informă că Florea nu a adus nicio maşină. „Înseamnă că a vrut să păstreze şi turismul. Sper, domnule Florea, că vom da noi cândva ochii să-ţi pot cere socoteală pentru toată mârşăvia săvârşită. Ai să-ţi primeşti neapărat pedeapsa”. Aşteptă cursa şi în mai puţin de o oră sosi la pescar, la prietenul său. Îi explică succint că are nevoie de barcă pentru pescuit. „Ştii doar că eu sunt un pescar cu noroc mai ales pe ploaie, contrar tuturor regulilor pescuitului”.

Se îndepărtă de mal şi aruncă demonstrativ undiţele. Uşor îşi compuse mesajul cifrat: „Sosiţi cât mai repede. Spinii au

înconjurat «materialul». Fiţi atenţi cu transportul doi. Spinii stau la pândă. Scăpat ca prin minune."

Cu gesturi sigure, după ce observă că nu-i urmărit, se culcă în barcă şi începu transmisia mesajului. Urma să-l transmită de mai multe ori din locuri diferite, pentru a nu fi descoperit de maşinile goniometrice.

Radiotelegrafistul îşi strânse casca mai bine la urechi. Sunetele, linioarele şi punctele indicau locul la aproximativ doisprezece kilometri sud, aşa cum erau înregistrate în aparatul special. Maşina goniometrică se deplasa cu viteza mărită atrasă ca de un magnet de Ti... Ti... Ta.. Ti... Ta... Ta...

Maşina gonea de la Eforie-Sud spre Tuzla.

Dar după câteva minute aparatul amuţi.

Telegrafistul blestemă înciudat, iar şoferul nu mai apăsă pe accelerator. Maşina opri şi aşteptă la pândă, deoarece aceste mesaje se repetară. Şi, într-adevăr, după o jumătate de oră transmisia reîncepu, aparatul indicând cu precizie că se efectua de la doi kilometri-sud. Şoferul apăsă din nou pe accelerator, iar radiotelegrafistul comunică:

— Transmite dintr-un alt loc. Probabil e un post mobil pe o maşină sau pe o motocicletă.

Maşina securităţii ajunse aproape de Tuzla când transmisia încetă ca prin farmec. În acest timp, Volfeanu terminase transmisia, ascunse aparatul în rucsac şi se preocupă de undiţe cu prefăcută curiozitate. De altfel, observase în apropiere pe şosea maşina cu staţia goniometrică. Dar nu se intimidă. Opri barca la mal. Îl încercă doar o clipă spaima, atunci când telegrafistul se apropiase de el.

— N-aveţi un foc?

Volfeanu îi întinse cu indiferenţă bricheta. Şoferul venit şi el îl întrebă:

— Şi aţi prins mulţi peşti pe ploaie?

Pescarul amator îi arătă în rucsac câţiva guvizi ce se mai zbăteau.

— Destul de mulţi pentru o vreme atât de afurisită... Parcă nu am fi la începutul verii...

Apoi Volfeanu se îndepărtă, aprinzându-şi şi el o ţigară. După ce lăsă aparatul de radio emisie-recepţie bine ascuns la complicele său, se hotărî cu acesta să bea o votcă.

— Dar nu aici, să mergem la Eforie-Nord, am treabă urgentă acolo, propuse pescarul.

— Perfect, şi eu trebuie să dau un telefon la serviciu să-mi motivez absenţa!

Au intrat în bufet chiar în clipa când maşina condusă de Florea, având alături pe Dodo, a trecut pe lângă ei îndreptându-se spre Constanţa. Bietul Florea nu bănuia că presupusul său cadavru în acea clipă golea primul pahar cu votcă. În bufet, Volfeanu găsi pe un şofer cunoscut din Constanţa. Şoferul era bine făcut. Mirosea ca o podgorie toamna.

— Eu, când sunt la volan, nu beau mai mult de trei sute de grame de rom pentru nimic în lume...

Pentru întâlnirea cu Volfeanu făcu excepţie, bău şi a patra sută, dar cu zahăr.

— Înţelegeţi, zahărul ia tăria alcoolului!

Volfeanu se abţinu să-l contrazică, să-i explice că zahărul e tot un alcool în ultimă analiză, îl aprobă cu bunăvoinţă, dar nu putu refuza propunerea şoferului de a-l lua ca oaspete până la Constanţa.

— Nu te-aş invita dacă n-aş fi sigur pe volan! Eu de la patru sute de grame de rom conduc mai bine, am mai multă siguranţă... Fără rom am ameţeli din cauza tensiunii scăzute, s-o ţină Domnul!

Aşa că, fără voia lui, Volfeanu porni incerta călătorie spre Constanţa. Dar teama îi trecu abia când observă că şoferul stăpânea cu destulă siguranţă volanul camionului. Tresări când zări de departe flacăra ce cuprinsese şoseaua şi lumina până departe. Şoferul îl linişti:

— Un accident! Desigur, un zevzec care a băut fără să-şi cunoască măsura, sau un începător din acei cu semnul de exclamare pe parbriz.

Conducătorul râse satisfăcut, continuând:

— Acum vom mai pierde timp... Căci ancheta durează... Sper că putem să ne strecurăm...

Apoi, mecanic scoase din buzunar un pumn de mărar şi-l mâncă pe furiş, explicând doct:

— Mărarul ia cu mâna mirosul romului... E straşnic, domnule! S-ar putea să discut cu vreun miliţian şi de... paza bună nu strică!... Mai bun ca mărarul e usturoiul, dar îmi face rău la tensiune... Ştiai că usturoiul scade tensiunea?

Când au ajuns la locul accidentului au fost obligaţi să oprească pe dreapta camionul. De altfel în aceeaşi poziţie se afla o coloană fără şir de maşini. Coborâră. Se apropiară de locul unde „Fiat”-ul încă mai ardea. Se strecurară prin mulţime cât mai aproape. Şoferul glumea cu cinism:

— Ăştia au scăpat de chenzină! Şi miliţienii nu vor putea măcar constata dacă au fost „afumaţi” sau nu... Cenuşa nu păstrează mirosul de alcool... Ca şi mărarul...

Dar Volfeanu nu-l asculta. Privea înfricoşat accidentul. Recunoscuse „Fiat”-ul pe care-l predase lui Florea. Înţelese de ce

nu ajunsese la garaj. Se interesă şi află că au fost doi indivizi în maşină: „Cine a fost cel de-al doilea? Probabil spionul dintr-o altă organizaţie care tratase cu Florea achiziţionarea «materialului». Planul a fost bine ticluit. Pe mine mă credeau terminat de gazul metan şi acum veneau să ridice nestingheriţi «materialul». Acest accident stupid m-a scăpat. Şi câtă încredere aveam în Florea!... Neapărat trebuie să anunţ centrul din Capitală să ia măsuri severe de precauţie. Dacă m-aş putea strecura să iau tabla cu numărul de Bucureşti al «Fiat»-ului... Dar cum?... S-ar putea ca Ionescu, agentul de legătură care mi-a adus pachetul de la Bucureşti, să fi avut proasta inspiraţie să fi venit până aici cu numărul nefalsificat... Identificarea lui ar avea consecinţe destul de neplăcute, ar putea oferi un fir în mâna securităţii şi ar fi în detrimentul meu...”

În timp ce era frământat de aceste gânduri, Volfeanu se lovi, fără să vrea, de Butnaru şi de locotenentul de securitate care-l urmărise în timpul nopţii. Erau atât de aproape, dar, desigur, nu se cunoşteau, nici măcar nu se bănuiau. Volfeanu se frământă mai departe cuprins de o panică ascunsă: „Gata! Numerele turismului le-au ridicat. Clar că aceste două numere o să dea de gândit anchetatorilor. Şi dacă meditez cu luciditate, greşeala a fost a mea, numai a mea! Ar fi trebuit să îngrop în câmp numărul adevărat al turismului, acum totul ar fi fost în perfectă ordine şi nu mi-aş mai fi făcut nicio imputare. Afurisită noapte! Şi totuşi nu chiar afurisită. Am scăpat de trei ori din situaţii critice. Mai întâi la gară, apoi fereastra spartă de copii m-a ajutat să rămân în viaţă şi acest accident stupid m-a salvat de doi adversari, care în niciun caz nu m-ar fi cruţat. Bine că au ieşit în acest fel din cursă. Acum pot respira mai în voie. Mai ales că «Fiat»-ul nu mai poate păstra nicio amprentă, nicio urmă compromiţătoare!”

Şoferul se apropie de Volfeanu. Îi spuse cu cinism:

— Şefule, toată porcăria asta m-a întors pe dos. Ce-ar fi să ne înapoiem la Eforie şi să ne reparăm cu un rom? Aici mai e treabă multă... Pe cuvântul meu!

Volfeanu acceptă cu satisfacţie să scape de priveliştea care numai plăcere nu-i producea. Scuipă scârbit, declarând:

— Hai, dar cât mai repede! Cadavrele mă înfricoşează!... Mai ales cum arată acestea două... Dacă ai sufla mai puternic peste ele, cenuşa ar dispărea în vânt... Şi cine ştie ce oameni deosebiţi or fi fost în viaţă! Păcat!

Şoferul filosofă fatalist:

— Aia-i! Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus! Dar paharul e altceva, noi îl ducem la gură!... Să bem cât mai putem, că tot acolo vom ajunge, mai devreme sau mai târziu... Sapa, groapa şi lopata... Să opresc să iau puţin mărar...

Râsul avea ceva lugubru, sinistru în el.

Căpitanul, care acţionase la gară, bătu la uşa colonelului Butnaru. Ceru permisiunea să raporteze.

— Mai întâi să bem o cafea, tovarăşe căpitan. Nu? E de ajuns că toată noaptea şi toată dimineaţa nu am închis ochii şi n-am pus nimic în gură...

Butnaru sună şi comandă două cafele mari şi amare. Apoi îi întinse căpitanului o hârtie, i-o retrase şi o citi chiar el.

— Posturile noastre de ascultare au recepţionat un nou mesaj. De data aceasta emisia a fost făcută de la Tuzla... Sau din apropiere de Tuzla... Ascultă: „Sosiţi cât mai repede! Spinii au înconjurat «materialul». Fiţi atenţi cu transportul doi. Spinii stau la pândă. Scăpat ca prin minune.” Ce zici, tovarăşe căpitan?

— Aţi avut dreptate când aţi presupus că „materialul” nu se afla în autoturismul incendiat. De altfel mesajul e aproape direct, lipsit de prea multă enigmă. Se deduce cu uşurinţă că „spinii” sunt, desigur, spionii concurenţi. Şi se mai poate deduce că „materialul” este de o importanţă deosebită. De asemenea remarc şi un fel de disperare, de panică interioară, ce l-a cuprins pe cel care a expediat mesajul...

Butnaru sorbi din cafeaua fierbinte.

— Exact! Tocmai de această panică şi de această disperare şi incertitudine trebuie să profităm noi. Sigur e faptul că „materialul” se află intact. Şi unde? Pe litoral. De aici poate fi mai uşor transportat în străinătate, mai ales acum, când vom intra în plin sezon turistic... Şi tocmai sezonul acesta estival este împotriva noastră... Dar de ce nu-ţi bei cafeaua?

Căpitanul uitase ceaşca în faţa sa. După ce sorbi din cafea, raportă cu oarecare emoţie superiorului său:

— Tovarăşe colonel, a sosit răspunsul de la Bucureşti...

— În legătură cu numărul „Fiat”-ului?

— Întocmai.

Butnaru anticipă cu oarecare siguranţă:

— A fost fals?

— Iertaţi-mă, dar sunt obligat să vă contrazic. Numărul aparţine unui oarecare Ionescu. E plecat din Bucureşti. Deci, hotărât lucru maşina e a sa şi el se afla în autoturism...

— Precum s-ar fi putut să o împrumute.

Căpitanul precizează:

— A plecat ieri după-amiază din Bucureşti spre Constanţa. Este o persoană destul de suspectă. Acest domn Ionescu este nepotul unui transfug, fost spion hitlerist, aflat acuma sub numele de Stiwe într-o ţară nordică... E căsătorit. Şi am cercetat lista turiştilor din ţara în care se află domnul Mincu, unchiul lui

Ionescu. Am avut o mare surpriză. Soţia lui Mincu-Stiwe figurează printre turiste sub numele de Zissi Felyn-Stiwe.

Butnaru îl asculta cu vizibilă admiraţie pe căpitanul Pietraru. Ofiţerul lucrase cu multă fantezie şi în mod ingenios.

— Da, ai ales o pârtie bună... Te felicit. Însă voi încredinţa altcuiva acest caz deosebit de important.

Căpitanul se întristă:

— N-aveţi încredere în posibilităţile mele?

Butnaru râse cu prietenie:

— Dumneata cum crezi?

Pietraru se sfii să răspundă, de aceea Butnaru vorbi în continuare:

— Vezi, dumneata eşti de mulţi ani în Constanţa. Probabil cei care deţin „materialul" te şi cunosc. Ne trebuie un ofiţer complet necunoscut. Am putea pregăti o frumoasă primire pentru doamna Ionescu-Stiwe, înţelegi?...

Căpitanul rămase cu privirea aţintită undeva în tavan. Regreta că este obligat să renunţe la un caz în care începuse să se iniţieze şi în care avea certitudinea că o să se descurce destul de bine. Butnaru, înţelegându-i tăcerea, continuă:

— Dumneata ai deschis poarta principală şi ai merite deosebite, dar în continuare ne trebuie cineva, care încă nu a intrat în scenă, care să nu fie cunoscut în oraşul nostru ca ofiţer de securitate. Noi mergem pe ipoteza propusă de dumneata, dar nu avem certitudine că este calea justă. În cărţile de aventuri, de spionaj, totdeauna se porneşte pe o ipoteză care apoi va fi infirmată de realitate, şi partea mai dureroasă e că şi în viaţă situaţia e similară... Uneori...

Chiar în acea noapte Volfeanu primi un mesaj îmbucurător. Era anunţat că în curând „materialul" său va fi ridicat. Se preocupă cum să ascundă mai bine platourile de ceramică. Chiar a doua zi de dimineaţă le împachetă şi le depuse la gară, la bagaje de mână. Cu recipisa la el s-a frământat două zile.

În cea de-a treia zi primi un telefon. O voce necunoscută îl avertiză la serviciu:

— Domnule Volfeanu, dacă nu predai pachetul primit de la Ionescu...

Volfeanu nu-şi pierdu sângele rece. Îi ripostă:

— Cred că ar fi mai bine să ne întâlnim după-amiază la orele 18 la restaurantul „Pescaru"... E un loc mai nimerit pentru o asemenea discuţie.

La răspunsul afirmativ închise telefonul. Mâna îi tremura. Dar îşi aduse aminte că în tinereţe a trecut prin situaţii şi mai dificile. Şi s-a descurcat cu multă abilitate.

La orele 18, Volfeanu se afla instalat la o masă retrasă a restaurantului „Pescaru". Interlocutorul său s-a prezentat după câteva minute. Era un om între două vârste, cu faţa ciupită de vărsat şi cu un nas de boxer ieşit la pensie. Vorbi direct:

— Domnule Volfeanu, sper că o să ne înţelegem...

Volfeanu, păstrându-şi sângele rece, îi replică destul de brutal.

— Ne-am înţeles o dată... împreună cu Florian am trecut „materialul" omului dumneavoastră, domnule Păunescu. Ne cunoaştem doar, nu-i aşa?

Ion Păunescu îşi încreţi de mirare faţa ciupită de vărsat.

— De la omul nostru nu avem nicio ştire... E drept că l-am trimis să ia legătura cu Florian...

— Exact. Florian şi cu el m-au convins şi pe mine. Au primit „materialul" şi acum se găsesc la Miliţie!

— Cred că nu glumeşti... Cum la Miliţie?

— Da. Într-un proces-verbal. Au lovit cu turismul lor un camion şi au ars... Pentru informaţie suplimentară interesaţi-vă la secţia de circulaţie a Miliţiei...

Ion Păunescu încetă să-l mai privească cu neîncredere.

— Dacă aveţi timp liber, vă propun să facem o scurtă plimbare la locul accidentului... Şi vina o purtaţi numai dumneavoastră... Imaginaţi-vă că eu am rămas complet descoperit faţă de legăturile mele superioare... Poate numai moartea lui Florian să convingă că accidentul s-a întâmplat când transportam „materialul" într-un loc mai sigur... Vedeţi, am zis numai poate...

— Stai! Mâinile sus!

Goana continua epuizantă.

— Nu mişca! Trag!

Urmă un alt ordin drastic:

— Ridică mâinile deasupra capului!

— Îţi ordon pentru ultima oară!

Dar solicitatul nu se conformă.

— Număr până la trei şi trag... Unu... Doi... Trei!

Apăsă cu febrilitate pe trăgaci. În clipa următoare un jet de apă rece îl împroşcă pe puştiul cutezător. Apoi altul şi altul porniră din revolverul de plastic. Stropii reci îl „loviră" şi pe locotenentul de securitate Mihai Chiru, care îşi croia drum printre micii beligeranţi. Zâmbind, încercă să aplaneze conflictul acerb:

— Copii, decât să vă jucaţi cu revolverul, mai bine aţi coborî pe plajă. Ştiţi ce frumoase castele se pot clădi din nisip?... Cu şanţuri subterane... Cu turnuri... Cu firide...

Unul dintre copii, un prichindel cu ciuf cârlionţat de păr blond pe frunte, i se adresă cu toată seriozitatea:

— Nene, eşti de la Comisia de împăciuire?

Ofiţerul râse larg şi intră în clădirea Inspectoratului securităţii. Tânărul absolvent al şcolii de ofiţeri se prezenta la unitatea din garnizoana Constanţa, unde fusese repartizat. Chiru era scund de statură, cu ochi mobili, inteligenţi, cu o privire pătrunzătoare. Sub uniforma nouă i se distingea musculatura călită în orele de box, lupte, judo şi gimnastică, mai ales la paralele, pentru care avea o veritabilă pasiune. Ofiţerul era căsătorit de câteva zile cu Mioara, proaspătă absolventă a Facultăţii de filologie. Soţia îi spusese la plecare: „Până despachetez valizele, te rog să te întorci! Vreau să fim în două ore pe plajă, să facem prima baie în mare". De aceea Chiru medita în aşteptarea ordinului de a fi primit la comandant: „După prezentare voi fi liber! Am să înot două ore în larg! Apoi am să iau masa cu Mioara la «Pescăruş» la Mamaia! Ne vom plimba pe minunata faleză a litoralului sub arcul voltaic de lumini fluorescente!"

Colonelul Vasile Butnaru ascultă în picioare formula de prezentare a tânărului şi energicului ofiţer. Câte promoţii de ofiţeri nu trecuseră la fel prin faţa sa! Chiru îi plăcu în mod deosebit.

— Ai sosit la ţanc, tovarăşe locotenent. Prima misiune va începe chiar azi la orele 14!

Chiru, în mod reflex, îşi privi ceasul. Era ora 12 şi un sfert. Mai avea deci o sută şi cinci minute disponibile. Nu prevăzuse să intre în acţiune după un atât de scurt interval de la prezentare. Răspundea mecanic comandantului, care se interesă de locuinţă, de modul cum s-a aranjat în noua garnizoană, de familie. Ofiţerul auzea şi glasul Mioarei şi invitaţia ei la plajă şi mistuitoarea întrebare: „Când îmi voi călca hainele civile?

Trebuie să fie şifonate în valiză!" În sfârşit, comandantul îi ordonă lapidar, ca un ordin de atac pe front, prima sa misiune:

— La hotelul „Europa" din Eforie a sosit dintr-o ţară nordică turista Zissi Felyn-Stiwe. Trebuie să afli dacă lucrează în poliţie. Şi, mai ales, dacă este soţia lui Mincu Lianu, un transfug, cunoscut prin faptul că lucrează în slujba diferitelor agenturi de spionaj! Îţi urez succes!

Chiru ieşi mulţumit: „Simplu şi clar sună prima mea misiune. Şi nu-i o problemă prea dificilă! Într-o zi o rezolv! Deci primul meu adversar: o femeie, Zissi Felyn! Stimabilă Zissi, pregăteşte-te! Urmează prima lovitură la şah şi, garantez, vei fi obligată să recunoşti un mat!"

Pe sală, Chiru fu oprit de căpitanul Pietraru. Acesta îi ură succes, adăugând:

— Vei avea o misiune deosebit de importantă. Dacă ai nevoie de un sfat, sunt gata să te ajut.

Mihai îi mulţumi respectuos.

Când ajunse acasă, Mioara îl aştepta în costumul de plajă. Îl îmbrăţişă şi îi porunci cu o severitate acoperită şi îndulcită de sărutări.

— Îmbracă şortul! Marea ne aşteaptă nerăbdătoare!

Mihai îi spuse cu o voce mieroasă:

— Calcă-mi costumul gri!

— Mergi fără mine, îl apostrofă soţia.

— Deocamdată, draga mea. Tu poţi să te duci singură la plajă!

— Fără tine, Mihai, nici în ruptul capului!

Îi mângâie părul negru, mătăsos, tăiat scurt.

— Draga mea, plec în misiune!

Mioara aproape că oftă:

— Mihai, or să te omoare!

Ofiţerul izbucni în râs sincer, degajat.

— Iată, la aşa ceva nu m-am gândit! E nostim, nu? Află, Mioara, că pentru mine nu s-a născut încă glonţul în fabrică... N-ai încredere în soţul tău? Vezi ce puternic sunt...

O ridică de subsuori şi o plimbă prin cameră.

Apoi, Mioara călcă costumul gri. Avea lacrimi în ochi. Abia i se auzi glasul sfios:

— Dar dacă or să te rănească, Mihai?

Bărbatul îi vorbi sincer, matur, privind-o în ochi:

— Se poate. Există şi un asemenea procentaj în meseria noastră pe care o iubesc cu atâta pasiune. Dar îţi promit că mi-am luat angajamentul să nu mă las ucis, rănit, nici măcar atins de guturai... Eşti mulţumită?

Se auzi maşina oprind afară. Şi mai îndepărtat murmurul mării ce invita îmbietor, ca şoaptele unei îndrăgostite. Mioara îl conduse până la scară. Îl sărută apăsat, pătimaş.

— Mihai, mâine vom merge la plajă! Promiţi?

— Mâine, desigur. Hotărât. Mâine va fi cu totul altceva...

Instalat la masa de lângă fereastra imensă, ascunsă de o draperie roşie-vişinie, Mihai o aştepta cu oarecare înfrigurare şi, de ce să nu mărturisim, cu emoţie pe aceea care va reprezenta primul caz din cariera sa. Ofiţerul îşi aminti că doar cu câteva săptămâni în urmă reuşise cu succes la examenul de limba germană, acum avea să susţină, fără note, proba practică, periculoasă şi dificilă. Se întreba cuprins de curiozitate: „Cum arată oare onorabila doamnă Zissi Felyn? Numele nu-mi spune nimic. O fi arătoasă, atrăgătoare, spirituală, posacă, melancolică sau explozivă? În nord femeile au o doză de nostalgie şi de

romantism pur. Sau o stare permanentă de anxietate... N-aş dori să fie o anxioasă... m-ar plictisi îngrozitor!"

Mihai tresări din reverie când se auzi prezentat.

— Domnul Răducanu, profesorul de tenis pe care i l-aţi solicitat!

Mihai o privi de jos în sus, femeia înaltă şi planturoasă părea că nu se mai termină. Avea aproape doi metri. „Ce dracu' mă fac? Eu am abia 1,68, cu pantofi cu tot... Cum voi arăta lângă ea, Dumnezeule? Şi e blondă ca o păpădie... Şi clipeşte des din ochiul stâng, enervant de repede!" Îi auzi glasul cu un timbru jos, bărbătesc, puţin voalat:

— Zissi Felyn... Mă bucur că o să fii profesorul meu de tenis.

Mihai minţi cu sinceritate:

— Bucuria şi plăcerea sunt numai de partea mea! E o fericire să am la antrenament o asemenea elevă distinsă...

Femeia îl bătu autoritară pe umăr:

— Să ştii că sunt o adversară periculoasă! Nu prea sunt obişnuită să pierd...

— Mi-am imaginat, stimată doamnă! Am să încerc să-mi apăr şi eu şansele!

— Cel mai tare să câştige! Fayr-lypa, nu?

— De acord, doamnă!

Femeia îl luă de braţ, mai bine spus, îi atinse umărul cu degetele lungi.

— Îmi placi fiindcă vorbeşti curgător limba germană.

— Mă măguliţi, doamnă.

— Haidem pe teren!

— O să revin în câteva minute, să-mi schimb costumul de sală! Dar n-ar fi mai bine să luaţi prânzul...

Femeia râse grotesc, în hohote:

— Noi mâncăm la ora unu. Te aştept pe teren! Cin-cin... Ştii ce înseamnă cin-cin? Vezi că nu ştii... Aşa se spune „noroc" la barurile din Paris... Deci cin-cin! Şi la barurile din Londra, din Roma la fel se spune, deci cin-cin...

— Cin-cin, răspunse atent şi Chiru, în timp ce o blestema pe „păpădie": „Cum dracu' să joc tenis ameţit de foame?!... Şi dumneaei îi arde să ne salutăm ca în barurile din Paris, ciripind drăgăstos cin-cin. Dacă aş avea timp să mănânc măcar un sandviş!"

Dar când ieşi echipat în costumul de sport din sală, afară îl aştepta Zissi.

— Cin-cin, băieţelule!... Hai să mă conduci la teren! Fetiţa nu merge singură... Sunt mulţi bărbaţi... Pricepi?

— O, câtă dreptate aveţi! Şi mai ales cu o prezenţă ca a dumneavoastră...

Mihai gândi: „Ce-i dă prin gând ciumăfăii!... Uite m-a apucat iar de umăr... Arăt ca un copil fugar de la şcoală... Straşnic mi-am început prima misiune, măcar de nu m-ar vedea vreun cunoscut!... Ştiu că ar avea de ce râde un an întreg... Ba, poate un cincinal... Şi ce foame îmi este!"

Zissi se opri. Din terenul de tenis ieşise o compatrioată, probabil o cunoştinţă. Era o femeie superbă, de peste douăzeci de ani, poate cel mult douăzeci şi cinci. Ochii ei verzi aminteau de adâncimea străvezie a fiordurilor, iar părul blond, deschis, argintiu semăna cu crestele munţilor acoperiţi de zăpadă veşnică. Era puţin mai scundă decât Mihai. Ofiţerul îşi spuse în gând: „N-ar fi putut să fie ea subiectul primului meu caz în carieră? Nu... Nu, mai bine că nu-i aşa. Privirea fetei te hipnotizează, te învăluie cu o plasă verde, scânteietoare, din care cu greu ţi-ai găsi izbăvirea spre liman! Frumuseţea ei îţi taie respiraţia ca o apă prea rece şi cristalină de izvor descoperit în munte!"

Din instinct propriu femeilor, Zissi nu i-o prezentă. Se mulţumi doar să-i declare cu prefăcută indiferenţă când ajunseră pe terenul de tenis:

— Enigmatica Solveig. A venit din nord să-l caute în apele sudului pe veşnicul ei migrator Peer Gynt. Nu-i nostim?

— A, desigur... O cunoaşteţi mai demult?

— Aş! În drum spre Constanţa ne-am cunoscut. Prietenă întâmplătoare de voiaj. E stranie. O frumuseţe rece, statuară. Unii declară că fascinează, mie îmi trezeşte numai repulsie... Ca broaştele... Şi ochii ei îmi amintesc de verdele spălăcit al mătăsii broaştelor...

Zissi râse satisfăcută de comparaţia pe care o repeta excesiv, cu o mândrie legitimă: „şi ochii verzi ca mătasea broaştei". Apoi, adaugă insinuant, cu o umbră de gelozie:

— Mi se pare că ţi-a rămas gândul la ea, băieţelule?

Mihai se scuză la timp:

— Cum s-ar putea când sunt în prezenţa, în apropierea dumneavoastră!?

— Ştrengarule linguşitor! Să începem disputa!

Terenul de tenis era protejat de umbra deasă a teilor. Partida a decurs într-o atmosferă de moleşeală. Chiru a pierdut primul ghem, motiv ca Zissi să explodeze nu fără o umbră de imputare:

— Ai pierdut din cauza frumoasei Solveig! Te-a fascinat ca pe oricare bărbat de rând, domnule profesor. Nu te apăra! Aceasta e menirea ei: îngenunchează pe cel mai redutabil Adam modern...

De fapt, lui Chiru din cauza foamei numai de tenis nu-i ardea. Să nu uităm şi căldura, oboseala, emoţia zilei prea încărcată de neprevăzut. Dar râsul şi insistenţa maliţioasă a „păpădiei" îl irita. Mai cu seamă ironia deschisă, fără menajamente, îl exaspera. Se concentră şi câştigă primul set cu 6-1.

Târziu, sfârşi şi partida, tot în favoarea sa.

— Acum vom merge cu vaporaşul, la Techirghiol, hotărî drastica şi înalta sa protectoare.

— Desigur, cu plăcere, confirmă Mihai, care se simţea stingherit în costumul de tenis împrumutat de la sala de sport.

Se urcară în prima cursă. Vaporaşul era supraaglomerat. În îmbulzeală, pe nepregătite, Chiru o avertiză pe însoţitoarea sa pe româneşte, întinzându-i prima cursă.

— Feriţi-vă! Vă murdăriţi de catran!

Apoi, îi traduse în germană, scuzându-se că, din cauza emoţiei explicabile, a prevenit-o în limba română. I-ar fi părut imens de rău ca imaculatul ei costum alb să se păteze. De fapt, ofiţerul încercase să observe cum va reacţiona, dacă înţelege româneşte sau nu. Deduse că prezumtivul ei soţ, Mincu Lianu, nu se preocupase să o înveţe limba sa maternă. „Ciudat! Încredinţându-i o misiune în ţara noastră, cunoaşterea limbii române nu ar fi fost decât în favoarea soţiei sale!”

Zissi, privind apa, tăcea. Parcă se efectua o comunicare tainică între femeia tristă şi apă. Îi strânse în ascuns mâna lui Mihai, invitându-l să fie complice la marea ei reculegere. Mihai se scuză: „Ce stupidă mi-a fost sorocită prima misiune. Iată-mă confidentul unei fete bătrâne, sau aproape bătrâne. Cât romantism desuet! Ar mai urma să-mi plângă pe umăr şi să-mi destăinuiască printre lacrimi cum a fost răpită de la călugăriţe şi apoi sedusă de un chipeş ofiţer de marină! Ar trebui să-i răspund tot cu lacrimi ca o elevă sfioasă de pension! Şi cum îmi visam eu începutul carierei? O luptă extraordinară, o întrecere în limuzine, focuri de armă, abilitate... Şi măcar dacă nu m-ar încerca această foame pantagruelică!”

Mihai fu trezit din crunta disperare de partenera sa. Ea realizase o bruscă metamorfoză surprinzătoare. Acum îi declară cu un glas de copil mofturos:

— Vino lângă mine, micuţa ta fetiţă te aşteaptă! Vino să mă aperi de *spleen*... De nostalgii... De însingurare... De angoasă.

Mihai îi zâmbi, de parcă propunerea l-ar fi entuziasmat, socotind că cel mai nimerit lucru din lume ar fi fost pentru el în acele clipe să-i alunge nostalgia şi neliniştea sentimentalei şi întârziatei romantice. Chiru fu obligat să-i suporte intimitatea lascivă şi siropoasă, în timp ce gândea: „Ce femeie frumoasă, dreaptă şi integră mă aşteaptă acasă!" O auzi, în sfârşit, rostind şi ceva mai ca lumea abia la întoarcere:

— Fetiţa vrea să mănânce la „Perla Mării".

Mihai răsuflă uşurat, dar uimit de brusca transformare a partenerei sale de tenis.

— Un local mai nimerit nici că s-ar fi putut alege!

Atras de aburii îmbietori ai grătarului, Chiru îşi depuse partenera încărcată de leşinatice melancolii şi sfâşiată de tulburătoare reverii pe scaunul alăturat. Ofiţerul auzi ca prin vis, şi nu-i venea să creadă cum acelaşi glas de copil alintat comandă ospătarului:

— Două pahare mari de gin!

Şi tot năucit, Chiru asistă la scena în care, golind paharul cu gin enorm dintr-o sorbitură, fără măcar să clipească din ochi sau să respire, Zissi îi oferi o explicaţie suplimentară şi doctă:

— Aşa se numeşte *spleen*-ul! Aşa se omoară angoasa! Adică nu chiar aşa... Mai adă-mi un pahar de coniac... Porţie dublă! Să alungăm şi neliniştea însingurării... Cin-cin, ca la barurile Parisului...

Observând stupefacţia lui Chiru, Zissi se simţi datoare să mai adauge o lămurire succintă, dar definitivă:

— La noi în nord se bea bine!... Dacă o femeie de la noi are un copil într-un braţ şi o sticlă de coniac în cealaltă mână, îţi jur că va scăpa oricând din mână copilul, dar pentru nimic în lume

sticla de coniac!... Copilul se mai ridică, dar sticla se poate sparge...

Râse până la lacrimi. „Cin-cin” şi paharul de coniac se goli ca prin farmec. Dar Zissi nu cedă:

— A mai rămas puţină tristeţe! Fetiţa vrea şi un pahar mare de „tzuca”... Dacă nu, plânge!... Cin-cin...

Chiru acceptă politicos. Zissi, cu o râvnă remarcabilă, secă şi paharul cu ţuică, apoi îşi revărsă un întreg repertoriu de şansonete, canţonete, poezii nordice dadaiste şi letriste, Mihai fiind salvat doar de micii şi cotletele cu miros atrăgător de cimbru. Zissi uitase cu desăvârşire de angoasă, de *spleen*, de existenţialism, devora sănătos ca o lupoaică flămândă. Cu o viteză derutantă sorbi şi paharele cu vin, spre totala disperare a tânărului ofiţer, care se întunecă la faţă, fapt ce nu-i scăpă femeii:

— Acum tu eşti stăpânit de tristeţe, de angoasă...

De fapt era ceva adevărat. Pe Mihai îl încerca un fel de nelinişte mistuitoare: „Cum dracu’ nu mi-a trecut prin cap să-mi iau mai mulţi bani de acasă?... Lupoaica aceasta albă are un apetit şi o sete cât o junglă întreagă, cu elefanţi cu tot! Cum am să achit nota de plată?” Cercetă prin local, dar nu găsi nicio figură cunoscută de la care să se poată împrumuta la nevoie. Din această cauză i se părea şi îngheţata amară. Nici nu-şi sfârşi bine felia de tort, când Zissi, în plenitudinea dispoziţiei sale, i se adresă cu un fior în glasul răsfăţat, promiţător de inimaginabile intimităţi:

— Şi acum fetiţa ta vrea să danseze! Hai, băieţelule, cavaler fără reproş!

Lui Chiru i se urcă sângele la cap de spaimă, întrezărindu-se în postura de galant cavaler al nordicei peste câteva secunde. Şi totuşi, cu paşi timoraţi, o urmă pe ringul de dans...

Îi ajungea cu capul abia până în apropierea sânilor; şi spre totala sa dezolare, Zissi avea năstruşnica fantezie să-l expedieze rapid dintr-o mână în alta, ca pe o chinuită minge de handbal. Apoi femeia se depărtă brusc, parcă mânioasă pe el, începând să desfăşoare spectaculos o fantezistă convulsie aeriană. Zgâlţâindu-şi capul undeva în apropierea stelelor estivale, scotea câte un ascuţit chiot sălbatic, amintind de asaltul vikingilor străbuni. Picioarele îi tremurau febril, cuprinse ca de boala papataci[2]. Mâinile, prea subţiri în comparaţie cu trupul, se fugăreau ca ademenitoare liane, undeva în preajma becurilor din grădina de vară. I se zbătea spasmodic fiecare fibră, fiecare mădular, ca într-o criză delirantă de epilepsie. Mihai constată consternat: „Cel puţin sunt salvat că nu mă cunoaşte nimeni în toată grădina. Nu m-aş reabilita într-o viaţă întreagă! Şi nu oboseşte o dată, parcă-i pe arcuri, pare antrenată de un mecanism secret, destinat să mă ucidă!"

Ofiţerul tresări, descoperind la o masă retrasă pe enigmatica Solveig. Îl privi în treacăt, cu oarecare ironie. Privirea ei îl fascinase, îl subjugase, îl trezise la realitatea sa tragi-comică. Fata sorbea cu un pai dintr-un pahar cu citronadă. Trecu apoi cu privirea indiferentă la un alt grup de dansatori. Se juca în palmă cu o minusculă brichetă argintată... Femeia, ca un irezistibil magnet, atrăgea privirile tuturor bărbaţilor asupra sa. Îi ocolea însă nepăsătoare, păstrându-se distantă, neaccesibilă în singurătatea ei statuară. Mihai meditä: „Dacă ar fi fost Solveig în locul lui Zissi, aş fi fost acum într-o postură mai generoasă! În tot cazul mai puţin ridicolă!" Se simţi strâns de braţ. Zissi îi şopti cu acelaşi alint:

— Fetiţa mai vrea un *twist!* Mai dinamic însă!

[2] *Febră papataci* = boală infecţioasă şi contagioasă produsă de un virus.

Abia peste o jumătate de oră obosi orchestra, aşa că Zissi – spre deplina satisfacţie a lui Mihai – se văzu obligată să se reaşeze asudată şi cu o sete reanimată la masă, sorbind pahar după pahar, în timp ce Chiru evalua în gând, disperat, viitoarea notă de plată, calculând până şi ardeii iuţi.

Zissi trăia o adevărată stare euforică. Alcoolul îşi culegea în sfârşit roadele tomnatice. Femeia angajată în spectaculoase dăruiri aluneca pe panta destăinuirilor intime şi chiar picante:

— Ştii că îmi placi, bruneţelule, dar dacă te mai uiţi o singură dată la enigmatica Solveig îţi scot ochii aceştia iscoditori cu unghiile mele... Vezi ce ascuţite sunt? Ca de panteră şi îţi jur că au sacrificat numeroşi bărbaţi...

— O, o flată Mihai, ar fi o adevărată fericire pentru mine!

— Nu râde! Şi ştii că în temperament sunt sudică şi sunt geloasă ca un Othello cu fuste... Carmen pe lângă mine e o nevinovată porumbiţă, lipsită în arta uciderii de orice invenţie şi subtilitate... Poţi sesiza nuanţa?

Chiru se prefăcu, nu fără succes total, dezinteresat pe făgaşul care aluneca discuţia, deşi urmărea cu atenţia mărită fiecare cuvânt, fiecare silabă.

Zissi continua aprinsă, necontrolată, exagerată:

— Şi pe tine te pedepsesc şi pe insuportabila de Solveig, pentru că eu am o putere dezlănţuită, furibundă... Ha, ha, dar tu eşti un copil capricios, plin de complexe şi refulări şi veşnic bosumflat... Află că eu după soţ, dacă admiţi această definiţie, sunt meridională, de aceea îmi plac temperamentele încinse, balcanice... Soare şi bărbaţi virili cresc în Balcani. Asta ar trebui să fie ilustrat pe reclamele voastre de turism şi să vezi atunci potop de femei de pe toate meridianele şi longitudinile mapamondului!...

Apoi scurta expunere căpătă iar nuanţă de filipică împotriva lui Mihai şi a extravagantei Solveig. În tot timpul peroraţiei, Zissi avea ochii scăpărători, un zâmbet maliţios insinuant, nu lipsit de un erotism vulgar, repugnant. Continua sporovăială din ce în ce mai incoherentă sub influenţa directă a lui Bachus, exacerbând un sentiment echivoc, o stare de ambiguitate:

— Dacă ţi-aş spune că şi bărbatul meu e român, n-ai să mă crezi... De aceea eu am dreptul la tine...

Chiru se prefăcu indiferent, niciun muşchi nu i se clinti pe faţă, nicio cută nu-i tresări, părea ocupat numai să umple paharele. Femeia insistă iritată de lipsa de interes.

— Nici cel puţin nu mă asculţi... auzi, omule, că bărbatul meu este român... auzi?

— Tot ce se poate, declară Chiru implacabil, cu cel mai neutru glas din lume.

Zissi se revoltă de-a binelea:

— E o impoliteţe ce comiţi! Crezi că m-am îmbătat... Dar eu sunt lucidă... Pune-mi oricare problemă şi o voi rezolva fără greşeală... Sau poate cu o singură greşeală: îmi plac românii... În primul rând, desigur, bărbaţii... Da, bărbaţii şi copiii, accentuă cu aluzie vizibilă, dar Chiru părea indiferent la propuneri, ca şi la ironie.

Zissi bău paharul până la fund, mărturisindu-i direct, fără reţinere:

— Am băut pentru prietenia noastră! Şi pentru Marea Neagră, leagănul aventurii noastre, imensul nostru pat nupţial. De câte ori am s-o revăd pe vreo hartă am să-mi aduc aminte de nopţile noastre mistuitoare de dragoste pătimaşă, până nu vom mai simţi carnea pe noi, decât nervii ca nişte sonerii înnebunite, fără oprire decât în moarte!

Chiru privea nepăsător în vag, de fapt consemna în micul şi ascunsul magnetofon întreaga conversaţie lirico-sentimentală, dar cu precizări decisive pentru îndeplinirea primei sale misiuni. Femeia se revoltă, cu acea stare de rebeliune comică, specifică celor aburiţi de alcool:

— Tu nici nu auzi ce-ţi destăinuiesc. Să ştii că nu-i un lirism sec, o poetică superficială, confecţionată ca pe scenă din paie, mucava şi cherestea subţire... E vorba de pasiune violentă!... Flamabilă... care se poate sfârşi pentru noi cu un dezastru total, aşa ca în tragediile antice... Şi s-ar putea ca destinul să ne ucidă pe amândoi, nu râde. Auzi ce cântă orchestra? „Aria lui Solveig". Mă exasperează! Te implor, opreşte-o! Comandă să ne cânte altceva... orice...

Chiru se impacientă. În gând socotise că banii i se consumaseră până la ultimul franc. Nu putea risca o bancnotă de cinci lei. Făcu semn discret vioristului să rămână la locul său.

Zissi se năpusti ca o leoaică:

— A, îţi place „Aria lui Solveig"! Am ghicit eu, cu veşnicul instinct feminin... Te pedepsesc: vom pleca la bar, la Mamaia, şi vom scăpa şi de Solveig şi de cântecul său... Acolo să mă vezi desfăşurându-mă în toată amploarea!... E straşnică ideea! Vom distruge apoi barul şi vom colinda să privim răsăritul soarelui... Să chemăm un taxi...

Pe ofiţer îl trecură sudorile. Nu mai avea, după socoteala sa aproximativă, decât vreo douăzeci de lei. Singura salvare a fost apelul la spuma de drojdie, cu efect necruţător, de veritabil K.O. De aceea comandă două pahare mari.

— Întâi să mai bem un pahar la despărţirea de acest restaurant!

Propunerea fu primită de Zissi cu un entuziasm furibund, sparse de bucurie în cinstea ei un pahar de vin. Într-adevăr

paharul de spumă de drojdie avu efectul unei redutabile ghilotine. Tăie restul de luciditate al nordicei. Zissi ancoră într-o lume nebănuită de fantasme. Mihai o conduse mai mult valsând până la hotelul „Europa". Zissi îi mărturisea într-o stare de euforie, uneori cu accente patetice şi turbulente:

— Să nu o mai priveşti pe Solveig. E vrăjită. Privirea ei aduce nenoroc. E o piază-rea. Şi pe mine m-a ademenit în mrejele ei drăceşti... Diavol alb cu ochii verzi, flăcări de smoală. E ca un iezer de munte, care, atrăgător şi ucigător...

— Jur, o linişti Mihai, rostind cu un ton teribil de caraghios, dar convingător în situaţia dată.

Femeia părea îmbunată, insistă totuşi spre deplina ei consolare:

— Şi mâine dimineaţă ne întâlnim la Constanţa, apoi facem o escapadă pe plajă la Mamaia, să scăpăm toată ziua de Solveig... Să fim doar numai noi doi cu marea... Promiţi?

— Cu viaţa mea, garantă cu gesticulaţie exagerată Mihai, dornic să o depună cât mai repede în pat.

Deodată, ofiţerul simţi cum îl strânge ca într-un cleşte cu braţele dogoritoare. Buzele femeii se lipiră ventuze de foc de ceafa sa. Apoi pe faţă. Îi simţea respiraţia fierbinte, agitată. Îi auzi şi vocea sugrumată de emoţie şi de senzualism necontrolat.

— Fetiţa ta mică nu mai ştie ce face... E o nebună... Şi tu ai înnebunit-o, răule mic, diavole!... Fetiţa vrea să o conduci în odaia ei mică, promiţătoare... Ai să vezi...

În odaie însă o conduse îngrijitoarea şi băiatul de serviciu de la lift, nu fără evidente eforturi.

Locotenentul Chiru ajunse acasă către orele patru dimineaţa. Mioara nu închisese ochii toată noaptea, îl aştepta cu un cotlet rece pe farfurie.

— Dragul meu, nu te-au împuşcat? Nu te-au înecat?

— După cum vezi, încă mai respir, scumpa şi „bătrâna” mea soţie.

Mioara îi răspunse cu promptitudine.

— Şi respiri încă bine... Miroşi a vin... Şi a parfum străin, Mihai! Dă-mi voie să-ţi şterg roşul de buze de pe obraji...

Chiru zâmbi: „În asemenea situaţii, soţiile au un miros mai dezvoltat chiar decât al câinilor poliţişti...”

Mioara insistă:

— De ce nu-mi răspunzi, Mihai?

Ofiţerul vorbea cu o greutate explicabilă:

— Vin a trebuit să beau. Cu timpul vei înţelege şi tu. Eu îţi jur că n-am făcut nimic care să merite supărarea ta. Sunt doar enorm de obosit.

Soţia îl îmbrăţişă cu duioşie.

— Ai dreptate, Mihai. Mi s-a părut doar... Ştii că am încredere în tine. Avem o căsătorie „străveche” de o săptămână şi tot ne iubim ca în prima noastră zi... Nu? Şi dacă tu mă mai iubeşti la fel, mănâncă tot cotletul, că doar pentru tine l-am pregătit cu mâinile mele. E prima oară când gătesc în viaţa mea!

— Se observă, o înţepă Mihai. Apoi adăugă patetic: E cel mai bun cotlet pe care l-am mâncat vreodată...

Aşa sfârşi cea dintâi zi de acţiune din prima misiune a locotenentului Chiru, fericit şi nenorocit în acelaşi timp, care acum, suprasaturat, era obligat să mănânce cotletul sleit, cu ochii închişi de oboseală şi nesomn, dar cu un licăr de speranţă pe faţa întunecată.

La ora fixată, Zissi şi-a făcut apariţia în dreptul statuii lui Ovidiu. Era îmbrăcată cu pantaloni lungi, supraelastici, de

culoare roz. O flanea bleumarin îi accentua paliditatea tenului şi blondul ruginiu al părului. Arăta odihnită. O umbră de nelinişte, aşa ca după chef, îi stăpânea privirea.

Chiru o întâmpină nerăbdător, ca un curtezan la prima întâlnire. Nu uitase nici buchetul de flori, discret şi obligatoriu. Înfăţişarea sa o îndemnă pe nordică să exclame măgulită:

— Olala... Băieţelul meu a început să crească în comportare... A devenit un Romeo atent şi curtenitor. Prevăd o zi excepţională... Cin-cin!

Jucându-şi cu convingere rolul de seducător şi de sedus în acelaşi timp, Chiru dezlănţui o explozie de complimente în lanţ. Insistă şi asupra frumosului ac de păr, declarând cu deplină seriozitate:

— Superb ac de păr... Şi cu un briliant...

— Aş!... E fals... Negăsind acul meu de păr, poţi să-ţi imaginezi cine mi l-a împrumutat? Vezi că nu ghiceşti?... Chiar enigmatica Solveig. Bănuiesc că este otrăvit. Doreşte, probabil, să mă înţepe cu el şi să adorm ca „Alba ca zăpada”... Sau nu, am greşit... Ca „Frumoasa adormită” din pădurea fermecată... Păcat că nu sunt şi frumoasă... Vor trece veacuri sau milenii până se va îndura un prinţ orb să mă trezească, sărmanul, cu un sărut... Oare va veni prinţul vreodată?

Deşi în glumă, glasu-i purta o nuanţă dramatică, dureroasă, ce nu-i scăpă lui Mihai, decis să o îmbuneze, străduindu-se să declare cât mai sincer posibil:

— Află că prinţul a şi sosit!

— Unde-i?

— Priveşte-mă! Nu am caleaşcă de aur, nici spadă de argint, nici cunună de diamante, nici covor fermecat, ci doar un bilet de taxi să ne conducă la Mamaia...

— Şi „Frumoasa adormită” s-a răsplăsmuit şi a devenit frumoasă în adevăr, şi vrea să-l sărute pe prinţ acum, drept recunoştinţă...

Dar noroc că Zissi nu l-a sărutat. Mihai, transformat pentru câteva clipe în prinţul impunător din basme, a fost în mod crud adus la realitatea imediată. A zărit-o pe soţia sa în apropiere. Mioara însă nu-l descoperise. Şi Mihai se ascunse după Zissi, mulţumind în gând, pentru prima oară, că nordica „adormită” este atât de înaltă şi planturoasă ca un vajnic grenadir de gardă. Astfel a putut fi ascuns de privirile Mioarei.

— Ce faci, băieţelule? Te joci de-a v-aţi ascunselea? întrebă mirată şi amuzată Zissi, departe de a intui situaţia jalnică a lui Mihai. De ce te învârţi ca un satelit în jurul meu? Linişteşte-te, sputnikule neconsolat!

Răsuflând uşurat, revenit după emoţie, Chiru reuşi să scape cu faţa curată printr-o glumă inofensivă:

— Da, ai dreptate. Sunt un biet satelit, care se roteşte în jurul astrului său! Unicului său soare!

Se îndreptară spre staţia de taxiuri. Chiru privea cu precauţie în jurul său, să evite o nouă întâlnire intempestivă cu Mioara. O zări. Cu insistenţă o împinse pe Zissi în prima cofetărie. Comandă prăjituri, observând, prin oglindă, uşa de la intrare. Zissi nu reuşea să-şi explice purtarea sa ciudată.

— Aseară mi-ai spus că nu-ţi plac prăjiturile... Aşa-i?

Mihai spuse ca să repare situaţia:

— Aseară nu mi-au plăcut!... Un vechi proverb sudic recomandă prăjiturile dimineaţa...

Socotind că Mioara nu se mai află prin preajmă, Mihai se îndreptă cu Zissi spre primul taxi. Coborâră la Mamaia, pe platoul din faţa restaurantului „Delta”.

Chiru nu făcuse în vara aceea nicio baie de soare. Avea pielea albă, Zissi avea corpul bronzat de o nuanţă arămie, plăcută, dar nu mărturisi că mai petrecuse două săptămâni în Italia, la Sorrento, un sat netrecut pe hartă, cu o plajă sălbatică şi pitorească.

Zissi se întinse lângă Mihai pe nisip. Trupurile lor aproape se atingeau. Un vânt uşor le îndulcea dogoreala soarelui încins.

— Azi-noapte m-am cherchelit...

— Puţin, încuviinţă cu tact ofiţerul.

— Şi cred că am pălăvrăgit...

— Tot puţin, se pregătea Mihai să treacă la atacul dinainte ticluit cu migală.

— Bineînţeles că nu le-ai dat crezare. Aşa-i?

— Unele aş fi vrut să fie adevăruri. Bunăoară, mi-ai mărturisit că te-ai îndrăgostit de mine. Să cred sau nu?

— Puţin, răspunse Zissi îmbujorată, scriindu-şi numele pe nisip. Adăugă: Spune-mi ce prostii am mai trăncănit?...

Chiru îşi pregăti cu abilitate lovitura. Era momentul hotărâtor. Întinse prima undiţă.

— Ai spus că eşti căsătorită cu un român...

— Nu am minţit.

Ofiţerul continuă jocul decisiv.

— Dar cea mai absurdă dintre gogomănii a fost atunci când m-ai ameninţat...

Zissi tresări, abia perceptibil.

— Pe cine am ameninţat?

— Pe mine şi, mai ales, pe enigmatica Solveig.

Fata încercă să râdă cu indiferenţă, dar nu reuşi.

— Serios? Şi ce-am spus?

Mihai expedie lovitura de graţie.

— Ne-ai timorat, ne-ai înfricoşat, spunându-ne pe un ton autoritar că eşti de la poliţie...

Zissi se descumpăni. Se schimbă la faţă. Lovitura nimerise în plin. În zadar încercă să o pareze cu un palid surâs, mai mult o grimă.

— Taci! Te rog să uiţi. Şi, te implor, nu cumva să sufli un cuvânt. Mai ales Solveig să nu afle. Îmi promiţi?

— De ce să-ţi promit, când eu de fapt am şi uitat. Numai tu m-ai obligat să-mi amintesc. Dacă eşti de la poliţie te priveşte personal, pe mine mă interesează numai atunci când nu eşti în serviciu...

Zissi îi mângâie fruntea, îi netezi părul, şi îl solicită cu glas mieros:

— Dar, te rog să nu mai afle nimeni! Fă eforturi şi pricepe motivul. Mi-ai periclita situaţia. Şi nu numai situaţia.

Urmă o pauză lungă. Amândoi se simţeau stingheriţi. Ceva parcă se frânse între ei. Un grup de tineri cântau în apropiere din ghitare. Chiru îşi ascundea satisfacţia. „Iată, după doar douăzeci şi patru de ore mi-am terminat cu bine prima mea misiune. Doamna Zissi Felyn-Stiwe, soţia transfugului spion din România, a declarat că face parte din poliţie. Şi totul a fost înregistrat de magnetofonul aflat în prosopul care-l ferea de arşiţă. Tot ce era de demonstrat s-a împlinit, o elucidare rapidă şi evidentă."

Zissi sparse tăcerea. Vorbea cu un glas înviorat:

— Copilule, dar noi nu am intrat în mare! Executarea! Sper că la înot să mă revanşez pentru partida de tenis pierdută.

Se repeziră mai mult fugind, trezind protestele celor întinşi pe cearşafuri, spre chemarea răcoroasă a valurilor repezi. Chiru se opri, prefăcându-se că s-a împiedicat de un copil. O zări lângă ei, nici la şase metri, pe Solveig. Se juca pe nisip cu aceeaşi minusculă brichetă. Alături era un pachet de ţigări neînceput.

Fata se prefăcea că nu-i zărise. Dar Mihai deduse cu uşurinţă: „Hotărât că ne-a urmărit. Dar prin ce minune ne-a descoperit pe plaja supraaglomerată? Dacă ne-a auzit convorbirea? Nu. Au fost ghitariştii. Sau poate e doar o simplă şi banală coincidenţă? Viitorul va lămuri această dilemă."

Mihai se aruncă frământat în valurile spumegânde ale mării. Zissi îi strigă stăpânită de o bucurie copilărească:

— E prea caldă marea la voi!

— Şi pentru mine e prea rece!

Zissi îl împroşcă zgomotoasă cu apa adunată în palme. Apoi îi propuse:

— Treci în rând. Pe locuri! Fiţi gata! Start!

Dar Mihai renunţă la concurs, ratând startul. Zissi se prefăcu supărată şi ieşi afară din apă. Mihai o ajunse pe mal. Minţi cu intenţie:

— Nu sunt un înotător redutabil! Orice concurs ar fi compromis prin prezenţa mea!

Zissi râse împăcată şi îl iertă, anunţând:

— Deci egalitate de scor. Suntem 1-1...

Zissi fu oprită de un grup de compatrioţi stabiliţi la Mamaia. Fiecare se interesa de cei aflaţi la Eforie. Zissi îl informă fără greş, trezind uimirea tuturor. Cineva o măguli:

— Dar ai o memorie prodigioasă! Felicitări!

Necontrolat, Mihai adăugă cu ironie:

— Cred şi eu, e doar poliţistă... Şi în poliţie memoria este obligatorie ca şi respiraţia.

Zissi devenise pământie la faţă. Îşi muşcase buzele până la sânge. Îl trase de o parte.

— Ştii ce rău imens mi-ai pricinuit?

Minai încercă un refugiu:

— Nu înţeleg...

Zissi îl scrută iritată. Ochii îi căpătară un reflex dur, de oţel.

— M-ai deconspirat faţă de concetăţeni... Fac parte din poliţia secretă, dar tu ca profesor de tenis nu poţi înţelege acest considerent elementar.

Mihai îşi confirmă vina:

— Iartă-mă, nu am vrut... A fost fără intenţie...

În sinea sa ofiţerul nu regretă: „Datorită acestei «gafe» am acum convingerea fermă că e poliţistă. Şi încă un lucru la fel de important: prin această «gafă» i-am câştigat încrederea. E convinsă că nu lucrez la securitate. Deci doi iepuri au căzut cu un singur foc. Şi acela cu un cartuş orb!"

După o tăcere meditativă, Zissi i se adresă mai bine dispusă:

— Şi totuşi nu sunt chiar prea supărată pe tine. Şi ştii din care cauză?... O clipă mi-a fulgerat şi mie prin gând că ai putea fi de la securitate. Da, te-am bănuit. Dar după greşeala comisă am dedus că eşti un excelent jucător de tenis, un competent profesor! Şi-ţi mulţumesc!

Mioara îl aştepta cu masa pregătită. Ochii îi erau roşii de plâns. Mihai era atât de absorbit de raportul ce urma să-l prezinte peste câteva ore comandantului său, încât nu remarcă starea de spirit ajunsă la paroxism a soţiei sale. Abia înregistră glasul Mioarei ca dintr-un vis îndepărtat de pe o altă planetă.

— Şi nici după-amiază nu mergem la plajă?

Mihai strânse ochii de durere. A abuzat de soare şi acum îşi simţea pielea ca un jar încins.

— Desigur, draga mea, vom merge. Dar mâine. E duminică. Ne vom petrece toată ziua pe malul mării! Vom lua prânzul la „Delta" şi cina la „Mioriţa". De acord?

Se dezbracă şi intră sub duş. Mioara abia îşi stăpâni mânia descoperind trupul înroşit de soare. Dar nu scoase un cuvânt. Nu-i reproşă nici când o sărută grăbit şi distrat la plecare. Era un sărut oficial, ca după două decenii de căsătorie. „Ceva este cu soţul meu. Vine la patru dimineaţa. Miroase a alcool şi a parfum străin. Avea şi urme de ruj pe ceafă. Mi se destăinuie că a fost în misiune şi dumnealui a căpătat insolaţie la plajă. Trebuie neapărat să am o explicaţie hotărâtoare şi definitivă cu el. Dacă am ratat căsătoria, e mai bine să nu prelungim fatalul ei deznodământ."

Chiru se prezentă colonelului Butnaru. Raportă:

— Tovarăşe colonel, am aflat că Zissi Felyn-Stiwe este căsătorită cu un român transfug şi că face parte din poliţia secretă, după propriile sale mărturisiri.

Butnaru îl asculta cu reţineri.

— Ritm de litoral! E bine. Să ascultăm banda de magnetofon...

Butnaru zâmbi cu tristeţe, nimic nu lăsa de bănuit vestea ce avea s-o comunice subalternului său. Târziu îl rectifică pe Mihai.

— Dumneata eşti de părere că misiunea s-a sfârşit. De fapt misiunea dumitale abia începe. Vei lua o „Volgă" şi te vei deplasa la hotelul „Europa". Vei cerceta cauza morţii, turistei Zissi Felyn-Stiwe. Echipa de criminalişti se află de mult acolo... Fă în aşa fel să nu te descoperi!...

Mihai fu surprins de această veste. Ceru permisiunea să fumeze. Butnaru continuă:

— Nu uita „ritmul de litoral". Pe litoral se acţionează mult mai rapid. Nu avem la dispoziţie decât două săptămâni, sau cel mult o lună. Pricepi?

Mihai îndrăzni:

— Dar şi infractorii au la dispoziţie acelaşi timp scurt, care-i obligă la un ritm trepidant. Este deci mai uşor să comiţi greşeli elementare!

Colonelul confirmă:

— Desigur. În acest ritm infernal, epuizant, câştigă cel care gândeşte mai repede, cu o inteligenţă superioară, care nu intră în criză de timp ca la şah... Dar nu uita dictonul latin „festina lente”... Grăbeşte-te încet!

— În cazul de faţă am o ipoteză sigură. Dacă Zissi nu s-a sinucis, numai Solveig ar fi putut s-o suprime...

Colonelul Butnaru îi atrase părinteşte atenţia:

— Fii atent cu Solveig. Eşti tânăr, fără experienţă şi femeia este foarte frumoasă...

Mihai precizează:

— Nu mai sunt tânăr şi fără experienţă: am douăzeci şi patru de ore de activitate!

Butnaru mai precizează:

— Şi ipotezele pe care le deduci anticipat confruntă-le totdeauna cu realitatea. Dacă realitatea le infirmă, porneşte pe un alt drum! Şi nu uita, „ritm de litoral”!...

În „Volgă” ofiţerul îşi scoase din servietă slipul să se usuce. Plutonierul Costică, conducătorul auto, tatăl a nouă copii, mândru de ei, îi spuse ca un vechi cunoscător al tainelor:

— Cum, aţi făcut o baie în mare? Păi, sunteţi un om norocos, tovarăşe locotenent. Vara trecută nu am prins nicio plajă, de tovarăşii ofiţeri nici nu mai vorbesc!

Mihai precizează:

— Am făcut baie în misiunea ordonată!

Costică râse cunoscător:

— Aşa da, mai merge. Eu, dacă aş fi delicvent, aş cunoaşte pe lucrătorul de securitate pe litoral numai după pielea albă... Şi

prin faptul că-i obligat să umble mereu cu cravată, iar în bar, în orele de serviciu, nu i se permite să bea decât apă minerală, sifon, citronadă şi pepsi... Şi care om nu trage la bar o duşcă de coniac?... Am dreptate sau ba, tovarăşe locotenent?

Dar Costică nu aşteptă răspunsul:

— Aşa că la iarnă, când plecăm şi noi în concediu, să ni se facă la Mamaia o sală cu raze, să ne mai bronzăm şi noi, cel puţin atât cât e necesar în timpul serviciului de vară.

Dar Mihai nu-l mai asculta. Îşi verifica minuţios planul acţiunii viitoare. Firele se încurcau. „Cine a avut interesul s-o ucidă? Sau poate a fost doar o sinucidere, aşa cum se bănuieşte. Dar, totuşi, cu toate crizele ei de depresiune, nu era Zissi persoana care să se sinucidă atât de uşor! Şi cum naiba, au înrolat-o în poliţia secretă cu naivitatea şi cu pălăvrăgeala sa?... Ciudat!... Sau ăsta a fost numai un truc...”

Costică, conform uzanţei, opri automobilul mult mai departe de hotelul „Europa”. Mihai intră cu o figură obişnuită, calmă, lăsând impresia că din gura portarului a aflat drama nordicei pasagere. Urcă în camera victimei. Într-un colţ zări racheta de tenis. Se legitimă celor care anchetau. Doctorul îl informă binevoitor:

— S-a otrăvit cu o substanţă care nu iartă. Există o otravă din India. O picătură băută te ucide, provocându-ţi ulcer perforat. O înţepătură cu un ac muiat în această otravă te ucide în trei-patru minute! Autopsia va confirma sau va infirma.

Maiorul de miliţie adăugă:

— În cameră nu s-a găsit nimic suspect. Nicio amprentă străină. Probabil o sinucidere!...

Procurorul precizează:

— Se pare că doar cu câteva minute cineva a umblat în valizele victimei. Dar nu a sustras, sau aşa cel puţin bănuiesc, niciun obiect!

Mihai cercetă insistent cadavrul. Se opri mai ales la păr. Observă cu uşurinţă că avea un alt ac de păr, asemănător cu primul. Erau aproape identice. „Cine a avut interesul să-i schimbe acul de păr? Şi din ce motive? Zissi declarase pur şi simplu că acul ei de păr l-a pierdut. A, da, şi Solveig îi împrumutase acul de păr! Trebuie să-mi reţin observaţia doar pentru mine. Să las pe criminalişti să deducă mai departe că Zissi s-a sinucis. Altfel ar putea să ne scape enigmatica Solveig... Trebuie să lucrez cu toate menajamentele, adevărul îl vom dezvălui noi la timpul oportun! Moartea nordicei Zissi nu va rămâne nesancţionată. Fiecare îşi va primi pedeapsa."

Locotenentul cercetă minuţios camera. Uşa care corespundea cu terasa era deschisă, dar numai câţiva centimetri. Atât. Mihai ieşi pe coridor. Probabil se aflase despre moarte. Era destulă agitaţie în hotel. Se strecură cât mai discret, să nu fie remarcat... Coborî pe scara de serviciu. Se informă sumar de la cei care serveau în restaurant. Află că ospătarul care a servit-o pe Zissi a plecat imediat după-amiază cu o ocazie la Predeal şi că se va întoarce abia după câteva zile. Mihai se instală în holul hotelului şi comandă o cafea amară. Se prefăcu că nu observă pe Solveig. Când o descoperi, ca din întâmplare, o salută din privire. Chipul femeii era de o linişte imperturbabilă. Fata, spre surprinderea sa, veni pe bancheta pluşată, lângă el.

Îl întrebă ca pe o veche cunoştinţă:

— Şi pe dumneavoastră v-a interogat?

— Da. Mi-au pus câteva întrebări sumare... Stupid. Eu venisem s-o invit la partida de tenis... Aşa doar hotărâsem dimineaţa la plajă... Ceasul rău!

Solveig tăcu o clipă. Îşi cântărea cu atenţie expresiile, alegând fiecare cuvânt, deşi vorbea limba germană în mod curent.

— Eu am luat masa cu Zissi. Era foarte bine dispusă. Cine să bănuiască sfârşitul fatal după câteva minute! S-a urcat în camera sa şi a apucat doar să mai apese pe butonul soneriei... Ştiu că suferea de ulcer...

— De ulcer?... Dar totuşi nu-şi limita băuturile alcoolice!

— Aceasta a şi doborât-o atât de fulgerător! Desigur un ulcer perforat!

Chiru înregistră prima contrazicere: „Zissi mi-a dovedit şi mărturisit că-i sănătoasă tun". Mihai interveni mai departe:

— Eraţi prietene?

— Şi da şi nu... Mai mult cunoştinţe. Locuiam doar în acelaşi oraş...

Mihai înregistră şi o a doua contrazicere: „Zissi mi-a mărturisit că în această călătorie a cunoscut-o pe Solveig. De ce oare Zissi a minţit? Hotărât că ea a minţit..."

Mihai tatonă terenul:

— Îmi pare rău de Zissi. Abia ne împrietenisem. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi vorbi cât mai mult despre ea... De exemplu, era căsătorită?

— Pare-mi-se că da... Era căsătorită cu un străin...

— Cu un român, confirmă Mihai.

— N-aş putea răspunde cu precizie... V-am spus, eram doar mai mult cunoştinţe!

— Dar, totuşi, e adevărat că lucra în poliţie?

— Se poate. Ea mi-a mărturisit şi mie. Se cam lăuda. Îmi garantase că în Egipt a descoperit şi amprentele lui Ramses al II-lea!... Ducea o viaţă cam libertină...

Solveig s-a oprit la timp. Ar fi vrut să declare: „De fapt v-aţi convins şi dumneavoastră!"

— Despre morţi numai bine, doamnă, interveni la timp Chiru. Probabil era geloasă pe dumneavoastră...

— Asta sper că sunteţi în măsură să o ştiţi mai bine!

— Cred că toate femeile din lume ar fi geloase pe dumneavoastră.

— Exageraţi enorm.

Mihai încercă să se apropie cât mai repede de frumoasa Solveig. Insistă.

— Ca să vă convingeţi, vă invit la cel mai elegant restaurant din Mamaia sau din Eforie. Pariez că toate femeile vor mânca în acea zi cu noduri...

— Mă măguliţi, domnule...

— Sunt profesorul de tenis Mihai...

— Domnule Mihai. Ar trebui numai să mai şi primesc invitaţia măgulitoare de altfel. Desigur, propunerea este extrem de tentantă. Mai ales dacă veţi adăuga lângă ea şi eventualele partide de tenis...

— Recunoştinţa va fi de partea mea!

— Perfect. Rămâne atunci să hotărască viitorul!

Enigmatica Solveig salutându-l din ochi se îndepărtă cu paşi uşori. Avea un mers molatic, la fel ca un dans, ca o muzică de lină baladă scandinavă. Deodată femeia se întoarse. Îl întrebă cu un ton intim, amical, cerându-i sfatul:

— I-am împrumutat un ac de păr... Desigur, Zissi avea nevoie... Acul de păr este fără valoare materială, dar pentru mine înseamnă o amintire de familie. Credeţi că ar fi normal să cer acul de păr...

— Hotărât! Nu mă prea pricep, dar e un drept al dumneavoastră.

— Mulţumesc, consimţi Solveig. Dar nu mă descurc în limba dumneavoastră. V-aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi face acest serviciu nu tocmai uşor!

Mihai se urni cu oarecare greutate bine studiată.

— Voi încerca... Nici eu nu mă pricep cum se procedează, dar pe dumneavoastră nu vă pot refuza pentru nimic în lume!

— Vă aştept aici! Şi vă mulţumesc anticipat.

Mihai luă agrafa şi împreună cu ofiţerii de miliţie o studiară îndelung. Era un obiect obişnuit. Mihai zâmbi: „Acesta-i cel mai inteligent alibi! Numai că eu ştiu adevărul: acul de păr a fost schimbat! Vom ajunge cândva şi la cel veritabil!" Când îi înmână agrafa, Solveig îi zâmbi cu recunoştinţă.

— Vă sunt îndatorată! Şi sper că voi avea ocazia să mă revanşez pentru această amabilitate.

Surâse. Zâmbetul ei te învăluia cu o mantie vrăjită. Căci zâmbetul începea de la ochi, de la acea privire de pădure de conifere îngropată într-un iezer cristalin. Te acoperea cu un verde infinit din care izbucneau săgeţi albastre, nostalgice. Şi apoi iar un verde pasional, vitalizat într-o mirifică şi ireală armonie cromatică. Culorile irizau o pădure ce s-ar fi oglindit într-un iceberg şlefuit, lucios, care alunecă luminos pe lângă tine.

Mihai, ca hipnotizat, rămase mult timp pradă privirilor subjugante, deşi fata dispăruse de mult. Simţea o căldură insuportabilă. Lăsă capul pradă apei reci, în timp ce reveni la realitate: „Zissi a venit probabil de la plajă direct la masă. Mai avea acul de păr veritabil la ea. Cineva a înţepat-o! Zissi a urcat, totuşi, în camera ei. I-a venit rău. A sunat... Şi până la sosirea femeii de serviciu cineva a avut timpul suficient să-i schimbe acul de păr. Probabil a pătruns pe uşa care comunică în terasă, şi a uitat-o întredeschisă... Dar, curios, n-a lăsat nicio urmă. Solveig declară că a rămas la masă, declaraţie confirmată şi de ceilalţi

compatrioţi şi de personalul de serviciu. Cine a ajutat-o? A avut un complice... Îl voi dibui eu! Ancheta s-a complicat şi mai mult! De-aş zări un singur strop de rază în acest labirint apăsător! Şi pe deasupra şi ochii ei verzi, ca o otravă!"

Plutonierul Costică porni cu toată viteza spre Constanţa. Era obişnuit cu tăcerea de plumb a pasagerilor săi mereu frământaţi, mereu taciturni. În adâncul său, conducătorul auto chibzuia: „Ce vesel era locotenentul acesta ieri-dimineaţa când s-a prezentat! Şi iată ce dungă i-a apărut pe frunte! Şi câte or să-i mai apară în zile şi nopţi de încercare, de tatonări! De înfrângeri şi de succese. «Ritm de litoral», cum spune tovarăşul colonel şi de la care ne-am molipsit cu toţii!"

Abia când urca scările blocului său, Mihai îşi reaminti de invitaţia promisă Mioarei. Deschise uşa, exclamând încă din prag:

— Cum, nu eşti îmbrăcată?

Mioara, răpusă de oboseala de peste noapte, dormea. Tresări.

— Eu te credeam gata de plecare şi tu dormi? Harnică soţie mi-am ales!

— Nu credeam că mai vii, Mihai.

— Până număr la zece să fii gata! Unu... Doi... Trei...

Mioara îşi isprăvi toaleta în câteva minute.

— Bravo! „Ritm de litoral". Aşa, draga mea...

— Mi-ai promis că mergem la „Delta", îmi place rasolul de nisetru...

— Facă-se voia ta!

Chiru medita: „Am făcut bine că am pus-o pe Solveig sub observaţie! Neîndurător m-a ars soarele pe plajă! Tot spatele îmi este o rană! Când duşuri de gheaţă, când de foc".

Ocupară o masă ascunsă de un mănunchi de stuf. Lui Mihai nu-i convenea că-l serveşte chelnerul din ajun, mutat peste

noapte la „Delta” şi echipat în costum de marinar. Acesta i se adresă ca unei vechi cunoştinţe, privindu-l cu subînţeles, complice:

— Vă servesc la fel ca şi ieri?... Tot cu gin începem?

Mioara îi aruncă o privire de neînduplecat procuror.

— Tot! apoi i se adresă soţiei. Mioara, am să-ţi povestesc mai pe îndelete... Dar altădată...

— Am crezut că te-a asemuit cu cineva.

— A, nu! Ospătarii au memorie...

Mihai îşi pierdu şirul gândurilor. O descoperi la o masă pe Solveig. Era singură. Probabil nu-l remarcase. Ofiţerul îşi mută scaunul în aşa fel, încât, fără să fie zărit, să o poată urmări prin oglindă. „Şi ieri-noapte la Eforie tot singură era. Să vedem pe cine aşteaptă? Poate pe acel care a ajutat-o să schimbe agrafele!”

— Mihai, ţi-am vorbit... Unde-ţi zboară gândul?

De fapt Mioara era iritată, pentru că descoperise la rândul său pe femeia frumoasă pe care soţul ei nu o pierdea din ochi. Adăugă exasperată:

— Nici cel puţin când eşti cu mine nu te poţi abţine? Măcar să te controlezi... Eşti refulat...

— Mioara, hai mai bine să ciocnim! Cin-cin!

Ospătarul interveni obsedant, turnând gaz peste foc:

— Tot mici şi cotlete? Cu cimbru, nu?

— Tot, îi răspunse Mihai, stăpânindu-şi mânia. De ce te-ai întristat, Mioara?

— Fiindcă friptura pe care ţi-am pregătit-o nu avea cimbru...

Mihai înghiţi în sec, înregistrând o nouă ironie şi nu avea voie să se dezvinovăţească, să destăinuie ceva. Mioara nu-i mai adresă nicio vorbă. De altfel Mihai nu remarcă tăcerea soţiei cu toată acuzarea ei. Era atent numai la Solveig: „Se joacă liniştită cu

aceeaşi brichetă minusculă. Şi curios, nu-şi aprinde nicio ţigară. Pariez că nu fumează!" Solveig se ridică şi plecă grăbită.

— Mioara, iartă-mă! Mă întorc imediat!

Şi fără să mai aştepte încuviinţarea soţiei, ofiţerul ieşi după Solveig, după ce se convinse că nu-l observă nimeni. O urmări de departe. Intră după ea în Cazinou. La intrare, Mihai se strecură înaintea ei, Solveig rămânând să-şi prezinte paşaportul, să pătrundă în sala de jocuri de noroc. Solveig avu impresia că l-a descoperit pe Mihai în sala de jocuri. Îl ocoli, prezenţa lui Mihai nu o bucură. Aceasta se vedea clar pe faţa ei. Femeia se îndreptă spre masa de jocuri. Câteva clipe rămase în expectativă, urmărind jucătorii. Abia când orologiul marcă ora 11, Solveig miză pe masa centrală. Nu câştigă. Miză din nou. Câştigă o sumă infimă. Miză pentru a treia oară pe aceleaşi cifre. Dar de această dată, săgeata Fortunei se opri la 0. Banca, spre nenorocul jucătorilor, câştigase totul. Printre jucători a fost un mic cutremur direct proporţional cu sumele mizate. Solveig, prefăcându-se serios afectată de acel „0", deşi mizase pe sume infime, părăsi sala de joc. Un bărbat, probabil un meridional, încercă să o acroşeze, i se adresă în limba franceză, dar Solveig, inaccesibilă, trecu pe lângă el fără să-i răspundă şi fără măcar să-l privească. Se urcă în primul taxi din faţa Cazinoului. Pe următorul îl luă Mihai, dar se răzgândi în ultima clipă amintindu-şi de Mioara. Masa o găsi goală. Ospătarul îi întinse un bilet, zâmbindu-i cu o umbră de ironie şi satisfacţie:

— În astă-seară n-a prea ţinut! Prăjina aia blondă avea mii de draci! Asta are bragă în sânge...

Mihai îl privi cu străşnicie şi ospătarul tăcu, nu fără regret, mai avea multe observaţii picante. Ofiţerul citi biletul cu o durere reţinută, într-un oarecare semn simţindu-se vinovat. „Mihai, îţi mulţumesc pentru seara frumoasă petrecută împreună. Te-am

văzut cum ai plecat după blonda din colţ, de lângă uşă. Mâine voi pleca la părinţi la Bucureşti. Nu toate căsniciile sunt durabile. Poate ţi se potriveşte o blondă. M" .

Ofiţerul se îndreptă spre „Europa" cu primul getax. Deşi era aproape ora două, în sala restaurantului se mai dansa. Ajutorul său, rămas cu supravegherea enigmaticei Solveig, îi aduse un plic cu rezultatul autopsiei. Actul atesta că Zissi s-a sinucis cu o otravă puternică indiană. Introdusă prin înţepătură, în câteva minute provoacă moartea, dacă este băută, ucide mai lent, şi lasă impresia de ulcer perforat. „Nimic nou! Deci agrafa şi-a avut rolul său în această crimă, aşa după cum am dedus. Ce-ar fi să cercetăm mai amănunţit camera ocupată de Zissi. Mai ales terasa!"

Se legitimă şi primi cheia de la fosta cameră a nordicei. În treacăt, observă o dâră de lumină, ascunsă, din camera ocupată de Solveig. „Nu doarme! Să fiu cu ochii în patru". Cercetă atent fiecare obiect din cameră, deşi munca sa era îngreunată de faptul că în acest interval locuinţa a fost dezinfectată şi patul primenit. Uşa de la terasă era închisă. Descoperi doar pe noptieră o carte, pe care o zăriseră şi după-amiază toţi anchetatorii. Pe copertă era scris: Henric Ibsen „Peer Gynt". O semnătură cu caractere gotice: „Solveig Vogans". Pe pagina deschisă era subliniat un vers rostit de un erou: „Rar moartea prin valea aceasta se abate". Mihai gândi: „Ce-o fi însemnând această subliniere?" Şi tot cu creionul roşu erau subliniate versurile din replica finală a tristei Solveig însufleţite de Ibsen:

„Te-oi legăna, te-oi priveghea,
Dormi, fiul meu, dragostea mea!"

Era gata să închidă cartea, când pe contrapagină reciti din nou semnătura: „Solveig Vogans” şi data, 14 mai 1988. „Deci această carte aparţine enigmaticei Solveig. Şi poate tot ei îi aparţin şi cele două semnături. Am să reţin cartea. Am să i-o înapoiez peste două zile, pretextând că am împrumutat-o de la Zissi”.

Mihai simţi o mişcare imperceptibilă. Stinse lumina. Se lipi de perete. Auzi paşi uşori pe scară. Apoi linişte. Din nou paşi. Era către orele trei şi jumătate când o zări pe enigmatica Solveig strecurându-se pe uşa coridorului. Mihai porni să o urmărească de la distanţă. Fata se îndreptă în mare taină către un anumit punct al plajei. Singuratică înainta pe dig. Se opri. Se privi într-o oglindă, de fapt un vechi truc, spre a constata dacă nu-i urmărită. Aprinse o ţigară, dar lucidă o stinse imediat. Se aşeză pe o stâncă. Rămase multă vreme neclintită. Chiru se plictisi. „Fantezie de somnambulă. Poate să mă ţină aici până la amiază!” Era gata să o părăsească învins şi contrariat, când de pe un vas comercial neprimit încă în debarcader din cauza altor vase ce-şi aşteptau rândul la macarale, observă o scânteiere de lanternă, ca un scăpărat de licurici în zbor. Solveig îi răspunse cu o fulgerare de lanternă, timp de două secunde. Atât. Apoi totul reveni la normal. Solveig cu acelaşi mers tăcut se retrase în hotel. Mihai nu o mai urmări. S-ar fi putut să-l descopere, deoarece începuse să se lumineze. Rămase locului până ce fata reaprinse lumina în camera sa. Ofiţerul simţea un gust amar în gură. Aprinse mecanic o ţigară. De undeva de dincolo de zare, de peste vreme, dintr-un fiord înnegurat şi îndepărtat, se auzeau două versuri rostite în şoaptă de spuma unui ocean straniu, imens şi necunoscut:

„Te-oi legăna, te-oi priveghea,
Dormi, fiul meu, dragostea mea!”

Colonelul Vlad Butnaru primi imediat pe tânăra soţie a locotenentului Mihai Chiru. O invită politicos să se aşeze în fotoliul capitonat cu piele, larg şi comod. Butnaru ghicise de la prima vedere scopul acestei vizite inopinate şi motivele. Nu era doar primul şi, probabil, nici ultimul caz din cariera sa. Observă lacrimile şi precipitarea, gesturile necontrolate ale Mioarei, cu un ascuns regret. Îşi aminti de anii când şi soţia sa se prezentase într-o asemenea apariţie jalnică şi tragicomică primului său comandant. Ca să se liniştească, Butnaru îi oferi o cafea şi un pahar cu borviz de la gheaţă. Mioara în loc de cuvinte izbucni în hohote nereţinute de plâns adânc. Vorbea printre gemete:

— Soţul meu... Cum să vă spun... Mă înşală...

— Aveţi motive plauzibile să-l acuzaţi?

— Desigur, tovarăşe colonel!

Butnaru, spre surprinderea tinerei femei, studia un dosar cu scoarţe albastre şi o întrerupse:

— Acum două nopţi a venit târziu. A luat masa la Eforie cu o femeie blondă, înaltă...

— Am găsit şi un fir de păr pe haină, îl completă tot ea mulţumită de cum decurge cercetarea. Ce bine îmi pare că ştiţi şi dumneavoastră...

Butnaru îi făcu semn să-l asculte:

— A doua zi s-a întâlnit cu aceeaşi femeie la statuia lui Ovidiu... Împreună au stat de vorbă într-o cofetărie... S-au dus tot împreună la plajă la Mamaia...

— Da şi l-a ars soarele!

— Se poate... Aseară aţi fost împreună la restaurant! Apoi v-a părăsit urmând o femeie blondă, uimitor de frumoasă...

— Întocmai, tovarăşe colonel. Şi nu a venit toată noaptea acasă... Da, şi tot pentru o blondă, şi eu sunt brunetă, tovarăşe comandant.

Butnaru nu-şi putu stăpâni râsul.

— Şi eu n-am închis ochii toată noaptea!

— Şi asta o ştiu. Şi mai ştiu că vor fi nopţi, foarte multe nopţi când ai să-l aştepţi! Dar te rog să dormi. Vezi, toate astea intră în serviciul nostru. Chiar şi neodihna. Dar mai bine decât mine o să te lămurească soţia mea. Te rog să-i faci o vizită chiar în dimineaţa asta. Îţi pun o maşină la dispoziţie, căci va fi o deplasare în interesul serviciului, da, şi e conform regulamentului, glumi Butnaru, mulţumit că o vede pe tânăra soţie complet redresată moral.

Chiar în uşa comandamentului, Mioara se întâlni cu Mihai.

— Iartă-mă, Mihai.

— De ce, Mioara?

— Pentru bănuielile stupide şi ridicole...

— Ce-i cu tine aici?

— A, nimic! Trecând pe la unitate, am încercat să te întâlnesc... Şi vezi, am avut noroc!... Vreau să-ţi spun că la prânz avem pui cu smântână, mâncarea ta preferată!... Şi că la liceu au sosit actele mele, peste o lună voi preda şi eu prima mea lecţie...

Butnaru asculta fiecare amănunt din raportul lui Mihai. Citi versurile subliniate din carte. Conchise:

— Să căutăm explicaţia crimei. Ce te îndeamnă să o bănuieşti pe Solveig?

— Tovarăşe colonel, cred că este o concurenţă între două servicii de spionaj străine. Urmăresc aceleaşi documente.

Semnalizarea cu vasul comercial ar însemna o explicaţie, sau mai bine zis o confirmare!

Butnaru îi atrase atenţia:

— Dar ruleta? Trebuie să-i acorzi atenţie. Să-ţi spun drept, tovarăşe locotenent, nu te invidiez pentru prima misiune care ţi s-a ivit... Dar sper că la capătul ei te voi putea felicita. Sunt convins.

Urmă o linişte grea.

— Hai, tovarăşe locotenent, de ce te sfieşti să-mi ceri ceea ce doreşti, îndrăzneşte!

— Dumneavoastră, tovarăşe colonel, citiţi în gândurile subalternilor.

— Aş! Te înşeli. Citesc doar în gândul meu. Ştiu din experienţă proprie că în asemenea situaţie aş avea nevoie de o „Volgă" cu toată aparatura de comunicare radio. Mi-ar mai fi necesară şi o serie de aparate speciale, moderne, pentru observaţie şi ascultare puse la dispoziţia mea. Şi să nu mint şi de ajutoare destoinice, apoi de un somn zdravăn de câteva ore pline.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc, tovarăşe colonel.

— Nu uita însă somnul. Îţi garantez că şi doamna Solveig va dormi în acest timp, ca să impresioneze la întâlnirea de la ruletă... Va fi desigur o întâlnire pasionantă dacă o asociem cu semnalizarea de azi-noapte...

— Sunt convins, tovarăşe colonel.

— A, să-ţi amintesc. Ţi-a telefonat unul din subalterni că enigmatica Solveig a închiriat pe câteva zile un „Fiat" cu numărul 1472!... Deci a hotărât să lucreze mai alert... Şi poate să se deplaseze cu el şi în restul ţării, bunăoară la Bucureşti sau Braşov...

Când ajunse acasă, Chiru mâncă somnoros, cu ochii aproape închişi, mai mult s-o bucure pe Mioara. Apoi adormi buştean. Mioara îi veghe somnul un timp, apoi adormi şi ea. Telefonul sună îndelung până ce Mihai răspunse. Subalternul îl anunţă că frumoasa Solveig se îndreaptă spre terenul de tenis. Mihai se îmbrăcă în câteva secunde, se urcă în „Volgă" şi ajunse la teren când Solveig terminase prima partidă, iar partenera sa se pregătea să părăsească terenul. Solveig păru mulţumită de revedere.

— Ai sosit la timp, domnule profesor. Aveam presimţirea că voi întâlni azi un adversar mai redutabil...

Partenera de tenis se entuziasmă de prezenţa lui Mihai.

— M-ai salvat, domnule profesor! Aveam o întâlnire...

— Totdeauna domnul profesor e salvator, adăugă Solveig.

Accentuă într-un fel cam ciudat pe ultimul cuvânt.

— Îmi recunosc vina. Dar o parte din culpă o purtaţi şi dumneavoastră. Am trecut mai întâi pe la hotel. V-am căutat...

— Pe mine, domnule profesor de tenis?

— Întocmai. Voiam să vă aduc această carte. Desigur vă aparţine, nu?

Solveig avu o scurtă ezitare, care nu-i scăpă lui Mihai, apoi se stăpâni şi primi cartea cu un aer liniştit. Vorbea chiar fără emoţie:

— Da. E cartea mea. I-am împrumutat-o prietenei noastre Zissi. Vă mulţumesc. Dar cum a ajuns la dumneavoastră?

— Simplu. Sunt şi eu un pasionat după operele lui Ibsen şi am împrumutat-o de la aceeaşi prietenă comună.

Locotenentul constată că femeia reuşise să treacă peste momentul de tulburare, vorbea calm, degajat.

— Deci Ibsen şi Zissi aveau prieteni comuni.

Ofiţerul observă pe bancă minuscula brichetă. Îi oferi nordicei un „Snagov". Solveig îşi reţinu prima intenţie de a refuza şi

acceptă ţigara. Chiru întinse mâna după brichetă, dar cu un gest energic şi sigur Solveig i-o luă înainte.

— Lăsaţi-mi plăcerea să vă servesc! Dar să ştiţi, domnule profesor, că nu-i de loc recomandabil să fumăm înaintea „bătăliei" de pe terenul de tenis. Dumneavoastră, ca profesionist, ştiţi aceasta mai bine decât mine...

Îl învălui pe ofiţer cu apele verzi ale privirii sale hipnotice. Smaraldul adânc al ochilor avea putere de fascinaţie.

Ofiţerul simţi dorinţa să-şi ferească privirea, motivând gestul său cu o nuanţă de intimitate:

— Ochii dumneavoastră emană poezie. Am impresia certă că din profunzimea lor a ţâşnit drama lui Ibsen şi melodia lui Grieg. De altfel, vă rog să nu vă supăraţi de indiscreţie, am admirat versurile pe care le-aţi subliniat, selectându-le...

Pentru prima oară Solveig se trădă. Întrebarea directă a ofiţerului o descumpăni, o irită. Răspunse sec, glacial:

— Mulţumesc pentru aprecieri, dar nu le-am subliniat eu... Poate Zissi...

Chipul lui Mihai se lumină. Versurile erau subliniate tot cu creion roşu, ca şi semnăturile de pe carte... Evident o nouă complicaţie în decursul rezolvării acţiunii enigmaticei Solveig.

Fata, dorind să schimbe conversaţia sau chiar să renunţe la ea, apucă racheta de tenis cu un gest puternic, deşi nu lipsit de feminitate.

— Gata! M-am odihnit! Să începem partida cu rugămintea ca domnul profesor să fie mai iertător cu o neofită în sportul alb...

De la primele schimburi de mingi, Mihai se convinse că de cealaltă parte a fileului se află o virtuoasă tenismană. Solveig nu-l menaja de loc. Leoarcă de sudoare, înciudat de soarta partidei, dorind din întemeiate motive să-şi adjudece victoria, să-şi apere prestigiul de profesor de tenis, nu reuşi să-i smulgă mai mult de

trei ghemuri în două seturi. Solveig, ascunzând o umbră de sarcasm, declară nu fără ironie:

— Domnul profesor e prea darnic cu mine! Îmi conferă set după set... Sper că mâine o să mă menajaţi mai puţin...

Râse, descoperind o dantură perfectă, îmbietor de albă.

Mihai improvizează o scuză ad-hoc:

— Am pierdut pe merit, deşi insolaţia mi-a redus din şansele victoriei!

Îi întinse o ţigară. Acelaşi gest prim de refuz. Apoi acceptă. Observă cu atenţie: fuma ca un începător, nu avea nimic din reflexul fumătorului, din ticurile lui. Se opriră pe terasa unei cofetării. Mihai reciti la întâmplare:

„Te-oi legăna, te-oi priveghea,
Dormi, fiul meu, dragostea mea!”

Solveig interveni deconcentrată, necontrolată:

— Domnule profesor, aceste versuri nu-mi trezesc amintiri plăcute! Şi apoi ele nu intră în regulile jocului de tenis...

— Iertaţi-mă, mă interesează orice amănunt din viaţa nefericitei Zissi...

Solveig îi vorbi deodată intim, la persoana a doua singular, marcând o apropiere, un fel de confesiune:

— Renunţă! Nu sunt în favoarea amintirii sale! Zissi „iubea” în egală măsură bărbaţii ca şi femeile... Prin diferite apropouri, ca cele semnalate în cartea împrumutată, îmi comunica simţăminte care mă jigneau şi pe care le-am respins... le-am repudiat... M-a ameninţat cu sinuciderea... Vezi ce lucruri penibile m-ai obligat să-ţi destăinuiesc. Şi nu uita, despre morţi numai bine[3]...

[3] De mortuis nihil nisi bene (lat.).

Şi fără să aştepte replica lui Chiru se retrase supărată, aruncând totuşi la plecare un surâs care tulbură şi dezarmează. Chiru deduse manevra ei insinuantă. „Încearcă o explicaţie plauzibilă pentru moartea nefericitei Zissi. Nu se sfieşte să o insulte după moarte! E o invenţie absurdă şi denigratoare! Întrece orice machiavelism!"

Nici nu ajunse în biroul său la comandament, când un subaltern îl anunţă de la „Europa":

— A plecat spre Constanţa! Se află la volanul „Fiat"-ului nr. 1472.

Mihai se reîntoarse în „Volgă".

— Costică, după „Fiat"-ul 1472... Să ne grăbim!

Solveig conducea maşina cu o siguranţă uimitoare.

„Volga" o urmă de la distanţă pe străzile Constanţei. Opri pe bulevardul Tomis doar câteva secunde. Trecu pe lângă hotelul „Continental", apoi se opri în fosta piaţă Carol. Intră într-un magazin de artizanat, se reîntoarse în maşină şi demară pornind în viteză spre Mamaia. „De ce tot jocul acesta? Vrea să verifice probabil dacă nu este urmărită. Zissi era nu o poliţistă, ci o femeiuşcă naivă, uşuratică, pe când Solveig are o practică de ani îndelungaţi şi experienţă!" Urmă la Mamaia acelaşi program şablon. Se plimbă pe faleză. Cină la „Delta". La aceeaşi masă. La orele 11 a fost din nou în sala de jocuri a Cazinoului. Mizâ la ruletă trei jocuri în şir, apoi cu un zâmbet împăcat se retrase. Ofiţerul nu observă nimic suspect. Nu discuta cu nimeni. În momentul când Solveig părăsi holul Cazinoului, Chiru se lovi cu palma peste frunte. „Sunt un idiot! Un iremediabil idiot! M-a tras pe sfoară ca pe un copilaş neînţărcat!... Sub ochii mei orbi şi-a îndeplinit misiunea. Chiar mâine mă prezint la comandant şi cer să fiu înlocuit. Nu am talent pentru această luptă nobilă a inteligenţei, a prezenţei de spirit, a calmului, a nervilor. Să fiu

repartizat într-o altă muncă, aici sunt depăşit. M-a ridiculizat o femeiuşcă oarecare! Am pierdut cazul din mână."

A doua zi în birou, colonelul Butnaru îl ascultă cu răbdare. Îi vorbi amical:

— Ţi-ai imaginat că un asemenea caz se rezolvă cât ai bate din palme? Eşti obişnuit de la şcoală mereu cu nota zece. Ai omis că pe parcurs putem avea şi noi înfrângeri. Perfect, până acum raportezi că te-a „jucat" Solveig. Ia tu iniţiativa. Descoperă-i tot jocul. Observaţia de la Cazinou e revelatoare şi dovedeşte că ai foarte mult talent şi multă inteligenţă. Adaugă şi răbdare. Eşti pe drumul cel nimerit. Ai procedat foarte judicios.

Colonelul se sculă, deschise fereastra, trase mult aer în plămâni. Urmă o tăcere apăsătoare. Butnaru concluzionă:

— Vezi, ai fi meritat să te felicit, dar drept pedeapsă nu o fac. O recomandare: azi vei fi profesorul locotenentului Maria Strat. Veţi juca tenis împreună. Iar la ruletă Maria îţi va fi de real folos! Are un spirit de observaţie şi o memorie apreciabilă!

Dar Solveig nu apăru la tenis şi nici pe faleză. Mihai cu Maria o aşteptară fără niciun rezultat şi la restaurantul „Delta".

— Să ştii, Maria, că şi azi ne-a tras pe sfoară!

— Tovarăşe locotenent...

— Fără „tovarăşe locotenent"... Simplu, Mihai...

Fata vorbi îmbujorată:

— Totuşi sper că de la ruletă nu va absenta!

— Ai dreptate! Trebuie să ne grăbim! E 11 fără un sfert.

Cei doi ocupară din timp locuri cât mai retrase în sala de joc.

— Maria, îi ordonă Mihai, înregistrezi fiecare număr pe care îl joacă! Îl treci pe acest carton aşa cum fac jucătorii pasionaţi... Fii

cu ochii numai pe ea. Nu te cunoaşte doar. Poftim, ţine zece dolari...

Fata îl privi mirată:

— Ce să fac cu ei?

— Cum ce să faci? Îi joci. Mizezi şi tu pe un număr oarecare.

Fata râse:

— Perfect. Dar n-am jucat niciodată... Învaţă-mă!

Mihai se fâstâci:

— Cu mare plăcere, dar nu mă pricep nici eu. Taci! Iat-o!

Mihai se retrase. Maria, neobservată, se aşeză în urma frumoasei Solveig. Nordica privi în jur.

Se auzi în toate limbile pământului glasul crupierului:

— Doamnelor şi domnilor, faceţi-vă jocurile[4]...

La ora 11 fix, Solveig mizã în ordine pe numerele:

12 roşu, 26 negru, 15 negru, 32 roşu, 16 negru.

Maria notă numerele în ordinea strictă în care au fost mizate. Săgeata ruletei se învârtea ameţitoare. Maria mizã în ultima clipă pe numărul *3 roşu* toată suma primită şi transformată în jetoane. Rotitul se încetini şi din nou se auzi vocea solemnă a crupierului.

— Nimeni nu mai cade! Gata!

Mihai, privind de la distanţă, citi pe faţa frumoasei Solveig totala indiferenţă pentru rezultat. Săgeata se opri pe numărul *3 roşu* şi Maria deveni fericita posesoare a 350 de dolari. Îi retrase şi lăsă doar un dolar pe aceeaşi cifră. Solveig mizã pe numerele:

7 roşu, 28 negru, 3 roşu, 22 negru, 36 roşu.

Maria înregistră cu atenţie, respectând mai ales ordinea în care au fost mizate numerele. De această dată Solveig câştigă o sumă destul de substanţială, deoarece ieşise câştigător numărul 28 negru. Mizã pentru a treia oară pe numerele:

[4] „Mesdames et Messieurs, faites vos jeux ... rien ne va plus."

26 negru, 18 roşu, 3 roşu, 32 roşu, 19 roşu.

În tot timpul cât dură jocul, Solveig nu privea pe nimeni. Şi niciodată nu miza mai mult de doi dolari sau trei lire englezeşti. Dar în jocul următor Maria realiză o surpriză. Solveig mizã din nou pe primele numere:

12 roşu, 26 negru, 15 negru, 32 roşu, 16 negru.

Astfel, în ordine mizã repetând şi pe celelalte două grupuri, dorind să fie corect recepţionate. Această operaţie se repetă şi pentru a treia oară. În tot acest timp Mihai încercă să descopere pe necunoscutul care înregistra acest cod cifrat. Dar nu reuşi să descopere nimic. Toţi jucătorii pasionaţi păreau cu totul absorbiţi numai de mizele lor.

Solveig se retrase de la masa de joc. Câteva clipe îşi aranjă părul în oglinda imensă, încercând să verifice dacă nu cumva este urmărită. Apoi se îndreptă spre restaurant. Dar nu spre „Delta”, ci spre „Mioriţa”.

Mihai ordonă subalternei sale:

— Maria, mergi la unitate. Imediat să se dezlege mesajul cifrat. Într-un timp record. E urgent!... Te aştept la restaurantul „Mioriţa”.

Solveig, revenită după emoţii şi odihnită, se instală la o masă din apropierea ghiolului. Mihai se retrase în umbră, la o masă mascată de o coloană. „Ciudat. Iar se joacă plimbând din mână în mână minuscula brichetă. Dar nu-şi aprinde nicio ţigară. Ce-ar fi să mă prezint la masa ei? Sunt curios cum va reacţiona. Nu. Mai bine să o aştept pe Maria. Apoi am s-o invit pe Solveig la dans, în timp ce Maria va rămâne să descopere secretul brichetei.”

Femeia frumoasă, atracţia tuturor privirilor, nu-şi ridica ochii de pe luciul apei. Părea indiferentă la tot ce se întâmplă în jurul ei. Mihai constată cu vădită surprindere: „În păr are agrafa veritabilă! Agrafa pe care a purtat-o Zissi în ziua fatală! Trebuie

neapărat să aflu şi secretul acestei agrafe, prin orice mijloc. Totuşi inteligenta Solveig comite o greşeală fundamentală: e mereu singură. Nu s-a împrietenit cu nicio femeie sau un bărbat din grupul ei. Aceasta bate la ochi. E stupid, atrage oricând atenţia asupra ei. Sau poate tot dintr-un calcul calcă intenţionat regulile jocului. Ideea nu-i de lepădat! Comite unele stângăcii evidente pentru a fi eliminată din competiţie!"

Maria sosi abia peste o jumătate de oră. Mihai îi smulse precipitat hârtia ce conţinea dezlegarea cifrului. Cuvintele îi jucau din cauza nerăbdării în faţa ochilor: „Mâine la aceeaşi oră voi ridica «materialul»". Locotenentul încercă să afle ce se ascunde în dosul cuvintelor.

— Rezolvarea o vom avea mâine şi tot cu ajutorul doamnei Solveig. Ea ne va conduce şi ne va arăta „materialul", probabil nu de cosmetică... Maria, trebuie să sărbătorim victoria! Ne-a căzut în mână! Nu este rău sistemul cu ruleta! Urmează să mai aflăm cine îl recepţionează!... De ce ai întârziat atât de mult?

— Mai întâi cifrul! Nu s-a putut dezlega atât de uşor! Apoi a trebuit să predau dolarii câştigaţi şi... nu observi nimic?

— A, da, iartă-mă! Îţi mulţumesc că ai îmbrăcat rochia asta atât de elegantă. Poţi să rivalizezi cu frumoasa Solveig! Apără culorile lui „Dinamo"! Acum vom sărbători reuşita în trei, chiar cu doamna Solveig... Ai o nouă problemă: cât vom dansa să descoperi ce se ascunde în minuscula brichetă.

O luă pe Maria de braţ şi trecu printre mese. Aveau aerul că atunci intraseră în localul aglomerat. O salută, descoperind-o ca din întâmplare pe Solveig. Veni bucuros spre ea. Ceru voie să rămână câteva clipe. Solveig acceptă, fără să-şi manifeste interesul sau dezinteresul. Primi propunerea cu oarecare resemnare. Mihai era excesiv de volubil:

— Sper că nu te superi că îţi prezint pe noua mea elevă. Face progrese spectaculoase. Regret că n-ai fost după-amiază la tenis, te-ar fi convins... Încă o săptămână şi-ţi va fi o demnă adversară...

Maria îşi rosti numele de împrumut, fascinată de frumuseţea stranie a nordicei. Mihai însă continuă exuberant:

— Nu ştie decât limba lui Voltaire. Dar îşi ia angajamentul solemn că atâta timp cât noi vom dansa să înveţe la perfecţie limba germană. Dacă-i mai rămâne timp şi engleza. Dansăm?

Luată prin surprindere direct, Solveig nu-şi află la îndemână niciun motiv să refuze. Fu obligată să accepte invitaţia. Vru să ia bricheta şi ţigările de pe masă. Gestul ar fi demascat-o. Se răzgândi. Mihai se strădui să o conducă pe Solveig cât mai departe de masa la care rămase Maria. Mihai dansa extrem de uşor, calităţi subliniate şi de partenera sa.

— Să ştii că nu-i doar un simplu compliment, nu sunt conformistă, dar ai fi mai strălucit profesor de dans decât maestru de tenis.

Mihai glumi:

— Atunci să mă accepţi ca profesor de dans dacă m-ai refuzat ca profesor de tenis. Astfel mă voi reabilita.

— Şi la altceva nu te pricepi decât la tenis şi dans?

Chiru continuă glumind:

— De-ai şti cât mă surmenează amândouă...

Solveig îl împunse:

— Îmi închipui! Mai ales elevele!

În acest timp, Maria cercetase cu abilitate, fără să fie observată de cineva, bricheta minusculă. Acum era îmbujorată, mai mult decât i s-ar fi permis, de descoperirea ce o făcuse, nelipsită de oarecare senzaţional. Mihai înţelese că Maria terminase de dezlegat problema, aşa că dansa mai mult în apropierea mesei. Era îmbătat de parfumul necunoscut, care aducea vag cu mirosul

de migdal înflorit, al frumoasei sale partenere. Între Solveig din viaţă şi Solveig din drama lui Ibsen era doar o similitudine: aceeaşi frumuseţe bizară, uneori ascunsă, alteori evidenţiată aproape cu ostentaţie, în rest numai deosebiri. La calmul şi liniştea iubitei lui Peer Gynt, Solveig din viaţă opunea o nelinişte permanentă, drapată însă de verdele privirilor sale. Trupul dansatoarei era uşor, părea că pluteşte eteric, ritmu-i venea din interior, lăsând să se bănuiască o carne tare şi transparent de albă. Când s-au reîntors la masă, Solveig cercetă din privire bricheta şi, observând-o neatinsă la locul ei, îşi căpătă buna dispoziţie, deveni chiar suspect de generoasă:

— Vreau să-l felicit pe profesorul de dans pentru eleva sa atât de fermecătoare. Pe mine m-a subjugat şi, dacă aveţi încredere în virtuţile mele de conducător auto, vă invit cu maşina mea la Eforie!

— Desigur. Dar pe noi ne laşi la Constanţa. Eu vin la Eforie numai când predau lecţii de tenis, precizează Mihai.

— De acord!

Rămaşi la Constanţa, Maria îi spuse lui Mihai:

— Bricheta minusculă nu este altceva decât un microreceptor. Cred că are o rază de ascultare de peste patruzeci de metri...

— Îţi mulţumesc, Maria. Acum se explică în parte moartea nefericitei Zissi. Ne-a ascultat convorbirea de la masa restaurantului şi de pe plajă. Zissi a vorbit prea mult şi era dispusă să vorbească şi mai mult. Din această cauză, din teama de a nu deconspira cine ştie ce fapt, i s-a închis gura! Definitiv! Până aici totul ar fi explicabil. Dar cum ne-a descoperit Solveig la Mamaia şi, mai ales, în furnicarul de pe plajă?... Iată un adevărat mister...

— Cred că v-a urmărit...

— Imposibil! Am verificat de câteva ori să văd dacă nu suntem urmăriţi...

Maria aduse aparent o rază:

— Dar dacă a fixat locul de pe plajă dinainte ca Solveig...

— Nu prea cred. Zissi dorea să scape tocmai de ea! Dar cum era o gură spartă... Maria, ai o problemă extrem de importantă: să câştigi încrederea şi prietenia frumoasei Solveig. Trebuie să acţionăm bazându-ne numai pe totala sa încredere... Ceea ce nu-i tocmai uşor!...

A doua zi locotenentul Chiru raportă concluziile sale colonelului Butnaru:

— Am impresia că lucrurile încep să se limpezească. Am dedus că Solveig s-ar fi putut să lucreze cu Zissi. Aceasta este prima ipoteză. Cu ajutorul aparatului minuscul din brichetă s-a convins că asociata sa pălăvrăgeşte prea mult şi ar fi compromis întreaga acţiune. S-a debarasat de ea imediat... A doua ipoteză e mai convingătoare: concurenţa între două agenturi de spionaj, care s-a rezolvat cu această victimă...

Colonelul îi făcu semn să se oprească.

— Bine, dar nu uita că sunt doar ipoteze. Elimină orice dogmă. Trebuie să urmezi firul lor până în clipa în care se infirmă, şi nu uita că cel mai important obiectiv este „materialul” ce urmează a fi ridicat chiar azi. Vezi de la cine îl primeşte, astfel vom pune mâna pe legătura din ţara noastră. Trebuie de asemenea să veghezi ca „materialul” să nu fie strecurat din ţară...

Către orele cinci după-amiază, Solveig demară în cursa importantă pentru ridicarea „materialului”. Mihai, însoţit de

ofiţerul Stamate, îmbrăcat ca un turist obişnuit, o urmărea de la distanţă.

— Tovarăşe locotenent, propun să schimbăm maşina. Cred că pe aceasta a „reperat-o”...

— Ai dreptate, tovarăşe Stamate!

Trei turisme au schimbat cei doi ofiţeri, căci Solveig se dovedi foarte abilă. Prudentă, încercă zeci de tertipuri să descopere dacă este „filată” sau nu. În cele din urmă, convinsă că nu-i nimeni pe urmele sale, se îndreptă spre hotelul „Continental”. Lăsă maşina în parcul de turisme din faţa hotelului, apoi îşi continuă drumul pe jos. Mihai ordonă lui Stamate:

— Coboară. O urmăreşti pas cu pas. Încearcă să reţii fiecare vorbă, fiecare gest, fiecare amănunt...

Solveig se plimbă câteva minute în fosta piaţă Carol. Intră în magazinul de cristale din apropiere. Cercetă vitrină cu vitrină. Un vânzător mai în etate i se adresă cu amabilitate în limba germană.

— Doriţi platouri de ceramică?

— Dar cu motive naţionale...

Stamate deduse cu uşurinţă că aceste două propoziţii au fost consemnul de recunoaştere. Bătrânul merceolog devenise amabil, uneori cu o serviabilitate exagerată.

— Poate doriţi de artizanat?

— Prefer din fabrică.

Ofiţerul observă că platoul din ceramică pe care i-l oferise fusese scos dintr-un raft nou. Mai erau doar patru platouri asemănătoare. Bătrânul insistă.

— Este un platou ieftin, dar de mare efect! În două zile am vândut peste patruzeci de bucăţi! Dacă mai am şase, şapte bucăţi... V-aş recomanda să cumpăraţi două! Vă plac acestea? Nu sunt prea mari, dar oricând or să vă amintească de litoral!

Solveig cumpără cele două platouri şi se îndreptă spre casă să achite nota. Stamate a fost atent cum s-au împachetat platourile. Totul a decurs obişnuit.

Mihai o urmări pe Solveig îndreptându-se spre „Continental" şi apoi demarând cu „Fiat"-ul spre Eforie.

În biroul său din comandament, Mihai se sfătui cu Stamate şi Maria.

— Deci două platouri mici şi obişnuite...

— Din fabrică, preciză Stamate. Dacă ar fi fost de artizanat ar mai fi fost o treabă, tovarăşe locotenent. Dar erau lucrate în serie. Cred că pentru prima oară l-a văzut pe vânzător.

— Am înţeles, tovarăşe Stamate. Dar dacă sunt din fabrică îţi imaginezi că nu se mai poate „lucra", interveni asupra lor...

— Desigur, confirmă Maria.

Mihai îşi aprinse o ţigară. Hotărî:

— Tovarăşe locotenent Stamate, o iei pe tovarăşa Maria de braţ şi vă întoarceţi cu două platouri identice. Şi ambalajul să fie la fel... Vă aştept aici!

În răstimp Mihai se interesă de Solveig. Se afla în camera ei la hotel. Ordonă să fie urmărită pas cu pas. Când se întoarseră Stamate şi Maria cu cele două platouri, Mihai îi întrebă:

— De la acelaşi vânzător?

— Da. Dar am observat că nouă ne-a făcut nodul la ambalaj în altfel... Prima oară l-a făcut în modul următor. E un nod al marinarilor japonezi. Un nod special şi greu de executat. Asta-i!

Mihai îl bătu prieteneşte pe umăr:

— Vă mulţumesc, tovarăşe Stamate. Iar până dimineaţa îţi aştept raportul cu toate datele despre bătrânul merceolog. Îmi pare un personaj demn de toată atenţia! Îţi recomand „ritm de litoral"! Tovarăşă Maria, deseară vei urmări mesajul de la ruletă! Vezi să nu fii descoperită de Solveig. Înregistrează fiecare

număr... Eu voi fi în apropiere... Mâine dimineaţă aştept raportul. Şi încă ceva. Vom face împreună o vizită frumoasei Solveig!

A doua zi dimineaţa, Stamate încă nu sosise cu raportul. Maria îl informă că Solveig nu a ieşit din hotelul „Europa", deci nu a transmis nimic la ruletă. Mihai izbucni:

— Suntem în aer! Dacă nu vom fi într-o oră la Eforie ne pulverizăm... S-ar putea ca Solveig să expedieze în alt loc platoul... Ne echipăm în costume de tenis şi trecem să o invităm pe teren! Nu uita şi o sacoşă de sport, în care să încapă şi pachetul cu cele două platouri de ceramică... Peste o jumătate de oră te „ridic" de acasă cu „Volga"...

La hotel aflară că Solveig nu coborâse din cameră. Micul dejun i s-a servit sus. Nu fusese vizitată de nimeni. Atât doar: din nou o semnalizare cu cineva de pe unul din vasele oprite în afara radei. Mihai ceru să i se dea o listă cu toate vasele oprite în afara radei. Apoi, împreună cu Maria, urcă la camera 26 unde se afla Solveig. Manifestară o voie bună deosebită. Solveig îi primi cu oarecare surprindere. Mihai vorbi primul:

— Am vrut să-mi i-au revanşa. Şi dacă nu voi reuşi eu, desigur mă va răzbuna eleva!

Solveig îi pofti înăuntru. Era o amfitrioană completă, plină de eleganţă şi ospitalitate.

— Am să vă pregătesc o băutură de ananas. Un cocteil după o reţetă specială... Da, nu râdeţi, originală. Iertaţi-mă, dar mă încearcă o migrenă cumplită. De aseară nu am ieşit din cameră... Ieri mi-am făcut cumpărături şi am obosit...

Mihai descoperi pachetul cu cele două platouri aşezat pe un mic taburet lângă comodă. Şi lângă oglindă, într-o frumoasă cutie, zări şi acul de păr. Nu le acordă prea mare importanţă. O ajută pe Solveig la prepararea băuturii, în timp ce Maria pregătea apa pentru cafea. În câteva minute se aşezară în jurul mesei

rotunde. Mihai laudă băuturile, mai ales licoarea de ananas. Maria se prefăcu puţin ameţită. Avea un farmec deosebit, râdea şi era pusă pe cântat. Solveig îi strecură cu aluzie lui Mihai:

— Domnule profesor, ai parte de eleve extrem de mondene! Pregăteşte-te de dans!

Şi bine dispusă şi Solveig, îi îndemnă:

— Mai serviţi câteva picături şi atât!

Mihai o imploră din ochi, să nu-i mai dea de băut Mariei, care într-o stare de euforie le declara:

— Să mă vedeţi dansând! Şase ani am urmat baletul!... Daţi-mi voie măcar o piruetă...

— Las-o, interveni în favoarea improvizatei balerine Solveig.

— Priviţi-mă!

Şi Maria încercă îndrăzneţ câţiva paşi de balet, destul de reuşiţi, dar Mihai îi spuse răstit:

— Linişteşte-te! Ce or să zică părinţii acasă?

Spre hazul frumoasei nordice, Maria se repezi la paharul cel mai apropiat şi-l goli dintr-o sorbitură.

— Poftim, dacă îţi imaginezi că m-am îmbătat. Şi acum să-mi dai voie să dansez, nu eşti tutorele meu, ci doar un profesor de tenis pe care-l bat chiar dacă sunt sculată din somn! Jalnică şi deplorabilă carte de vizită, domnule profesor... Ai o singură calitate: eşti bărbat drăguţ. Dar să nu-ţi închipui că eşti un cuceritor!... Îl prefer oricând pe Dan Spătaru chiar fără premiul de la Braşov!

Solveig râdea până la lacrimi. Alcoolul acţionase şi asupra ei.

— Bravo! Bine că aţi venit! Mi-aţi luat migrena! Încă un rând!

Dar Maria, repezindu-se într-o piruetă, vărsă pe fusta albă cafeaua. Solveig o linişti:

— Vino la baie, cafeaua iese cu apă rece! Iartă-ne, domnule profesor, că te părăsim...

Mihai adăugă:

— Nici apă rece pe ceafă nu i-ar strica! Nu ştiu cum am s-o conduc acasă!

Mihai lucră cu o viteză uluitoare. În câteva secunde schimbă pachetele, cel al lui Solveig ajungând în sacoşa de sport. Apoi, cu gesturi sigure, cercetă şi acele de păr. Alături descoperi şi dublura lui. Lucră în aşa fel să nu lase amprente. Îşi aprinse o ţigară şi de la fereastră, făcându-se că priveşte marea, cercetă şi terasa, care da prin lungul balconaşului până la uşa de la camera ocupată cândva de Zissi. În acest loc îl găsiră cele două femei. Maria era însă departe de a-şi reveni. Mihai hotărî:

— Iartă-mă, Solveig, ţi-am făcut atâtea neplăceri...

— Nu. Mi-aţi luat durerea de cap. Vreau să mă vizitaţi cât mai des...

— Eu voi veni... Îmi place ananasul!... Mai vreau...

Dar Mihai interveni cu oarecare autoritate:

— Tu să vrei acasă! Uită-te cum arăţi. Îţi trebuie un duş şi un somn de două ore până va sosi tatăl de la serviciu... Haidem!

Maria se lăsă cu greu convinsă.

— Sprijină-mă, domnule profesor! De ce te învârţi?

Solveig se oferi să-i conducă până acasă cu „Fiat”-ul.

— Nu te deranja... Voi lua un taxi!

Maria se lăsă cu toată greutatea pe Mihai. Solveig îşi luă la revedere încântată şi bine dispusă.

Abia în maşină, Mihai o felicită.

— Maria, ai fost excepţională. Totul a decurs mai bine decât mi-am închipuit.

— Ai schimbat pachetele?

— Nu numai asta! Am descoperit şi misterul de la plajă! Ştii cum ne-a găsit pe plajă în acea îmbulzeală?

— Cu ajutorul acului de păr! Este probabil un emiţător de unde.

Mihai o privi uluit.

— Douăzeci de puncte, tovarăşe locotenent. Meriţi să fii avansată la excepţional. Este sigur un emiţător. Rămâne să mă conving dacă are şi vârful otrăvit!

La inspectorat îi aştepta locotenentul Stamate. Acesta veni înaintea lui Mihai de cum îl văzu. Raportă, cum ajunseră în birou:

— S-au cercetat toate datele în legătură cu vânzătorul din magazinul de cristale.

— Dă-i drumul. Ard de nerăbdare.

— Să ştiţi, din capul locului, că are o biografie ca un şvaiţer...

— Nu pricep, tovarăşe Stamate.

— Simplu. Am vrut să spun că are o biografie cu foarte multe goluri în ea, după cum reiese din fişa personală. Am trimis pentru definitivarea ei la Bucureşti.

— Bine, să încercăm să umplem aceste goluri cu spiritul nostru de deducţie logică şi lucidă. Şi unde nu vom reuşi, vom apela la propria sa mărturisire... Nu cred să ne refuze, ai spus clar că este exagerat de amabil. Dar mai întâi să bem un pahar de apă. Ce zici, tovarăşă Maria, merge după ananas? Şi acum cât mai clar, tovarăşe Stamate. „Ritm de litoral", cât mai clar şi cât mai repede, trebuie să lucrăm contracronometru! Bea şi dumneata un pahar de apă. Este excelentă. Trebuie să ridicăm un monument frigiderului nostru.

— Numele vânzătorului este Nicu Volfeanu. A fost în prima tinereţe „vaporean". Apoi s-a mutat la Bucureşti. Din 1940 până în 1945 nu prea avem date. A fost căsătorit până în 1946. S-a ocupat cu obiecte de artizanat. De trei ani s-a întors în oraşul „tinereţii sale", Constanţa, şi lucrează ca merceolog destoinic,

respectuos şi fără vicii. E solitar. Locuieşte într-o casă micuţă lângă port. Uneori pleacă la Bucureşti spre a-şi vedea puţinii cunoscuţi. Nu ştim nimic din perioada 1940-1945 când Lianu a plecat din ţară.

— Aştept informaţii suplimentare.

— Câţi ani are?

— Da. Am omis. Are cincizeci şi doi de ani.

— Pasiuni?

— Creşte broaşte ţestoase de apă şi de uscat. Zilnic le cară salată şi varză cu sacoşa. Îi mai place şi pescuitul...

— Relaţii?

— Cum am mai raportat. E un om taciturn, singuratic...

Mihai îşi aprinse o ţigară de la capătul celei vechi.

— Succinte informaţii şi incomplete. Să-l trecem în directă supraveghere. Mai ales, cu cine are relaţii mai frecvente!

Mihai a fost anunţat că a sosit ospătarul plecat la Predeal şi că se află la Eforie. După ce verifică lista vaselor comerciale aflate în afara radei şi nu descoperi niciun vas din ţările nordice, locotenentul se îndreptă spre hotelul „Europa”. Coborî la personalul restaurantului şi-l căută pe ospătarul care a servit masa în ziua morţii nordicei Zissi. Ospătarul era un bătrânel simpatic, cu o memorie uluitoare, explicabilă prin exerciţiul cotidian al meseriei sale, dar şi cu o dispoziţie înnăscută spre limbuţie.

— Îţi aminteşti cum s-au petrecut faptele?

— Ca ieri, domnule drag. Mai ales acum când sunt odihnit. Mi-a născut fata al şaselea copil... Patru băieţi şi două fete... Şi acum o...

Mihai îl readuse la cazul în discuţie:

— Te felicit. Dar poţi să-mi spui unde stătea la masă doamna Zissi?

— Moarta?

— Da. Exact.

— Chiar aici. Stătea cu faţa spre restaurant. Era foarte bine dispusă. Venise de la plajă. Şi a comandat coniac. Ptii, mare sugativă era! Cinci bărbaţi dobora la pahar, vă jur pe ochii mei şi a fetiţei nou-născute. A certat-o şi doamna de la camera nr. 26. Dar cine s-o oprească!? A mâncat, de mâncare, floare la ureche, doar un morun la grătar... Cea de la 26 o certa că umblă cu craii... Zic să nu fi fost geloasă! Aşa-s ăstelea, domnule drag.

— Dar unde stătea doamna de la camera 26? Îţi aminteşti?

Ospătarul surâse unei vechi amintiri.

— Păi, cum să nu-mi amintesc când eu le serveam în fiecare zi!? Dar să nu spuneţi nimănui... Aveam o înţelegere cu doamna Zissi, moarta, când îmi cerea o „cafea amară" aduceam o ceaşcă de coniac colorat cu puţină cafea... De se crucea doamna de la 26 şi îi spunea: „N-am mai văzut aşa ceva! Pe tine şi cafeaua te îmbată!" Aşa s-a întâmplat şi în ziua cu pricina. Dar doamna de la 26 a prins trucul... Stătea în faţa doamnei Zissi, moarta, şi a gustat din „cafea"... I-a prins toată înşelătoria şi a trimis-o la etaj pe scara de serviciu...

Mihai îşi puse toată speranţa în întrebarea următoare:

— A condus-o în cameră?

— Nu, doamne fereşte! A dus-o numai până la liftul de serviciu... A intrat cu ea în lift şi i-a luat acul de păr...

Ofiţerul se trase cu scaunul mai aproape, întrebându-l cu glas indiferent, în treacăt:

— Dar dumneata de unde ştii?

— Păi, eu o ajutam... Am chemat liftul...

— Şi cum i-a luat acul de păr?

— Nu i l-a luat. De fapt i l-a schimbat. I-a spus supărată: „Pentru craii cu care te plimbi e bun şi acul acesta de păr”... Înţelegeţi, domnule drag? Înseamnă că umbla cu tot felul de tipi prăpădiţi... Asta-i. Şi ce-am mai râs. Când să-i scoată agrafa, moarta, adică doamna Zissi, s-a înţepat în ac, era doar criţă de coniac... Apoi, n-am mai auzit decât că a murit... Sărmana, era femeie bună, cam rea de muscă...

Ospătarul se opri. În prag apăruse Solveig. Mihai îi sări în întâmpinare.

— Dumnealui are o nepoată şi vrea să mi-o încredinţeze ca elevă. Dă-mi şi tu o recomandaţie...

Femeii i se păru suspectă această conversaţie tăinuită. I se adresă ospătarului:

— Fă-mi te rog un ceai. Femeia de serviciu de la etajul nostru a dispărut... Şi pe dumnealui nu ţi-l recomand. Deocamdată... Să mai meditez dacă merită... Are prea multe eleve...

Ospătarul privea fără să înţeleagă nimic.

— Am înţeles. Plec după ceai... Vi-l aduc la camera 26?

— Întocmai!

Mihai o conduse până la lift.

— Vă mulţumesc că aţi pus un cuvânt bun, sau, mai precis, că o să puneţi un cuvânt bun pentru mine... Mă simt într-o jenă pecuniară...

— Atunci am să te ajut şi eu. La ora şase vei lua prima lecţie...

— Vă sunt recunoscător!

Mihai era convins că i-a trezit bănuieli. Îl prelucră pe ospătar, când se întoarse ospătarul îi spuse:

— A mers, domnule drag... Am ieşit cu faţa curată. I-am spus că am nepoată care a venit peste vară la mare, la mine. Şi nu i-ar

strica puţin sport, e cam aplecată de spate... Dar să ştiţi că eu n-am nicio nepoată, dar găsiţi la nevoie, e plin litoralul...

Solveig avea vagi bănuieli. Mai întâi verifică pachetul. Îi găsi în ordine. La fel şi toate lucrurile din cameră. Cercetă acul de păr cu o lupă specială. Descoperi urma unei amprente şterse. „Sunt amprentele lui Zissi. Sunt vechi, aproape dispărute. Dar dacă în timp ce eram cu fata în baie a fost atras de acul meu de păr? Poate să-l fure... sau poate fi chiar de la poliţie... Trebuie să-l verific şi chiar azi. Discuţia cu ospătarul îmi dă de bănuit. Am să-l las din nou singur în cameră. Am să-i iau amprentele. E prea suspect acest «profesor de tenis» care pierde foarte uşor o partidă... Şi, totuşi, discuţia de pe plajă cu Zissi, mai ales când i-a spus faţă de toţi că e de la poliţie, mă face să cred că e un uşuratic şi un naiv sentimental. Cel puţin faţă de mine are şi complexe. Pare un refulat... Sau poate pe plajă a «greşit» intenţionat, pentru a ne deruta pe amândouă. Rămâne totuşi un semn de întrebare şi răspunsul trebuie să-i aflu chiar în această zi. Mâine s-ar putea să fie prea târziu pentru mine. Şi tocmai când am ajuns la mal!”

De la primele schimburi de mingi, Mihai înţelese că adversara sa se hotărâse să piardă partida. Descoperi în comportarea partenerei sale ceva ciudat: „Mi se pare că mă suspectează! Mai ales de la convorbirea pe care am avut-o cu ospătarul! Hotărât, o să încerce să mă verifice!”

Când Solveig îi propuse înaintea ultimului set să schimbe rachetele, ofiţerul deduse cu uşurinţă: „Are probabil nevoie de amprentele mele!"

Mihai câştigă şi ultimul set, cu un gest indiferent, pe care Solveig îl înregistră cu iritare, şterse mânerul rachetei de tenis, făcând să dispară orice urmă a degetelor sale.

— Ce-ar fi să-ţi sărbătorim victoria, domnule profesor?

— Eşti invitata mea...

— Te înşeli, azi-dimineaţă am uitat să-ţi ofer băutura mea preferată... Ai băut vreodată „Calvados"?

— Sunt obligat să recunosc că doar am auzit, sau mai precis am citit în „Arcul de triumf" de această licoare extrasă din mere...

— Din cartea lui Remarque?! Atunci îţi aminteşti şi de acel „*saluti*"...

Mihai se gândi: „Ce urmăreşte cu această invitaţie? Pot paria că mă va lăsa din nou singur în camera ei... Desigur, verificare deplină".

Când ajunseră în holul hotelului, Mihai propuse:

— Atunci rămâne să vă aştept aici...

— De ce aici? Nu ştii drumul!... Vino cu mine.

Vocea femeii era autoritară, dar, în acelaşi timp, ochii ei aveau o privire caldă, umedă şi încurajatoare.

Mihai se stăpâni, vorbi cât mai controlat când intră în cameră, gata să-i pareze orice intenţie de a-l surprinde, de a-l descoperi în atribuţiunile sale. Conform planului anticipat de Mihai, femeia îl lăsă singur în cameră:

— Iartă-mă câteva minute!

Intră în baie. Mihai auzi zgomotul duşului: „Află, doamnă Solveig, că nu mă voi mişca din acest fotoliu. Ce urmează acum? Trebuie să-i motivez de ce îi căutam atât de mult anturajul, să găsesc o explicaţie sigură. Ei, închipuie-ţi, doamnă Solveig, că

sunt un timid îndrăgostit de dumneata, la fel ca toţi bărbaţii care te înconjoară, pe care-i subjugi de la prima vedere”.

Uşa se deschise brusc. Solveig era în halat. Se cunoştea că nu a intrat sub duş. În loc să-l surprindă pe Mihai, o surprinse el pe Solveig. Ofiţerul aţipise în fotoliu, sau aşa părea. Peste câteva minute îi spuse zâmbind:

— Ai adormit, domnule profesor?...

— Nu, nu, am stat cu ochii închişi, să am impresia că eşti lângă mine... Chiar aşteptarea în camera ta mă emoţionează...

Solveig râse. Pe sub genele-i mari lumina se filtra verde, schimbând nuanţele de la verde crud până la verde întunecat de brad.

— Şi m-ai aşteptat cu emoţie, domnule profesor? După cum ştii, numele meu este sortit de Ibsen aşteptării, numai aşteptării chinuitoare, disperate, tragice...

— Dar şi speranţei reîntâlnirii chiar după zeci şi zeci de ani... Laudă lui Solveig care a aşteptat toată viaţa pe rătăcitorul Peer Gynt... O invidiez pentru o asemenea calitate remarcabilă, eroică...

— Şi eu îl acuz pe Peer Gynt! Dar, vezi, domnule profesor, am uitat de „Calvados”. Să bem pentru nefericiţii îndrăgostiţi Solveig şi Peer Gynt!

Solveig porni magnetofonul. Camera se umplu cu muzica lui Grieg, care evoca zăpada, gheaţa şi fulgii întunecaţi ai unei triste însingurări, şi doar câte o notă pornea disimulată spre un ipotetic sud cu căldură şi armonie clasică.

Solveig întinse paharul.

— Cin-cin, domnule profesor.

— Cin-cin, pentru cel mai însingurat şi enigmatic fiord!

Mihai gândi: „Suntem ca doi luptători faţă în faţă. Acum avem o clipă de răgaz, de relaxare. Ea îşi închipuie că este în avantaj şi că pe pahar va descoperi amprentele mele. Dar se înşală”.

Ofiţerul sparse „din greşeală” paharul.

— Iartă-mă, a fost fără voia mea.

— Îmi imaginez, râse Solveig. Cioburile aduc noroc.

Dar de această dată cioburile nu i-au adus noroc frumoasei şi enigmaticei Solveig, ce rosti amintind glasul uneori trist, uneori de exuberantă veselie a uitatei Zissi:

— Cin-cin!

Maria i-a adus lui Mihai, la primele ore ale dimineţii, dezlegarea cifrului de la ruletă.

— Cum a mers, Maria?

— Ca totdeauna. A luat masa la restaurantul „Delta” şi către orele 11a intrat la „Cazinou”.

— Singură?

— Singură. A mizat la fel pe grupuri de cifre! Le-a repetat de trei ori. A părăsit sala şi s-a întors la Eforie. Acesta este mesajul descifrat: „*Mâine la prânz va sosi. Cabina 14 pregătită*”.

Mihai privi o clipă hârtia. Zâmbi.

— Înseamnă că „Peer Gynt” s-a întors mai repede decât prevăzusem eu!

Maria adăugă:

— Mesajul a fost dezlegat mai greu. Până la urmă ofiţerul cifrator i-a dat de cap... O dată cifrele trebuie citite de la stânga la dreapta şi de sus în jos, a doua oară invers, de la dreapta la stânga şi de jos în sus!

— Tot nu s-a putut descoperi cine îl recepţionează?

— Nu s-a făcut niciun pas înainte. Probabil respectivul are o memorie formidabilă...

Mihai scoase o sticlă cu apă de la frigider. Bău două pahare pline.

— Înseamnă că astăzi vom face puţină plajă. Şi pare-mi-se că vizitatorul de la prânz va pleca foarte curând cu cele două platouri... Să nu te mire dacă Solveig nu va încerca să dispară şi ea cu noul „Peer Gynt"! Vom ocupa deci cabinele 15 şi 13 de la plaja de la „Internaţional".

— La „Internaţional"?

Mihai surâse.

— Desigur, pentru că numai acolo avem cabine pe plajă, în altă parte sunt vestiare. Şi apoi, pentru că în acest loc se practică pescuitul subacvatic.

Maria privea uluită:

— Nu înţeleg, declară cu o sinceritate francă.

— Nu-i greu, Maria. Să deducem. Doamna Solveig comunică prin semnale luminoase cu „Peer Gynt", care se află pe un vas comercial, ce aşteaptă să intre în radă. Mai departe, în mod ingenios, comunică prin ruletă informaţiile, prin acel mesaj cifrat. E simplu? Iată că „Peer Gynt" se hotărăşte să ia „materialul" de la frumoasa Solveig. De ce să se expună noaptea grănicerilor! Nu-i mai comod să te lansezi în costum subacvatic şi să apari la mal amestecat printre ceilalţi pescari subacvatici? Mai ales când pe ţărm te aşteaptă nerăbdătoarea Solveig...

Maria privi ceasul:

— Să ne grăbim, căci nu va fi uşor să o descoperim pe plaja aglomerată pe Solveig.

Mihai râse din inimă.

— Te înşeli. Sper că o vom găsi imediat cu ajutorul acestui aparat. Superbul ei ac de păr şi broşa sa ne vor semnaliza unde se

află, de această dată va lucra pentru noi. Acum iniţiativa ne aparţine... Îi cunosc lungimea de undă şi aparatul ne va conduce cu precizie de ceasornic elveţian. Să avem încredere în tehnică!

Peste o jumătate de oră o găsiră pe Solveig pe plaja de lângă hotelul „Internaţional". Era liniştită şi retrasă. Maria ocupă cabina 13 iar Mihai cabina 15. Locotenentul Stamate se întinsese la soare în faţa cabinei 14, în care, pe lângă rochia frumoasei Solveig, se afla un costum bărbătesc.

Maria îi strecură lui Mihai:

— Probabil, doamna Solveig, de această dată, a venit însoţită şi de un bărbat...

Mihai interveni:

— Nu. A venit singură. Dar va pleca însoţită de un bărbat. Şi nu de un oarecare bărbat, ci de rătăcitorul „Peer Gynt", care va apare în costum pitoresc şi neprevăzut de piesa lui Ibsen, în costum de pescar subacvatic! Dar se apropie timpul aşteptatei întâlniri... Să luăm parte la celebrarea solemnităţii, în taină, ce-i drept!

Maria şi Mihai, neobservaţi, se instalară în apropiere de Solveig. Nisipul îi frigea. Era o amiază toridă de sfârşit de august. Mihai mai simţea arsurile insolaţiei, aşa că-şi trase un maieu. Privea, din când în când, în direcţia unde se aflau pescarii subacvatici. În jurul său se auzeau limbile Europei întregi. Maria vru să-i vorbească, dar Mihai o preveni în şoaptă:

— Nu uita bricheta, atenţie!

Un copilaş veni lângă ei. Era uns tot cu nămol, aşa că maieul lui Mihai deveni curând bălţat.

Către orele unu, ieşi din valuri un pescar subacvatic. Era un bărbat înalt, suplu, musculos, cu părul înspicat, cu tenul bronzat, de vreo 40-45 de ani. Cu nimic nu putea fi deosebit de ceilalţi pescari amatori. Se îndrepta cu mers elastic, de sportiv, spre

plajă. Îşi scoase costumul, masca de oxigen, trase în plămâni aer proaspăt şi închise ochii de prea mult soare. Obosit, se întinse pe nisip şi cu un gest obişnuit îşi verifică aparatul de oxigen, controlând cu atenţie tubul. Nu păru de loc surprins când Solveig se aşează lângă el. Părea că se despărţiseră doar cu o jumătate de oră înainte. Îi explică plictisit ceva în legătură cu aparatul.

Mihai îi spuse Mariei:

— Pregăteşte aparatul de ascultare! Să mergem mai aproape de ei. Fii atentă să nu te observe!

Maria şopti:

— Acesta-i „Peer Gynt”?

— „Peer Gynt” cel născut din valuri. Este extrem de rezistent. Priveşte ce regulat respiră. Şi nu uita, de la cel mai apropiat vas reţinut în larg şi până aici sunt pe puţin 10 kilometri. E o adevărată performanţă nautică! Şi nu vezi niciun efort pe chipul său, parcă ar fi înotat cel mult 200 de metri...

Maria adăugă:

— Merită felicitat pentru originalitate. A ales timpul cel mai propice „acostării” sale la Mamaia. Şi-a dat drumul de pe vas în acest costum sumar de pescar subacvatic. Observaţi, tovarăşe... Maria se corectă. Observi, Mihai, a adus şi câţiva peşti! Regia excelează!

Mihai precizează:

— Să-l vezi ce elegant va apare din cabina 14. Ce zici? Cui i-ar trece prin cap acest sistem simplu de a pătrunde clandestin într-o ţară? Pot oare grănicerii să înregistreze pe fiecare pescar subacvatic? Noaptea observaţia este mai drastică, dar ziua o asemenea „debarcare” are toţi sorţii de izbândă... Priveşte ce romantică întâlnire! Iată-i, se îndreaptă spre cabină...

Solveig şi necunoscutul iscat din valurile mării intrară în cabina 14, după ce se convinseră că în cabinele vecine nu se află nimeni. Discutară în şoaptă.

— Ai luat „materialul”?

— Desigur.

— Cum se comportă?

— Lasă, îţi voi relata în maşină. E mai sigur.

Totuşi necunoscutul se declară nemulţumit.

— Hainele sunt cam strâmte...

— E doar vina ta că te-ai îngrăşat.

— Şi ştii ce foame am! Dar întâi te-aş săruta. Află că mi-a fost tare dor şi am fost îngrijorat...

Solveig replică nu fără ironie:

— Nu te cred. Ştiu că Orientul te atrage!

Maria, care asculta împreună cu Mihai, îl întrebă:

— E amanta lui?

Ofiţerul îi răspunse cu maliţiozitate:

— Ai spirit de observaţie! Perspicacitate. Dar aplauzele le amânăm pentru mai târziu. E mai nimerit să-i ascultăm acum pe ei. Ce zici?

Dar Solveig şi străinul nu mai discutară. Ieşiră la braţ din cabină, puţin blazaţi, plictisiţi, se răsturnară cu indiferenţă în automobil. Solveig demară cu mare viteză. Opri la hotelul „Continental”. Străinul avea camera rezervată, o reţinuse cineva în numele său. Solveig îi spuse drăgăstos, la despărţire:

— Te aştept la restaurant!

Străinul aproape că se supără:

— Vino! Te rog, haide să-ţi arăt camera.

Peste câteva clipe locotenentul Chiru citi în registru numele ocupantului camerei 124: Jonnes M. Stiwe, de profesiune comerciant.

— Maria, vei rămâne la restaurant! Vei încerca cu precauţie să înregistrezi cu acest aparat orice convorbire. Mă voi întoarce peste o oră!

Maria îl mai reţinu o clipă:

— Pe străin îl cheamă şi Stiwe şi...

— Am înţeles. Ai făcut asociaţia cu Zissi Felyn-Stiwe, probabil soţul ei... După cum observi, s-a consolat mai repede decât ne putem închipui! Nu?

Chiru se opri la inspectorat să primească raportul locotenentului Stamate despre activitatea retrasului şi singuraticului vânzător Nicu Volfeanu. Cele ascultate erau edificatoare şi întemeiau presupunerile lui Mihai:

— După-amiază Nicu Volfeanu a ridicat un costum de culoare gri (costumul care-l purta Jonnes M. Stiwe). A cumpărat lenjerie şi o pereche de pantofi bărbăteşti nr. 43. De remarcat că Volfeanu poartă numărul 41. A doua zi a ocupat cu o valiză cabina 14 de pe plaja de lângă hotelul „Internaţional", unde a rămas doar zece minute. A cedat cheia şi cabina unei străine blonde şi foarte frumoasă. Cu valiza, de data aceasta goală, s-a întors la magazin, de unde lipsise în total treizeci şi două de minute, sub pretext că a avut de reparat ceva acasă, de altfel din acest motiv şi-a primit învoirea de la conducerea magazinului. Toată după-amiaza şi-a petrecut-o la Tuzla, unde a pescuit până seara în larg, însoţit de un pescar...

Mihai îşi aprinse ţigara.

— E în regulă, tovarăşe locotenent. Să se continue supravegherea sa şi mai departe. Suntem pe calea cea bună. Şi nu uita, „ritm de litoral". „Păsăricile" noastre aşteaptă să-şi ia zborul şi e păcat să pierdem acest poetic eveniment!

Chiru opri pe ofiţer:

— A, să nu uit, luaţi măsuri ca la Tuzla să avem pregătită, în linişte, o barcă uşoară cu motor, gata pentru orice eventualitate, în orice moment să pornească în urmărire. Luaţi din timp legătura cu miliţia şi cu grănicerii. Să mi se raporteze de urgenţă ce vase străine vor pleca mâine din portul Constanţa. Mai cu seamă vasele ce vor ridica ancora dimineaţa. Am impresia că „vizitatorul" nostru nu e dispus să ne ofere plăcerea unei vizite mai îndelungate!

— Care vizitator, tovarăşe locotenent?

— Îmi rezerv plăcerea să ţi-l prezint, probabil, mâine la cafeaua cu lapte. Am spus doar plăcerea şi nicidecum onoarea! E un capitol care mai este încă în discuţie. Noroc!

Când ajunse la restaurantul „Continental", Mihai nu o mai observă în sală decât pe Maria. Se afla retrasă la o masă.

— Cum a mers, Maria?

— Nu am putut înţelege prea mult din conversaţia avută la masă între Solveig şi Jonnes. Esenţialul, sper, totuşi, că l-am dedus. Jonnes va primi o vizită foarte importantă la hotel. Chiar astăzi, după orele 19... Au mai vorbit ceva de aeroport...

Minai presupuse:

— Ultimul avion soseşte la ora 18. Probabil va aduce un comision de la Bucureşti... Şi Solveig?

— Ea urmează să-l viziteze pe la orele 22, tot la hotel. Aici îi va aduce şi „materialul".

— Asta înseamnă că în astă-noapte domnul Jonnes va face calea întoarsă pe vasul ce probabil va pleca mâine dimineaţă din Constanţa. Unde sunt ei acum?

— Solveig a plecat la Eforie. El a urcat în camera 124.

— Şi unde va avea loc întâlnirea de la orele 19?

Maria roşi înciudată:

— N-au precizat... Sau nu am putut auzi eu. Mă simt într-un fel vinovată. Şi-mi merit pedeapsa.

— Te voi pedepsi pe loc: te invit la masă. Poţi să-mi faci şi curte, îţi voi aduce aprobarea Mioarei... De acord? Sunt convins că n-ai mâncat astăzi nimic! Pariem?

— Ai pierdut, Mihai. Am băut o cafea dublă. Un pahar de borviz rece. Apoi o cafea mică spre disperarea ospătarului.

Mihai comandă un dejun copios, adăugând:

— Şi o sticlă de „Murfatlar" cu „corăbioară". Şi, nu uita, cu capsula roşie... Dar rece, rece!

După plecarea ospătarului, Mihai critică autoritar:

— Trebuie să ni se permită să bem o bere sau un şpriţ în timpul serviciului... Imaginează-ţi că intri într-un bar. La „Melody", bunăoară, şi comanzi o citronadă sau o cafea. Toţi vor spune: „Ori ţine regim, ori e de la securitate!" Şi astfel te deconspiri... Şi apoi cum noi suntem tot timpul în serviciu, fără ore de program, când poţi să bei o bere?

Maria se schimbă la faţă. Îi şopti:

— Priveşte!

La o masă de lângă ferestrele largi se aşează Jonnes M. Stiwe. Comandă un whisky cu sifon. Puse multă gheaţă în pahar.

Maria îi atrase atenţia:

— Mihai, priveşte bricheta. O recunoşti? Au, pare-mi-se, aceeaşi „marcă"... Nu?

Dar Mihai îi făcu discret semn să tacă. Îi apucă mâna ca un veritabil şi iremediabil îndrăgostit. Îi şopti cald, cu o voce pe care Maria nu o auzise până atunci şi nu şi-l imagina capabil de atât sentimentalism:

— Iartă-mă, draga mea. Am uitat florile pentru ziua noastră de logodnă...

Se întoarse abia peste un sfert de oră cu un buchet enorm de flori de seră. Dar şi cu o fotografie. Mihai îl studie îndelung pe Jonnes. Şi compară chipul cu fotografia. Apoi, o sărută pe frunte pe Maria.

Fata îl întrebă speriată:

— Ce-i Mihai?

— Bucuria zilei noastre de logodnă. Înţelegi? Cândva, când vom fi bătrâni, am să-ţi povestesc cu de-amănuntul tot ce simt în această clipă, preafrumoasa mea Maria.

În acest moment pătrunse pe uşă şi Mioara. Soţia înlemni, dar Mihai i-o luă înainte:

— Dă-mi voie, verişoară, să-ţi prezint pe logodnica mea! De mult voiai s-o cunoşti pe Maria!

Mioara încă nu-şi revenise. Se uita năucită când la unul, când la altul. Mihai o aşeză cu forţa pe scaun.

— Sper că vei servi o îngheţată cu noi! Una de lămâie!

Jonnes trecu pe lângă masa lor. Se retrăgea în camera sa. Mai avea aproape trei ore până la întâlnire. Comandă ospătarului:

— Îmi mai aduci un whisky în cameră!

După ce se depărtă, Mihai făcu prezentările:

— Soţia mea Mioara şi tovarăşul locotenent Maria Strat.

Mioara încă nu-şi revenise:

— Te-am văzut intrând aici şi... Iartă-mă, poate n-ar fi trebuit să vă deranjez...

Mihai râse:

— Cam aşa ar fi trebuit, dragă Mioara. Dar ne face o plăcere deosebită să iei o îngheţată cu noi şi să înveţi cum trebuie să procedezi în viitor. Trebuie să vă mărturisesc că am siguranţa deplină a victoriei noastre. Am făcut cea mai mare descoperire!

Se reţinu, faţă de Mioara şi declară entuziast:

— Ura, trăiască îngheţata de lămâie!

Femeile râseră de entuziasmul lui Mihai. Acesta, abia după ce-plecă Mioara, îi spuse Mariei:

— Ia toate măsurile pentru interceptarea şi imprimarea pe bandă de magnetofon a convorbirii de la orele 19. Eu mai trec câteva minute pe la sediu. Mă interesează vasele comerciale ce vor pleca în zori! E clar?

În sfârşit, la orele 19, Jonnes îşi făcu apariţia în holul hotelului. Odihnit, proaspăt bărbierit, arăta mult mai tânăr şi se afla într-o bună dispoziţie. Se aşeză la o masă şi comandă un filtru, cât mai concentrat, şi un coniac dublu. Peste un sfert de oră mai bău un coniac. Devenise agitat. Persoana aşteptată nu-şi făcea apariţia. Asemenea întârzieri pun la încercare nervii. Ridică întrebări decisive şi negre: „Dacă l-a arestat?" „Dacă mi-a întins o cursă şi m-a trădat?" Dar iată, pe uşă îşi făcu apariţia Nicu Volfeanu. Se salutară din privire, ca doi obişnuiţi ai localului, îşi vorbiră firesc, fără a se marca surpriza unei revederi după un timp îndelungat. Volfeanu l-a luat de braţ, apoi împreună au urcat la etajul I, la micul bar de zi al localului. În bar nu se mai afla decât o pereche de îndrăgostiţi ce se îmbrăţişau în faţa televizorului, protejaţi de semiobscuritate. Lumina redusă şi difuză le convenea de minune, aşa că Volfeanu şi Jonnes nu luară în consideraţie prezenţa îndrăgostiţilor prea ocupaţi şi absorbiţi de mângâierile lor prelungite. Nu au fost surprinşi nici de faptul că ospătarul le aduse pe masă o vază cu flori. Îi comandară două pahare de *Campari...*

Mihai răsuci butonul microreceptorului şi auzi vocea joasă şi agitată a lui Volfeanu:

— Vin de la aeroport. Nu a sosit „materialul".

Jonnes era extrem de contrariat:

— Şi ce fac eu acum?

— Va veni cu avionul, de mâine dimineaţă. Şi asta probabil...

Jonnes disperă:

— Ai uitat. La noapte trebuie să mă-ntorc.

— Trebuie să plecăm. Mi-ai promis că mă iei cu tine...

— Desigur. Dar în asemenea situaţie pot să te mai iau?

Volfeanu oftă. Bău din *Campari.* Glasul i se auzi ca un suspin tragic.

— Mi-ai promis că mă duci la fata mea, nu?

— Şi cine va primi „materialul"? Acum trebuie să-l predai frumoasei Solveig. Ea trebuie să-l strecoare, am planul pregătit la amănunt...

— Dar fata mea?

— Dragul meu, dacă ar fi sosit „materialul" la timp, îţi jur că la noapte ai fi fost lângă mine. Şi peste câteva zile ai fi fost lângă fata ta, care te aşteaptă. În acest caz îţi amâni plecarea cu un an. În vara viitoare îţi promit că vei fi lângă copila ta... Păcat că ţi-a murit soţia, cât s-ar fi bucurat să te vadă...

Volfeanu avea vocea pătrunsă de emoţie:

— Spune-mi doar atât, fata e sănătoasă? E frumoasă? Îmi seamănă?

Jonnes sorbi din pahar şi răspunse cu un entuziasm forţat:

— Regret că n-am putut măcar să-ţi aduc o fotografie. E clar. Cum s-o transport? În costum de baie... Ileana e sănătoasă şi mai frumoasă decât îţi închipui...

Volfeanu vorbi, mai mult ca pentru sine:

— Îţi imaginezi ce dor îmi este de Ileana. Ea înseamnă totul. Ai reuşit să mă reactivezi, să mă aduci din nou în spionaj numai datorită dragostei pentru fetiţa pe care nu am văzut-o de când avea doi ani...

— Patru, dragul meu. Au plecat din ţară o dată cu mine. Te-am aşteptat zadarnic. Şi nu uita că eu la douăzeci şi doi de ani am avut grijă de soţia şi fiica ta. Îmi eşti dator. Eu o întreţin acum în ultimul an la Facultatea de medicină. E drept, o ajută şi banii ce ţi se cuvin ţie... Dar la anul, când o s-o vezi, ai să ai o deosebită surpriză! O să te bucure nespus. E bogată şi frumoasă.

Volfeanu oftă îndelung şi spre surprinderea Mariei, Jonnes îi spuse de această dată în româneşte:

— Şi să vorbim cu luciditate. Fără patetism. Tu eşti un miel blând care sugi de la două oi. Încasezi bani şi aici şi alţii, slavă Domnului, îi capătă fata ta. Să-mi dai o fotografie a ta să i-o duc... Acum la întoarcere va fi posibil... Norocosule! Te invidiez!

După o pauză, Jonnes reluă conversaţia în limba germană:

— Am să am neplăceri că nu aduc cu mine ambele „materiale". Îţi imaginezi doar că nu-mi va fi uşor!... Tot cu ajutorul ruletei, Solveig îţi va comunica ziua când va trece să ridice al doilea „material". Nu schimbaţi nicio vorbă mai mult. S-ar putea să fiţi suspectaţi şi urmăriţi. Lasă sentimentalismele! Fii mai energic şi până la anul încearcă să-l reactivezi pe Ionescu. A lucrat doar cu noi pentru „Gestapo", cu maiorul Binder!...

— Am încercat. Şi nu o dată. Nu vrea să audă. Urlă: „Nu mă şantaja! Sunt acum un om cinstit şi aşa vreau să mor. Nu am nevoie de un leu de la voi. Nu vă gândiţi că am doi copii?" Şi eu cred că undeva are dreptate... Crede-mă, dacă n-ar fi fost fata mea acolo, nici eu n-aş fi lucrat pentru serviciul vostru de spionaj...

Dacă Mihai ar fi putut observa în întuneric, ar fi zărit furtuna din albastrul de oţel al privirii lui Jonnes. Îi auzi numai glasul, reţinut cu greu, să nu explodeze:

— Idiotule. E o condiţie esenţială ca să-ţi vezi fata. Numai aşa te vom putea aduce lângă ea. Înţelegi? Trebuie să ne laşi om în

loc. Şi nu orice om, ci unul de meserie şi cu experienţă. Slavă Domnului, poţi deduce că numai aşa vei ajunge la Ileana. E singura condiţie ca să trăieşti apoi fericit lângă fata şi viitorii nepoţi...

— Cum, Ileana s-a măritat?

— Ţi-am spus că vei avea o surpriză!

— Ce nume are acum?

— A rămas tot cu numele de familie al tatălui ei vitreg. În nord se obişnuieşte această formulă care face economie de memorie.

— Te implor, îţi dau tot onorariul meu, ia-mă cu tine la noapte... Îţi voi fi slugă toată viaţa...

— De ce mă obligi să repet? La anul. Şi cu o condiţie „sine qua non". Să rămână om în loc. Ionescu, sau un altul de competenţa şi experienţa lui Ionescu.

Nu se mai auzi decât plânsul scâncit, surd al vânzătorului din magazinul de cristale. Şi vocea poruncitoare a lui Jonnes, acum mai sigură, mai clară:

— Numai Ionescu! Doar aşa o mai poţi întâlni pe Ileana Pârvu. Şi acum pleacă. Am trăncănit prea mult. Sper că la anul o să fii mai optimist. Probabil vom pleca împreună într-o barcă. Şi zâmbeşte, zâmbeşte să nu creadă cineva că vii de la o înmormântare. E mai recomandabil să nu te conduc!

Volfeanu se retrase fără să mai rostească un singur cuvânt.

După câteva minute, Jonnes achită nota şi plecă vesel, fredonând o melodie italiană, cu un aer împăcat.

Mihai, cu tot calmul său, nu-şi reţinu o înjurătură:

— Straşnică şi neasemuită canalie!

Maria se interesă, cu un sentiment de repudiere:

— E român?

— Numai graiul a mai rămas românesc. Încolo e un stârv de ciumat, care murdăreşte pământul şi aerul cu întunecata şi repugnanta sa prezenţă.

Mihai ceru două cafele.

— Mai amare? întrebă ospătarul.

— Mai dulci. M-am amărât destul în această jumătate de oră de tortură diavolească.

După ce ospătarul se îndepărtă, Mihai îi mărturisi Mariei:

— Zău, îmi venea să-l strâng de gât chiar acum! Şi gândeşte-te, dacă mi-l va prezenta Solveig va trebui să-i zâmbesc curtenitor şi să-l întreb în ce dispoziţie se află... E un spion foarte abil. Maria, vei pleca imediat la Tuzla să controlezi pregătirile pentru la noapte. Dar aşa, cu ochi de vrednică şi pricepută gospodină. Nu uita niciun amănunt, cu domnul Jonnes vom avea de furcă serios. Grănicerii să fie pregătiţi cu şalupe. Legătura prin radio să funcţioneze la perfecţie... Şi totală discreţie, să nu pierdem „materialul" pe care-l va primi Solveig. Eu rămân în preajma pasionatului amator de pescuit subacvatic în apa cea mai tulbure şi mai murdară posibilă.

Locotenentul Chiru găsi la Inspectorat un raport despre activitatea doamnei Solveig. Acesta relata amănunţit, până la ultimul detaliu, despre vizita făcută unui pescar din Tuzla. Era acelaşi pescar văzut şi cu Volfeanu. Un alt raport aducea o informaţie despre Volfeanu, întâlnit la aeroport. Mihai nu-l citi până la sfârşit. Îi cunoştea conţinutul, ba şi urmarea vizitei de la aeroport, auzise fiecare cuvânt al dialogului cutremurător întreţinut cu Jonnes. Mai având câteva ore la dispoziţie, Mihai trecu pe acasă să se schimbe de haine. Mioara îl primi

surâzătoare. Cu câteva clipe înainte plecase de la ea soţia colonelului Butnaru. Soţia începea să devină un bun prieten şi înţelegător tovarăş de viaţă a unui ofiţer de securitate.

— Eşti flămând, Mihai.

— Flămând de linişte şi odihnă!

O sărută pe părul scurt şi mătăsos.

— Să-ţi aduc nişte clătite preparate de mine!

— Aş putea să refuz? Dar aşteaptă mai întâi să fac un duş! Voi îmbrăca hainele gri...

Mihai era frânt de oboseală. După ce mâncă, o rugă:

— Draga mea, te supun la cel mai dificil examen de perseverenţă. Am să mă culc. Dar, te rog să mă trezeşti după douăzeci şi patru de minute. Niciun minut în plus, niciunul în minus...

— Mihai, dar când vom merge la spectacolul promis?

Ofiţerul zâmbi, o îmbrăţişă cu căldură:

— La spectacolul de la noapte nu pot să te invit. Dar, jur, că nu va fi prea amuzant şi nu te vei distra... Dar curând...

Mihai adormise. Mioara ieşi în vârful picioarelor. Când reintră să-l trezească, spre surprinderea ei, îl găsi îmbrăcându-se.

— N-ai dormit, Mihai?

— Da, am dormit. Dar tu ai întârziat două minute...

— Am vrut să te mai las să dormi. Dar cum te-ai trezit atât de punctual fără ceasornic?

Ofiţerul reveni grav:

— Vezi, Mioara, am ajuns să-mi organizez somnul. Voinţa mi-o încordez într-un arc de douăzeci şi patru minute. În minutul al douăzeci şi cincilea arcul se destinde şi eu sar din pat... Să nu te mai aud că te plângi că nu am calităţi... Ce-i drept, cam puţine, natura a fost mai vitregă cu mine, dar a compensat cu dragostea

ce mi-a dat-o să ţi-o port... Vezi, puţin m-a lăsat şi în arcadia[5] poeziei...

Mihai a ajuns la hotelul „Continental" la timp şi putu să-l observe pe elegantul Jonnes urcând în „Fiat"-ul prea bine cunoscut cu numărul 1472. La volan se afla Solveig, ce părea cu totul absorbită de gânduri... După o scurtă şi reconfortantă plimbare au oprit la restaurantul „Delta". Tot litoralul era iluminat de şiragul fermecător al luminilor fluorescente. Părea un voal violet, tremurător în adierea vântului uşor. Solveig şi Jonnes au ocupat o masă pe terasă, aproape de bordura care dă spre mare. Acum valurile veneau încărcate de buchete aurii de stele.

Mihai profită de câteva clipe libere ca să controleze conţinutul „Fiat"-ului. Remarcă pe bancheta din fund o manta de piele, marinărească, şi pachetul cu „materialul". Îşi reţinu un zâmbet plin de satisfacţie: „Totul e în ordine. Suntem gata de plecare. Regret că nu vă pot ura o călătorie plăcută, domnule Jonnes, de loc stimat şi onorabil!"

Mihai se instală la o masă retrasă, acoperită de stuful care împodobeşte din abundenţă restaurantul „Delta". Încercă după o scurtă vreme, cu ajutorul aparatului de ascultare de la distanţă, să surprindă convorbirea dintre Solveig şi Jonnes. Ascultă o discuţie banală despre homari, stridii, mărci de automobile, filme, materii în care bărbatul cu trup de atlet şi cu părul înspicat se dovedea profund erudit, mai ales la mâncăruri, deşi silueta sa suplă nu trăda un gurmand înnăscut şi plin de fantezie, îi observă apoi dansând înlănţuiţi, cu o graţie şi o sobrietate

[5] Arcadia – Curent literar italian şi european ale cărui principii au fost elaborate de membrii academiei „Arcadia" (întemeiată la 1690) şi care orientau poezia către arta bucolică, simplă şi clară a elegiei greceşti şi latine. (n. hy.)

remarcabilă. Frumuseţea şi supleţea lor atrase mai toate privirile din local.

Mihai remarcă pe bună dreptate: „O asemenea frumuseţe nu-i recomandabilă în meseria lor abjectă. E din cale-afară de stridentă. Şi tocmai de aceste însuşiri nu are nevoie un agent al spionajului. E recomandabil să aibă o înfăţişare obişnuită, comună, greu de reţinut, să se piardă uşor în anonimat. Figurile ideale sunt acelea care doar schimbând pieptănătura îşi schimbă şi fizionomia. E drept, în unele cazuri frumuseţea te ajută.. Mihai se opri din meditaţie. Se retrase la un telefon. Află că vasul comercial „Paşala" părăseşte portul Constanţa la 5 şi un sfert cu prima oprire la Istanbul. „Acesta e vasul dumitale, irezistibile domn Jonnes! totuşi s-ar putea să plece lipsit de bucuria de a te avea printre marinarii săi!"

În tot timpul convorbirii, Mihai nu-i pierdu din ochi pe cei doi pasionaţi dansatori. Nu discutau în timpul dansului. Solveig îşi lipi tâmpla de pieptul puternic al bărbatului, cu un gest languros de adoraţie şi supunere totală. Avea această dăruire nu doar o expresie pasională, ci şi o recunoştinţă de dragoste filială, sinceră, plină de devotament, dusă până la un sacrificiu absurd. Jonnes părea sincer afectat şi deplin conştient de fidelitatea totală a femeii alăturate şi arbora o mulţumire mândră şi glacială.

Aproape de miezul nopţii chemară ospătarul. Mihai, care ascultase aproape toată conversaţia, era surprins şi contrariat de faptul că dialogau numai despre banalităţi. Ofiţerul deveni circumspect: „Poate m-a zărit Solveig. Să nu se bănuiască urmărită. În tot cazul se apropie momentul decisiv, momentul cel mai periculos al jocului! Atenţia mărită!" Spre surprinderea lui Mihai „Fiat"-ul condus de Solveig demară cu o viteză potrivită, dar nu spre Constanţa, ci în sens invers, spre Capul Midia. Ofiţerul era contrariat de această surprinzătoare constatare: „Mi-

au tras clapa! S-au prefăcut că se pregătesc să şteargă putina pe la Tuzla şi iată-i, se îndreaptă să «decoleze» dintr-un loc cu totul opus!... Îşi cunosc la perfecţie meseria! Ce-ar fi să iau legătura prin radio să vestesc grănicerii?" Dar Mihai se opri. Maşina din faţa lui se pregătea să întoarcă. „Probabil au controlat să vadă dacă nu sunt urmăriţi în această direcţie, la o asemenea oră târzie circulaţia fiind redusă, se poate verifica în mod simplu dacă eşti urmărit sau nu! Să nu le cad eu în cursă. Acum le ştiu direcţia şi staţia terminus!"

— Costică, întoarce maşina! Şi viteza mărită ca să nu ne observe! Bravo, eşti un adevărat maestru. Te propun la primă!

Luă legătura prin radio cu Inspectoratul: „Ce se aude cu Maria?" I se răspunse îmbucurător: „Totul e normal. A semnalat prezenţa unei bărci cu motor ascunsă în apropiere".

Satisfăcut, Mihai, trecut printr-un duş diavolesc, îi comandă conducătorului auto:

— Şi mai repede, Costică! Să fim cu mult înaintea lor la Tuzla. Îţi măresc prima!

Mihai plănuia mulţumit: „Nu a prins cursa lor, deşi mi-a dat o veritabilă spaimă! Acum, observând că nu sunt «filaţi» vor acţiona mai necontrolat! Totuşi, prudenţă!"

Mihai o găsi pe Maria în apropierea locului unde se afla barca pregătită pentru el.

— Totu-i în regulă, Maria?

— Ca la carte, Mihai. Acolo, lângă stâlp, e barca lui Jonnes. E o barcă cu motor!... De mare viteză. Nu a fost supravegheată de nimeni, adăpostul era prea bine ales! Noi nu am fost simţiţi nici de păsările cerului, nici de broaştele de alături întrunite în plenară la concert!...

Pe şosea se zăriră farurile „Fiat"-ului.

— Iată-i! Au cam întârziat!

Mihai simţi un fel de tremur nervos din cauza aşteptării atât de încordate. Jonnes coborî împreună cu Solveig şi transportară barca la mal. Ascultară şi cercetară în jur. Nu auziră decât concertul broaştelor, o simfonie nocturnă şi copleşitoare.

Jonnes o sărută prelung, apoi sări în barcă.

Maria îi şopti curioasă:

— Nu pleci, Mihai?

— Nu. Mai întâi să se depărteze Solveig. Altfel am pierde al doilea „material" ce soseşte dimineaţa cu cursa aeriană de Bucureşti! Femeia nu trebuie să bănuiască nimic!... E un fapt esenţial pentru mersul operaţiunilor!

Barca lui Jonnes avea un motor cu zgomot redus, abia uşor perceptibil. Când „Fiat"-ul condus de Solveig pieri în pasta deasă a nopţii, barca lui Jonnes avea avans o distanţă apreciabilă. Mihai ordonă:

— Gata! Cursa începe! Motor în plin!

Urmărirea începu dramatică, disperată, chiar din primul minut Jonnes, simţindu-se urmărit, acceleră motorul său, nebănuit de puternic. O hulă perfidă mărea gradul de periclitate. Bărcile erau jucate de hulă.

În timpul urmăririi se dezlănţui din senin şi o furtună la suprafaţă. Tangajul furtunii, urmările hulei, toate aveau darul să mărească tragismul situaţiei. Bărcile înfruntau talazurile răscolite de vânt. Mihai privi ceasul cu cadran fosforescent, era ora 4 şi 25 de minute. Peste cincizeci de minute „Paşala" urma să-şi ridice ancora.

Barca în care se aflau oamenii securităţii, cu toată furtuna şi hula, se apropiase vizibil. Dar Jonnes îi primi cu o rafală scurtă de pistol automat. Gloanţele şuierară în apropierea lui Mihai şi a ajutoarelor sale.

— Controlaţi barca, să nu fie atinsă! Nu trageţi, trebuie să-l capturăm viu!

Mihai trase la întâmplare şi, astfel, îl provocă pe Jonnes să-şi termine toată rezerva de cartuşe pentru revolverul automat. Jonnes se văzu obligat să mărească viteza la maximum. Mihai sesiză intenţia fugarului.

— Măriţi viteza! Acceleraţi!

Dar motorul bărcii sale se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat?

Unul din subalterni îi răspunse:

— Nu ştiu, tovarăşe locotenent. Motorul a fost verificat minuţios la plecare. L-am controlat personal. Probabil o eventuală pană!

Mihai anunţă prin radio şalupele grănicerilor:

— Veniţi dinspre vasul „Paşala" spre direcţia farului „Tuzla". Nu lăsaţi nicio barcă cu motor să se strecoare spre vas...

Subalternul raportă supărat lui Mihai:

— Ne-a oprit motorul bărcii cu ajutorul unui dispozitiv cu unde care interzice funcţionarea ambreiajului motorului bărcii noastre! Acest aparat funcţionează numai pe apă.

Mihai tremura de ciudă, de teamă, de faptul că avea costumul complet ud de apa adusă de valuri, îi era frig. Abia murmură:

— Ce-i de făcut?

— O altă barcă. E singura soluţie.

— La dracu'... Când să mai sosească barca? Mai sunt doar treizeci şi două de minute! Ticălosul ne poate scăpa de sub nas. E vina mea. Trebuia să-i fi arestat pe amândoi pe mal. A doua zi am fi pus mâna chiar la aeroport pe domnul Volfeanu când se afla cu „materialul" asupra sa...

Barca putea să fie răsturnată de fiecare val. Cineva anunţă prevăzător:

— Luaţi centurile de salvare.

Barca lui Jonnes abia se mai distingea la orizont. Situaţia părea pierdută cu desăvârşire pentru Mihai şi oamenii săi. Deodată ofiţerul auzi lângă el un motor şi apoi desluşi aproape o şalupă grănicerească.

Mihai exclamă:

— Fraţilor, aţi picat din cer! În cel de-al doisprezecelea ceas neaţi adus salvarea! Cu motorul în plin după fugar!

Şalupa anexă barca, dar în clipa când să fie legată, motorul începu să funcţioneze normal. Mecanicul observă:

— Ori am ieşit din raza undelor... Ori dispozitivul şi-a terminat încărcătura specială.

Jonnes lupta disperat cu furtuna. Plutea aproape pe creasta valurilor ameţitoare. Era ud leoarcă. Mai erau doar douăzeci de minute şi vaporul „Paşala" avea să ridice ancora. Vâsli mult spre dreapta. Mihai îi înţelese planul abil.

— Vrea să prindă vasul în larg. Să-i iasă înainte. Măriţi viteza, copii!

Aceeaşi constatare o transmise prin radio şi şalupelor grănicereşti. Cursa de urmărire continuă pasionantă. Furtuna se înteţi. Dar barca lui Jonnes dispăru ca prin farmec. Se auzi comanda gravă a comandantului şalupei:

— Reflectorul! Aprindeţi reflectorul.

După câteva secunde barca pătrunse în snopul de lumină al reflectorului, care mărea puterea luminii în lupta ce se ducea între zi şi noapte la această oră. Dar barca dispăru într-un fum des.

— E ceaţă, constată Mihai.

— Nu-i ceaţă asta, tovarăşe locotenent. A lansat lumânări fumigene, să se ascundă în norul lor des şi de nepătruns nici cu

reflectoarele. A fost minuţios pregătit pentru drumul său. Se vede că e un individ prevăzător.

Mihai împreună cu ajutorul său săriră în şalupă.

— De aici e vizibilitatea mai bună. Să pătrundem în mijlocul norului de fum!

După un răstimp se adresă comandantului şalupei grănicereşti:

— Tovarăşe locotenent major, să nu vă oprească şi dumneavoastră motorul cu ajutorul undelor speciale.

Comandantul şalupei îi răspunse calm:

— Avem un echipament de protecţie. De altfel a şi intrat în funcţiune! Acest echipament neutralizează efectul undelor... Priviţi barca! Acum se zăreşte mai clar.

— Da, o văd, confirmă Mihai.

Locotenentul major nu-şi opri exclamaţia de totală bucurie:

— Observaţi! O şalupă a noastră îi taie drumul din faţă... Sper că în cel mult un sfert de oră va fi în mâna noastră! Ce faceţi, tovarăşe locotenent? Pentru ce vă îmbrăcaţi în costumul de pescar subacvatic?

Mihai îi răspunse cu un zâmbet uşor:

— Pentru că îmi cunosc foarte bine marfa! Dumnealui nu-şi vinde pielea atât de uşor. Aţi văzut vreun mistreţ rănit? Este mai periculos...

Comandantul şalupei îi replică:

— Numai în filme! Sunt doar pescar nu şi vânător!

— Ei bine, un mistreţ rănit e un miel blând pe lângă omul nostru... Vă veţi convinge!

Apoi Mihai ordonă însoţitorului său, un subofiţer tânăr, puternic, cu o figură parcă de copil:

— Mitruţ, îmbracă-ţi costumul şi pregăteşte armele subacvatice. Marea vânătoare continuă în adâncul apelor... Repede, mai sunt doar cinci minute şi pleacă „Paşala”.

O dată cu zorii dimineţii, barca lui Jonnes se afla înconjurată din trei părţi de şalupele grănicereşti. Ultima se ivise din direcţia vasului ce urma să ridice ancora. Barca era doar la câţiva metri.

Prin portavoce se auzi puternic şi hotărât glasul lui Mihai:

— Jonnes, predă-te! Dacă nu, vom deschide focul! Fii rezonabil şi înţelege că nu mai ai nicio şansă! Aruncă imediat cărţile, jocul l-ai pierdut definitiv!

Locotenentul de securitate ordonă:

— Să fixăm lumina farurilor pe el, să înţeleagă că este înconjurat...

Comandantul şalupei preciză:

— E ziuă, tovarăşe locotenent, farul nu ne mai ajută. Cred că ar trebui să-l somăm cu o rafală de pe navă! Ia priviţi cu binoclul!

Mihai cercetă cu binoclul barca. Se bălăbănea goală, părăsită pe valuri. Motorul i se oprise. Cârma era ruptă, fundul spart şi apa pătrundea cu repeziciune.

— În câte va minute se va scufunda!

— Ne-a scăpat domnul Jonnes! Speră că valurile îl vor ascunde. Cineva să cerceteze minuţios barca. Mitruţ, eşti gata?

— Gata, tovarăşe locotenent.

— După mine!

În câteva clipe porniră însoţiţi de adâncul de smoală încins şi tulburat al valurilor. Peste această volbură apocaliptică soarele întinsese o punte de aur tremurătoare şi străvezie. Furtuna se mai domolise o dată cu răsăritul de soare. Barca securităţii şi şalupele grănicereşti patrulau la suprafaţa apei.

Lupta se ducea acum decisivă şi acerbă în adâncul bulboanelor de apă. Valuri se repezeau nestăvilite ca turma de berbeci sălbăticiţi şi turbaţi.

În adânc, Mihai păstra legătura cu subalternul său. Amândoi erau înotători redutabili. Înaintau cu mare precauţie. Vizibilitatea sub apă era satisfăcătoare şi creştea o dată cu pătrunderea razelor de soare.

Trecură pe lângă un şir lung de peşti, ca în şir indian, care nu se speriară de prezenţa lor şi îşi vedeau nestingheriţi de drum mai departe. Alge şi iarbă de mare li se lipeau de vizorul ochelarilor enormi. „Labele de raţă" îi ajutau să înoate cu un randament mărit.

Lui Mihai îi era teamă ca Jonnes să nu aibă asupra sa „capsule sepia", care explodează sub apă şi revarsă o culoare albastră-vineţie, persistentă şi densă. Sub ascunzişul ei, urmăritul ar fi fost aproape de nedescoperit. Presupunerea se adeveri foarte curând. Apa se coloră în adânc de un albastru-închis ce bătea în violet. „Capsula sepia" îşi făcuse primul efect. Doar câteva secunde şi o a doua capsulă explodă în apropierea lui Mihai. Aproape că îl orbi. Nu mai vedea nimic, un neant violet şi migrator. Urmărirea deveni imposibilă. Şi apa deveni mai grea, apăsătoare, locotenentul simţind dorinţa chinuitoare de a ieşi la suprafaţă şi a scoate masca. „Totu-i să nu intru la panică, să-mi stăpânesc nervii, apoi, trebuie să ajung la limita opusă a norului colorat. Acolo, cu certitudine, se află domnul Jonnes! Speră că sub protecţia acestui nor să ajungă în larg până la vasul «Paşala», ce şi-a ridicat de mult ancora!"

Mihai înotă spre tânărul său subaltern. Acesta, ghicindu-i intenţia, îl urmă înotând doar la câţiva metri.

Locotenentul hotărî pe bună dreptate: „Trebuie să o iau înaintea valului colorat. Şi cât mai repede. Altfel ne scapă printre

degete ca un săpun lunecos! Trebuie să strângem pumnul bine!" Din cauza înotului simţea dureri insuportabile în pulpe şi în umeri. „Stai prost cu antrenamentul, tovarăşe Mihai." Simţi că-i paralizează piciorul drept. Îşi amintea că asemenea „cârcei" îl mai încercaseră în copilărie. Nu mai putea să înoate. Uitase să-şi prindă de costum acul de siguranţă. Mitruţ şi-a dat seama de situaţie din prima clipă. Îi întinse acul de siguranţă. Locotenentul împunse în pulpa tare, umflată. Muşchii îşi reveniră, îi mulţumi subalternului său prevăzător.

Înotau împreună spre cealaltă limită a norului colorat.

Deodată, locotenentul simţi un fel de curent rece şuierându-i pe lângă urechea dreaptă: „M-a zărit. A tras!" Îşi schimbă imediat direcţia, înotă şerpeşte, la stânga, la dreapta, să nu-i ofere o ţintă armei. Dacă pe pământ poţi să te ascunzi, să „foloseşti terenul", în apă te aperi de proiectile numai prin înotul repede şi în zigzag neregulat. Nu-l putea descoperi pe fugarul care trăgea de undeva din adâncul norului colorat, de la adăpostul vineţiu. Deduse: „Dar atunci cum mă zăreşte dumnealui? Domnul Jonnes înoată la marginea norului albastru-violet. De aceea nu-l putem descoperi. Vom adopta şi noi aceeaşi tactică, să vedem care pe care".

Mihai înainta şi el spre marginea norului colorat, care acum, datorită razelor solare, căpătau o nouă nuanţă de vişiniu-violet, violet cardinal. Încercă prin semne repetate să-i spună lui Mitruţ să treacă la adăpostul norului. Mitruţ nu-l observă datorită culorii pronunţate. Deodată îl văzu pe Mitruţ înălţând braţul. Apa în jurul său se colora sângerie, ca un rubin ascuns. Ochii copilăreşti îl priveau fix. Apoi, o bulboană îl trase la fund, în adânc. Jonnes, urmărind efectul focului său, nu-l observă pe Mihai decât în ultima clipă. Întoarse arma subacvatică. Dar Mihai trase înaintea lui Jonnes. Nu a ochit să-l omoare, îl dorea viu, să

răspundă de actele sale. Şi pentru uciderea subalternului său Mitruţ. Mihai ochi în tubul de oxigen. Jonnes, pentru o clipă se simţi sufocat. Scăpă arma din mână. Ieşi la suprafaţă într-o stare jalnică de disperare. Se dezmetici. Zări plutind în apropierea sa barca securităţii şi cele trei şalupe grănicereşti. Şi doar la câţiva metri descoperi pavilionul vasului comercial „Paşala" ce-şi continua liniştit drumul spre Istanbul. Înţelese că totul e iremediabil pierdut. Închise ochii, se cufundă în apă dorind să se înece. Dar două braţe vânjoase îl înşfăcară de subsuori. Era locotenentul Mihai Chiru. Dar Jonnes nu cedă. Îi repezi o directă în faţă, pe care Mihai o recepţionă din plin, fiind cu totul, nepregătit şi descoperit. Mihai se prefăcu ameţit, iar când Jonnes se apropie pentru o nouă lovitură, ofiţerul îi repezi un puternic şi scurt crochet de dreapta. Jonnes îşi pierdu controlul, alunecă în adânc. Mihai, ajutat de mecanicul bărcii securităţii, îl trase înăuntru, întinzându-l în lungul ambarcaţiunii. Mihai abia acum simţea teama de lupta cu armele din adânc. Îi tremurau mâinile. Întrebă pe însoţitorul său:

— Ai ceva de băut?

— Ceai, tovarăşe locotenent.

— Bun şi ceai!

Se informă dacă a fost anunţată echipa de scafandri ca să caute trupul lui Mitruţ, a băietanului cu zâmbet clar de copil.

— A fost anunţată prin radio, tovarăşe locotenent. Vor fi aici în câteva minute. Dar nu cred să-i mai găsească trupul!

Mihai tăcea sorbind din ceaiul rece. „Da, are dreptate mecanicul. Mitruţ a murit anonim. Poate nimeni nu va cunoaşte supremul său act de dăruire. El a murit ca să trăiască liniştea şi creaţia, bucuria şi viaţa pe ţărmurile noastre însorite! El a murit ca oţelul să se călească în linişte, ca grâul să se semene în pace. Chiar necunoscut dacă va rămâne numele său, jertfa sa va trăi

mai departe în grâul viitor şi în oţel şi în tot ce se clădeşte în această ţară."

Mihai se îmbrăcă în barcă. Tremura încă, deşi soarele începuse să dogorească. Jonnes îşi reveni în clipa când Mihai mulţumea grănicerilor care se îndepărtau cu şalupele lor. Barca lui Jonnes dispăruse în adâncul apelor. Înainte de a se scufunda barca fusese controlată. S-a mai adus din încărcătura ei doar o lumânare fumigenă şi un bidon plin cu gin. «Materialul» fusese luat probabil de Jonnes şi apoi scufundat, deducând că nu mai are nicio soluţie de a-l salva.

Marea se liniştise. Furtuna se potolise şi în adânc, şi la suprafaţă, în afară. Pescăruşii planau deasupra luciului calm.

Lui Mihai îi era încă frig şi cu tot soarele dogoritor nu se încălzise. Trase o gură din bidonul de gin. Mai trase una. Jonnes se mişcă. Tremura şi el. Privi năucit în jurul lui. Mihai îi oferi să guste din gin, să-şi revină. Dar fugarul îşi încleştă puternic maxilarele, refuzând băutura.

Mecanicul interveni grijuliu şi oarecum speriat:

— Tovarăşe locotenent, să nu fi fost băutura otrăvită...

Mihai râse fără reţinere:

— Ce-ar fi urmărit să otrăvească băutura? Să omoare peştii cu ea... Sau să ademenească vreo sirenă... Ar fi prea costisitor pentru prinderea peştilor şi mult prea ieftin pentru ademenirea sirenelor, nu-i aşa, domnule Jonnes?

Jonnes îl privi fără să clipească. Păru că nu înţelege un cuvânt. În acest timp calcula minuţios: „Trebuie în câteva secunde să-i reduc la tăcere pe amândoi. Pe unul îl voi lovi prin salt cu o lovitură de picior în stomac, iar pe al doilea îl voi culca printr-o directă la carotidă! Mai întâi să-mi adun puterile şi să aleg momentul când ţărmul se va zări! E mai prudent, căci îmi sunt forţele consumate!"

La orizont mijise din ape ca o linie subţire şi întreruptă coasta. Pe neaşteptate, mecanicul primi o puternică lovitură de picior în stomac. Omul nepregătit, nereuşind să o pareze, se prăbuşi. Dar Mihai, într-un fel avertizat, sări la timp într-o parte cu o iuţeală de veveriţă, aşa că Jonnes lovi în gol, alunecând. Cu un upercut îl zdruncină pe Jonnes, dar, când se aplecă să-l lege, acesta îl lovi cu capul în stomac. Se încinse o luptă scurtă, înfundată, corp la corp, în fundul bărcii. Se auzeau icnituri dese, lupta continua epuizantă, decisivă, pe moarte şi pe viaţă. Erau gata să se răstoarne din barcă. Mihai, cu un supraefort, reuşi să-i întoarcă braţul drept. Jonnes urlă de durere. Cu o altă lovitură de *jiu-jitsu* îi imobiliza şi celălalt braţ. Jonnes se zvârcolea neputincios, se repezi să-l muşte cu dinţii. Apoi cu ajutorul mecanicului care-şi revenise, îl legară fedeleş cu o funie aflată în barcă. Mecanicul spuse:

— Ne-ar trebui un odgon pentru sălbaticul acesta!

Mihai nu-i acordă atenţie. I se adresă prizonierului:

— Domnule Jonnes, n-ai procedat cavalereşte! Iată, ne obligi să te ducem legat ca pe un borfaş ordinar, ca pe un oarecare hoţ de buzunare! Am crezut că te vei împăca de această dată cu o situaţie ireversibilă!

Jonnes rosti în limba germană:

— Nu ştiu româneşte...

Mihai râse fără control, prea mult, copilăros de mult, poate era în râs şi un fel de descărcare nervoasă.

— Eşti spiritual, domnule Jonnes. Vrei să ne convingi că de mic vorbeşti doar limba lui Goethe şi Schiller. Ai umor!

Jonnes mai repetă propoziţiunea sa în germană.

— Termină, se răsti Mihai. Ieri, la „Continental”, când te aflai la bar cu domnul Volfeanu, o rupeai destul de bine pe româneşte...

Jonnes se înnegri la faţă. Recunoscu în Mihai pe îndrăgostitul care adusese un buchet de flori logodnicei sale pe când se afla în restaurant. Mihai parcă citi în adâncul gândurilor spionului:

— Nu-i aşa că mă recunoşti acum, domnule Jonnes M. Stiwe? Soţul nefericitei Zissi Felyn-Stiwe, care nici nu s-a interesat cum a murit soţia sa... Sau dacă domnul M. Stiwe nu mă recunoaşte voi apela la celălalt personaj care sălăşluieşte în dumneata, poate îi voi fi mai cunoscut.

Jonnes tăcea încruntat. Capul, semeţ la început, ceda, se înclina cu fiecare minut, cu fiecare frază acuzatoare.

— Poate ai uitat, nu? Vorbeşte o dată, domnule Mincu Lianu, care ai fugit acum mai bine de douăzeci de ani din această ţară şi pe care o vizitai doar ca un complotist, sau ca un asasin de rând.

Pentru prima oară se auzi glasul lui Mincu, rostind înfrânt, în limba română:

— Asta va trebui să o dovedeşti!

Mihai râse din nou în hohote.

— Te credeam mai abil, domnule Mincu. Acum îmi dau seama că te-am supraapreciat... Vei avea timp să reflectezi asupra comportării, mai ales când ţi-ai mai încărcat conştiinţa, dacă posezi aşa ceva, cu încă o crimă. Şi n-ai idee cum mă stăpânesc să nu plătesc chiar acum moartea prietenului meu Mitruţ. Ai noroc că încă mă mai ajută nervii!...

Când îi deschise uşa, Mioara nu se putu reţine să nu exclame admirativ:

— Mihai, ce bine arăţi! Te-ai odihnit toată noaptea. Se cunoaşte!

Lui Mihai i se închideau ochii de somn:

— Ai ghicit, draga mea. Toată noaptea am dormit. Am venit doar să-mi schimb hainele...

— Vai, ai dormit în haine de le-ai mototolit aşa?...

— Puţin, Mioara. Dar îşi revin. Sunt de tergal.

— Vrei să faci un duş? Puţină apă te-ar înviora şi mai mult!

— Apă... Da, da, îmi era chiar dor de apă!

Mihai închise ochii gândindu-se la lupta subacvatică.

— Vai, dragul meu, abia acum observ, ai o vânătaie sub ochiul drept!

Ofiţerul se privi în oglindă. Prefăcându-se uimit constată:

— Serios? Ştii că ai dreptate! Se poate să fi căzut din pat!

— Dar cum nu te-ai lovit la nas?

— Am căzut într-o parte, draga mea. Se întâmplă.

Mioara îi aduse un alt rând de haine, declarându-i pe un ton calm şi intim:

— De altfel ştiam că eşti liniştit, te-am visat atât de frumos, dragul meu!

— Mulţumesc, Mioara, eşti o soţie excepţională. Dacă m-aş mai căsători o dată, jur că tot cu tine m-aş căsători. Dar, iartă-mă, trebuie să plec!

— „Ritm de litoral”, îi aminti în glumă soţia.

— Exact! De aceea te sărut atât de des!

Pe o bancă de la şosea, Ion Păunescu aştepta cu nerăbdare legătura superioară, să-şi prezinte raportul în urma misiunii sale de la Constanţa. Îşi pregătise în detaliu ce avea de relatat. „Agentul Volfeanu a căzut de acord cu Florian Dinu să-i cedeze, contra unei sume apreciabile, lui Dodo «materialul» ce ar fi urmat să ia calea străinătăţii. Fapt împlinit. Dar un accident a

făcut să dispară în flăcări atât Dodo, Florian cât şi pachetul cu documentele extrem de importante. Nimeni nu poate fi acuzat de această întâmplarea tragică şi cu totul neprevăzută".

Chiar aşa îi comunică Păunescu legăturii sale superioare, Marius Petrescu. Acesta îl asculta liniştit, cu faţa umbrită de un surâs cinic. Când îşi termină raportul său, Marius hohoti demenţial. Îşi stăpâni anevoie râsul nervos. Îi declară cu o voce metalică, aspră:

— Eşti un idiot! Un iremediabil idiot!

— Eu? se apără surprins Păunescu, congestionându-se brusc.

— Dar cine altcineva?

Afectat, Păunescu insistă cu un ton de revoltă:

— Nu înţeleg...

— Păi asta spun şi eu, că nu înţelegi... Că nu poţi să înţelegi... Că eşti un naiv şi un credul bun doar să vândă lumânări la uşă la Sfânta Vineri... Sau la intrare la cimitirul Belu... Dar şi acolo, sunt convins, pot paria unul contra o sută, că te vor păcăli toate babele şi toţi plozii din cartier...

Păunescu tăcea încrâncenat, doar ochii îi ardeau acuzatori, încărcaţi de o mânie inexprimabilă. Îndrăzni cu vocea sugrumată de emoţie reţinută:

— Am văzut cu ochii mei locul accidentului...

— Şi?

— Am aflat amănunte... „Fiat"-ul zace şi acum la un cimitir de maşini paradite şi scoase din uz...

Marius îi făcu semn să tacă. În gestul său se desluşea un fel de neplăcere, de greaţă, de imputare, de lehamite.

— Da. Accidentul a avut loc. Dar înainte de a pleca la Constanţa, Dodo ne-a comunicat, prin mesaj cifrat, că Volfeanu va fi achitat şi că el, cu ajutorul lui Florian, va pune mâna pe „materialul" atât de necesar pentru noi... Înseamnă că accidentul

a avut loc în timpul deplasării de la Eforie-Nord la Constanţa. Dovadă: Volfeanu se mai află încă în viaţă. Concluzie: „materialul” se mai află asupra lui Volfeanu atunci când te-ai întâlnit cu el. Şi vulpoiul te-a dus de nas ca pe un copil de grădiniţă. Şi concluzie definitivă: eşti un idiot fără speranţă de vindecare, un idiot incurabil, ce ne produci numai încurcături...

— Atunci...

Marius îl opri cu severitate şi dispreţ vizibil afişat.

— Fără explicaţie. Nu-ţi rămâne decât să încerci să te reabilitezi şi să-ţi repari greşeala de neiertat comisă cu Volfeanu la Constanţa. Şi să ştii că noi nu suntem asociaţia religioasă „Fecioarele lui Hristos” să te mai iertăm pentru a doua oară... Primul transport este definitiv pierdut pentru noi. Ne rămâne însă al doilea „material”, care va urma să fie expediat pe calea aerului la Constanţa. Ei, acest document trebuie să ajungă intact şi cât mai repede în posesia noastră. Grupul lor de spioni e mai solid şi mai judicios întocmit, de aceea noi trebuie să fim mai abili şi să operăm mai prompt şi, mai ales pentru dumneata, să acţionăm fără scrupule şi fără nicio ezitare, fără niciun menajament. Sentimentalismul păstrează-ţi-l pentru întâlnirile amoroase... Clar?

— Clar, confirmă mai înviorat Păunescu.

— Şi acum deschid-ţi bine ochii, destupă-ţi urechile şi bagă bine în scăfârlie ce-ţi ordon. „Materialul” urmează să fie transportat mâine cu cursa de orele 17 la Constanţa, unde este aşteptat de amicul dumitale, domnul Volfeanu, la orele 18. Pricepi? Cred că merită să-ţi iei revanşa şi să-l obligi să se întoarcă de la aeroport cu buzele umflate şi cu mâinile în buzunare... De acord?

— De acord, se angajă cu însufleţire vizibilă de această dată Păunescu.

Observând că şoseaua se aglomerează, Marius îi făcu semn să-l urmeze. Se deplasară mai întâi pe o alee dosnică. Dar şi aici foiau o serie de nedoriţi. Se îndreptară spre un bufet retras, nou deschis şi cu clientelă redusă, mai ales la acea oră matinală. Se aşezară la o masă ascunsă şi comandară două halbe de bere.

— Şi câte o cafea, le sugeră ospătarul binevoitor să-şi îndeplinească baremul.

— Da, două cafele, încuviinţă Marius, mai bine dispus şi mai înseninat.

După plecarea chelnerului, Marius Petrescu continuă cu voce scăzută, dar pătrunzătoare:

— Cu doi sau trei oameni te vei deplasa la Braşov imediat. Veţi locui la hotelul „Carpaţi". Aici suntem informaţi că se vor găsi în această noapte cei care vor lua în păstrare „materialul". Cu trenul de prânz vor pleca la Bucureşti. Cu acceleratul. La Gara de Nord unul din ei va primi biletul pentru avionul de Constanţa şi se va îndrepta direct la aeroport cu „materialul" asupra sa. Pricepi?

Păunescu îşi trecu vârful limbii peste buzele uscate, umezindu-le. Dar reuşi abia când sorbi din halba de bere.

— Pricep, domnule Marius. Dar când va fi mai prielnic să acţionăm noi... la Braşov la hotel, sau la Bucureşti?...

Marius îl privi cu insistenţă replicând:

— Speram ca locul, timpul şi, modul de acţiune să-l stabileşti dumneata cu oamenii care te vor însoţi. Alegerea trebuie făcută în funcţie de împrejurările ivite... Creează-ţi mai multe ipoteze, dar pe aceea pe care o pui în practică du-o la bun sfârşit. Eu atât îţi cer: „materialul" al doilea să nu ajungă la aeroportul Băneasa, sau, mai precis, la Constanţa! Acţionează cu energie şi selecţionează-ţi bine ajutoarele, să fie cât mai energice şi cât mai

puternice. La nevoie nu evita nici crima, dar să fie totul făcut cu precauţie, fără urme, fără amprente şi carte de vizită...

Maşina lui Păunescu ajunse după-amiaza la Braşov. Ocupară două camere la hotelul „Carpaţi" în aripa veche. Funcţionarul de la recepţie îi întrebă politicos:

— Camerele reţinute pentru tovarăşul contabil-şef Păunescu şi ajutoarele sale?

— Întocmai, confirmă Păunescu. Întinzându-i o bancnotă de douăzeci şi cinci de lei. Pentru faptul că ai fost drăguţ şi ne-ai reţinut camerele... Cu aglomeraţia asta estivală!... Haidem, băieţi!

După o oră, cei patru se împrăştiară prin hotel, prin cele trei săli ale restaurantului, fiecare dornic să afle, să descopere pe cei care vor primi „materialul". Nu era o misiune de loc uşoară. Păunescu le recomandase metoda simplă a eliminării, a scoaterii de sub urmărire a celor care nu păreau suspecţi. Şeful îi sfătuise grijuliu: „Să ţinem continuu sub supraveghere holul. Aici probabil se vor întâlni să recepţioneze «materialul» gata împachetat. În acelaşi timp să fim atenţi la dispecerat, deoarece probabil aici se vor interesa noii sosiţi pentru a lua informaţii despre cei cărora urmează să le predea «materialul». De această acţiune a noastră depinde toată reuşita, căci, odată depistaţi, vom şti să acţionăm cu promptitudine. Cred că cel mai nimerit ar fi dacă am putea să le sustragem «materialul» chiar din hotel şi să plecăm imediat la Bucureşti. Deci maşina să fie gata în orice clipă de a fi pusă în funcţiune. Nu uitaţi nici aprovizionarea din timp cu benzină suficientă!"

Au fost observaţi pe rând ca „suspecţi" un regizor de film, care mărturisi cu voce tare unui prieten: „Mâine seară trebuie să

fiu neapărat la Constanţa". Apoi un preot catolic, care se interesă din cabina telefonică într-o convorbire directă cu „Tarom"-ul din Capitală dacă mai are vreun bilet pentru cursa de la ora 17 Bucureşti-Constanţa. O balerină de la teatrul muzical din localitate, care destăinui într-o conversaţie că mâine seară va începe angajamentul la barul „Cazinoului" din Constanţa, unde urma să danseze tot restul sezonului estival. O pereche de turişti, care se interesară la „Informaţii" cum vor putea să ajungă mai repede la Mamaia. Un tânăr căsătorit, care se informă de vreo ocazie pentru Constanţa, cât mai urgentă, căci soţia sa născuse la spitalul din oraşul de pe malul mării, unde se afla în vizită la părinţi. Dar pe rând, fiecare caz în parte fu elucidat, lămurit, nimeni din cei bănuiţi nu putea avea vreo legătură cu „materialul" atât de preţios pentru echipa de investigaţii a lui Păunescu.

Dar, iată, către orele 23, în hol pătrunse un individ înalt, uscăţiv, cu un pachet de mărimea platourilor de ceramică. Păunescu, însoţit de unul din echipă, nu-l scăpa din privire. Omul înalt şi uscăţiv nu se informă la dispecerat, ci se aşeză liniştit pe o banchetă din hol. Îşi aprinse calm pipa scurtă, răspândind în jurul său un parfum de tutun englezesc de cea mai bună calitate. Tutunul de lux era în evidentă contrazicere cu cizmele scurte de iuft ieftin şi cu hainele dintr-un postav inferior. Toate aceste importante observaţii nu-i scăpară lui Păunescu şi, mai cu seamă, ajutorului său.

Peste un sfert de oră o femeie elegantă se aşeză lângă omul înalt şi uscăţiv, probabil aşteptând pe cineva. Nu-şi vorbiră, nici măcar nu-şi aruncară o privire. Atât doar s-ar fi putut remarca: aveau pachetele identice. Peste cinci minute omul înalt şi uscăţiv îşi consultă ceasul-brăţară şi, agasat că persoana pe care o aştepta întârzia peste măsură, îşi luă pachetul şi plecă greoi, bocănind cu

cizmele de iuft pe podeaua lustruită a elegantului hotel. Nici Păunescu şi nici ajutorul său n-au remarcat că, în mai puţin de o frântură de secundă, pachetele au fost schimbate. De aceea, peste câteva minute şi doamna elegantă se retrase în camera 34 de la primul etaj.

Păunescu îşi întrebă mirat ajutorul:

— Ce-o fi însemnat aceasta?

— O simplă coincidenţă...

— Totuşi ieşită din comun, constată pe bună dreptate Păunescu. Puţin cusută cu aţă albă şi nu tocmai de calitate...

— De ce?

— N-ai observat? Pachetele semănau ca două picături de apă...

Ajutorul său precizează cu luciditate:

— Pungile în care împachetează magazinele de stat sunt doar la fel... Nu găsesc nimic deosebit în această asemănare.

— Aici, în holul hotelului, între aceste două persoane s-a predat „materialul”... Pot paria...

— Nu ne rămâne decât să constatăm, şefule, dacă doreşti... Nimic mai simplu...

Păunescu tăcu câteva minute. Vorbi sentenţios:

— Da, nimic mai simplu. Trebuie să-i facem doamnei de la camera 34 o vizită chiar în noaptea aceasta. Dacă s-ar putea să găsim o soluţie prin care s-o obligăm să părăsească încăperea. Cineva dintre noi să o reţină timp suficient ca să-i putem controla pachetul...

— Dar cum? Cum, şefule?

Păunescu nu găsi răspunsul potrivit. Încerca în mintea sa tot felul de tertipuri. „Ce-ar fi să o chem la telefon? Să o reţin într-o convorbire mai lungă. I s-ar putea verifica pachetul în absenţa sa. Nu. Camerele au telefon. Dar dacă m-aş prezenta cu dorinţa de a o cunoaşte? Nu. Pare o femeie, deşi tânără, extrem de serioasă.

Sau să mă recomand ca mecanic sau electrician venit să verific instalaţia... Dar e prea. Târziu, e aproape de miezul nopţii...” Ajutorul său îi făcu semn. Păunescu tresări. Doamna elegantă cobora scările. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, cu un decolteu în triunghi în dreptul pieptului. Se îndreptă spre sala restaurantului. Se opri. Pentru o clipa păru ca se răzgândeşte. Dar soluţia le veni din senin. Un chefliu tocmai ieşea din sala restaurantului. Era într-o stare în care i se părea că fiecare lucru este posibil. O fixă lung pe necunoscută, apoi o asaltă cu siguranţa pe care i-o permitea băutura peste măsură.

— E o impietate să fii singură la o oră atât de târzie... Îmi dai dreptate, îngeraşule?

Femeia îl împinse cu destulă forţă.

— Domnule, caută-ţi de drum!

— Fără tine nu fac un pas... De când te aşteptam? De la începutul lunii... Şi, draga mea, te rog...

Dar n-a mai putut să-şi continue propoziţiunea. Mai mult pe sus fu scos afară din hotel de Păunescu şi ajutorul său. În zadar omul ameţit de băutură protesta cu verva şi vehemenţa specifică beţivilor.

— Cum vă permiteţi? Am să vă arăt eu cine sunt eu...

Dar ajutorul lui Păunescu îl strânse atât de puternic de braţ, încât îl convinse să tacă subit, ca prin farmec. Păunescu fu primul beneficiar al situaţiei atât de norocoase pentru el.

— Domnule, vreau să vă mulţumesc... Mi-am imaginat că-i greu să mergi singură în restaurant la o asemenea oră, dar chiar aşa ceva nu mi-aş fi închipuit... Extraordinar!

Ajutorul lui Păunescu se retrase. Pricepuse ce avea de îndeplinit. Se înţelese din ochi cu şeful său, care în acele clipe îi declara doamnei în negru pe un ton curtenitor:

— Sunt măgulit de aprecierile dumneavoastră...

— Le meritaţi, domnul meu. Toată recunoştinţa mea!

Păunescu profită de situaţia creată.

— Îmi permiteţi să mă recomand: Jean Măgură!

Doamna îşi rostise numele precipitat, Păunescu nu reţinu decât prenumele: Lala.

— Doamnă Lala, aş vrea să vă fiu de folos...

— Mă rog!

— Am impresia că intenţionaţi să luaţi cina, nu?

— Întocmai.

— Atunci m-aţi onora nespus de mult dacă aţi accepta invitaţia mea...

Doamna răspunse după un scurt răgaz:

— Cu plăcere... Vă sunt datoare, domnul meu.

Se instalară la o masă din apropierea orchestrei. Păunescu comandă mâncare şi băutură din abundenţă... „N-ar strica să o îmbăt şi s-o trag de limbă... Flerul meu sau, mai precis, intuiţia mea proverbială îmi şopteşte că această doamnă în negru, atât de retrasă şi serioasă, are în posesia sa «materialul» pe care-l caut ca pe cel mai scump diamant. Nu poţi bănui ce se ascunde după acest zâmbet asemănător cu al Giocondei."

Comparaţia îi plăcu, aşa că o mărturisi cu glas tare şi plin de satisfacţie.

— Nu vă supăraţi, doamnă, dar nu-mi pot reţine constatarea, semănaţi leit cu Mona Lisa... Gioconda lui Leonardo...

Femeia râse cu reţinere, dar şi plăcut impresionată.

— Cum să mă supăr? Fiecare femeie s-ar simţi flatată să comparată cu Mona Lisa... Vă sunt recunoscătoare, şi eu sunt doar o biată femeie dornică de complimente...

În acest timp ajutorul lui Păunescu pătrunse în camera 34. Aprinse o lanternă de buzunar. Cercetă pe îndelete încăperea până ce descoperi într-un şifonier pachetul. Îl desfăcu precipitat, cu gesturi febrile, fiind atent în acelaşi timp să-l împacheteze la fel, să nu trezească bănuieli. Din pachet răsăriră două portrete de familie, aşa cum se făceau pe vremuri, două picturi lipsite de orice valoare, două chipuri necunoscute de mici burghezi provinciali, mulţumiţi cu viaţa şi satisfăcuţi că sunt pictaţi, că le vor rămâne chipurile pentru veşnicie... Ajutorul lui Păunescu înjură şi blestemă în acelaşi timp chipurile necunoscute din faţa sa. Apoi, ca să-şi termine lucrul până la capăt, cercetă cu atenţie rama fiecărui tablou. Nimic suspect. Atât: două tablouri colbăite, aduse, probabil, dintr-o casă bătrânească de provincie cu liliac şi oleandru, cu clopoţel la poartă şi cu chioşc în grădină.

Păunescu se cherchelise binişor. Doamna în negru se retrăsese de mult şi în locul ei picase o femeie de moravuri îndoielnice, fanată şi strident fardată. Şi pe aceasta o numea tot „Mona Lisa". După o nouă sticlă desfundată îi făcu propuneri de căsătorie. O invită la Bucureşti, la vila sa. Îi plânse pe umăr, uitând cu desăvârşire de scopul vizitei sale la Braşov. Deodată începu să se certe Marius, se împăcă apoi cu Marius, plânse pe umerii femeii fanate şi se trezi abia dimineaţa într-o cameră de la ultimul etaj. Îl durea îngrozitor capul, în gură simţea un gust de leşie. Strigă cu disperare:

— Mona Lisa... Gioconda...

Nu-i răspunse nimeni. Privi năucit camera necunoscută. Sări din pat şi se îndreptă spre scaunul de care îi atârna mototolită

haina. Îşi caută portofelul. Disperat, se îmbracă în câteva secunde şi aleargă la ajutoarele sale.

— N-aţi văzut-o pe „Mona Lisa”?

— Pe cine?

— Pe „Gioconda”, fraţilor?

Cei trei îl priveau uluiţi.

— De ce nu răspundeţi? Unde-i „Mona Lisa”?

Unul din complici îi răspunse cu vizibilă brutalitate:

— De unde să ştim noi, şefule? Sunt damele tale...

— Nenorociţilor, chemaţi imediat miliţia! Să vină miliţia...

Cei trei se priveau cu îngrijorare, întrebându-se dacă nu cumva şeful lor a „deraiat”, dar Păunescu se văicărea lamentabil:

— Nenorociţilor! Suntem în aer. „Mona Lisa” a şters-o cu portofelul meu... Cu toţi banii... Cu banii noştri...

Urmă un hohot de râs sănătos, cei trei vlăjgani râdeau pe întrecute. Păunescu îşi pierduse şi umorul, îi ameninţă:

— Râdeţi voi, râdeţi... Dar sunt curios să vedem cât o să mai râdeţi?... Da, da, să vedem dacă veţi râde când veţi da ochii cu Marius... Ha, ha, ha...

Unul mai îndrăzneţ îl aduse la realitate:

— De ce să nu râdem? Ce vină avem noi dacă dumneata ţi-ai făcut de cap... Până la urmă ţi-a luat şi portofelul ca la fraieri... Cruciuliţa de la gât o mai ai? Dar pantofii?

Păunescu simţi că i se urcă sângele în cap, dar se văzu nevoit să tacă. Ei aveau dreptate deplină. Gândul că va fi nevoit să răspundă de toate în faţa lui Marius îl aduse într-o stare jalnică. Ar fi fost gata să le cadă în genunchi, să le ceară îndurare şi favoarea de a nu povesti nimic din cele întâmplate lui Marius. Dar se răzgândi. Adună toţi banii la un loc, declarându-le cu un glas mai îndulcit, familial:

— La Bucureşti îi veţi avea înapoi! Acum trebuie să acţionăm... Ce-a fost în camera 34?

— Nimic, şefule. În pachet se aflau două portrete. Nici nu meritau privite, lucru de zugrav, eu am urmat un an arhitectura şi mă pricep la pictură... Abţibilduri...

— Păunescu nu găsea nicio portiţă, niciun fir pe care să se înşire gândul său, aşa, ca să scape de situaţia ingrată ordonă:

— Toată lumea la gustare! Sunteţi invitaţii mei... Şi totuşi am avut un noroc, băieţi! Ştiţi de ce? Ne-am plătit aseară hotelul, altfel ce ne făceam acuma?

Cineva din grup adaugă:

— Şi avem şi benzină berechet...

Păunescu le taie elanul:

—Ce vă lăudaţi atâta? N-a fost tot ideea mea?!... Haideţi mai repede, să nu pierdem acceleratul spre Bucureşti, abia avem timp să îmbucăm ceva... Şi un coniac să mă dreg... Două nu strică...

Conform planului, Păunescu şi cu unul din oamenii săi plecară la gară, în timp ce ceilalţi doi se deplasară cu maşina la Bucureşti să-i aştepte în Gara de Nord.

Cum ajunse în gară, Păunescu se repezi să mai bea un coniac, dar în drum spre restaurant se răzgândi. Se retrase cu ajutorul său după un stâlp. Apoi, desfăcu un ziar cu o gaură minusculă, prin care ţinu sub observaţie pe doamna în negru ce se afla pe o bancă în sala de aşteptare. Ajutorul său îi şopti:

— E femeia de azi-noapte. Are acelaşi pachet lângă ea!

Păunescu îi strecură nervos printre dinţi.

— Taci! Fii numai ochi... Am prins eu ceva...

— Şefule, las-o în plata domnului, în pachet are două portrete de familie... Le-am cercetat până la ultimul milimetru... Dacă eu nu-mi cunosc meseria... Am făcut şi un an de arhitectură...

Tânărul se opri înmărmurit din mărturisirile sale. Individul înalt, uscăţiv apăru cu acelaşi pachet sub braţ. Căută un loc în sala de aşteptare. Se aşeză, după ce ceru permisiunea, lângă femeia din camera 34, întocmai ca în ajun în holul hotelului. Îşi aprinse din nou pipa scurtă, umplând aerul cu parfumul tutunului fin, englezesc. Nu-şi vorbiră şi, ca şi la întâlnirea precedentă, nu-şi aruncară măcar o singură privire. Pachetele identice stăteau din nou alături. Femeia se ridică prima şi luă pachetul omului înalt şi uscăţiv. Cu paşi siguri părăsi sala de aşteptare.

Îndreptându-se la fel de calmă spre peron. După câteva clipe plecă şi omul uscăţiv, pufăind din pipa scurtă, bocănind la fel cu cizmele, de această dată în holul sălii de aşteptare de la clasa întâi.

Ajutorul lui Păunescu nu-şi putu reţine exclamaţia de adâncă admiraţie şi stupefacţie în acelaşi timp:

— Şefule, au lucrat magistral! Acum ştiu cu precizie unde se află platourile de ceramică, la doamna „Mona Lisa”... La doamna „Gioconda”...

Păunescu îşi şterse năduşeala ce-i brobonise fruntea. Asudase de emoţie. Escapada din noaptea trecută fusese salvată. Îşi spuse în gând: „Acum trebuie să lucrăm fără greşeală. Să fim tot timpul cu ochii pe ea. Ei, «Mona Lisa», nu speram să ne reîntâlnim atât de repede! Stimabilă Lala, dacă prima oară ne-ai dus ca pe nişte ageamii, acum ai să mă cunoşti ca pe un adevărat geambaş!...”

Acceleratul a intrat pufăind în Gara de Nord. Doamna elegantă se grăbi să coboare pe peron. Se îndreptă spre ieşirea principală, spre staţia autobuzului 33, unde era aşteptată. Spre totala ei surprindere, doi tineri înalţi o opriră. Unul brunet scoase o legitimaţie din buzunar şi îi ordonă sec, cu vocea dură, metalică:

— Sunt locotenentul Pavel! E inutil să vă mai comunic că în această clipă sunteţi arestată!

Doamna păli. Încercă să se opună.

— Nu înţeleg, vă rog!

Tânărul brun vorbi cu hotărâre:

— O să vi se explice totul! Urmaţi-ne!

Tinerii o conduseră spre ieşirea din dreapta. Acolo îi aştepta o limuzină neagră. După ce urcară toţi trei, maşina porni cu toată viteza. Unul din tineri îi spuse tăios:

— Doamnă, vă previn că lacrimile nu mai pot ajuta! Acum e prea târziu. Vă va uşura situaţia numai o mărturisire sinceră! Şi asta depinde numai de dumneavoastră... O destăinuire completă şi utilă...

— Dar nu sunt vinovată!

Tânărul brunet râse ostentativ, amuzat:

— Bine! Ştiţi ce aveţi în acest pachet?

Doamna îşi muşcă, în ascuns, buzele.

— De ce tăceţi? V-am avertizat: o mărturisire completă nu poate fi decât în favoarea dumneavoastră... Dacă nu vă amintiţi conţinutul pachetului pot să vă ajut eu. Doriţi?

Se auzi doar un scâncet înfundat.

— Renunţaţi la plâns şi treceţi la mărturisire... La luciditate, la logică!...

Femeia izbucni în hohote de plâns nereţinut:

— Nu sunt vinovată!... Vă jur!... Nu ştiu...

Tânărul deveni deodată brutal, neîndurător, iritat de rezistenţa femeii.

— Taci, căţea! Nu te mai preface. În pachet ai două platouri de ceramică... Nu? Pe noi nu ne duci cu lacrimi, chiar dacă ai vărsa o Niagară... Trebuia să plângi înainte, nu acuma...

— Aşa-i, încuviinţă femeia. Recunosc. Aveţi dreptate!

Tânărul râse satisfăcut, biruitor.

— Şi ştii ce se află în aceste platouri?

— Nu ştiu! Vă implor...

Tânărul râse din nou repudiant, sarcastic.

— Ei, lasă că îţi vei aminti foarte curând! Jocul s-a terminat şi cred că eşti suficient de inteligentă să renunţi la el... Nu de alta, dar ai ajuns să mă plictiseşti şi nu mai ai haz! Poftim!

Cu un gest sigur îi smulse pachetul din mână. Şi apoi îi comunică celui care conducea maşina.

— Tovarăşe locotenent, am ajuns!

Frâna scrâşni ascuţit, ca un geamăt surd.

— Hai, coboară! Pe aici...

Tânărul brunet o conduse pe o scară de serviciu.

— Mai repede, căţea!

Femeia înainta greu, împleticindu-se pe treptele strâmte şi cu miros puternic de iod. Ajunseră la o uşă. Tânărul îi ordonă cu severitate:

— Aşteaptă aici până voi aduce cheia din maşină. Să nu încerci să faci un singur pas. Te poate costa viaţă...

Apoi coborî în grabă treptele. Femeia rămasă năucită cu capul rezemat de pragul uşii. Aşteptă, clipe îndelungi. Dar nu se arătă nimeni. Încercă să privească pe scări. Nici ţipenie de om. Coborî cu teamă – un etaj. Pe sala acestui etaj zări o forfotă neobişnuită.

— Pe cine căutaţi, i se adresă o femeie într-un halat verzui-colorat.

— Sunt arestată...

— Dumneavoastră?

— Da, eu.

Femeia în halat o privi îndelung.

— Şi ce căutaţi, aici?

— Nu v-am spus? Sunt arestată.

— Păi, dragă doamnă, aici se află o policlinică... Nu ştiu ce legătură să avem noi cu...

Femeia în negru se prăbuşi ca secerată pe podeaua cu miros penetrant de petrol şi iod.

În maşină se aflau acum şi Păunescu cu ajutorul său, rămaşi în Gara de Nord. Îşi întrebă satisfăcut discipolii:

— Cum a mers?

— Cum să meargă, şefule?... Ca pe roate... Doar nu ne cunoaştem de azi, de ieri... Şi te-am avut dascăl bun! Tânărul brunet adaugă: Şi acum poate mai aşteaptă dumneaei la uşa podului... Să o fi văzut, şefule, cum plângea, cum o făcea pe nevinovata...

Păunescu nu-şi putu reţine un oftat, în acea clipă regretând sincer:

— O, biata „Mona Lisa”... Cred că a fost tăiată de la primă pe luna asta...

Se auziră hohote nestăvilite de râs. Cineva adaugă:

— Şi de la chenzină, şefule! Pot paria pe oricât!

Volfeanu aşteptase în zadar la aeroportul Constanţa să primească platourile de ceramică. Aşa după cum bine ştiţi, nu i-a mărturisit nimic lui Jonnes-Stiwe din temerile sale. I-a făcut cunoscut doar faptul că „materialul" a întârziat, urmând să sosească, probabil, a doua zi. Dar în sinea sa, Volfeanu bănuise cruda realitate, tragicul adevăr. Imediat după întâlnirea cu Stiwe, plecă la Bucureşti cu maşina sa, pe care o ţinea la un prieten, pretextând că e o maşină comună. Volfeanu intuise precis că „materialul" a fost sustras. „De cine? E clar că numai de grupul de spionaj din care făcea parte Păunescu. Altfel de ce s-ar fi interesat Păunescu? De ce ar fi venit la Constanţa? Pe Păunescu îl cunosc bine, ştiu câte parale face. Şi, mai ales, ştiu pe câte cărţi a jucat. Mă mir că până azi nu a fost lichidat de un grup sau de altul... Omul acesta e venal, fără scrupule, gata să te vândă şi să te cumpere în aceeaşi clipă... Până mâine trebuie să mă întorc cu «materialul» la Constanţa, altfel va fi periclitată existenţa fetei mele în străinătate."

Ajuns în Capitală, Volfeanu se informă de la legătura sa superioară, aflând toată povestea din Gara de Nord.

— S-a lucrat stupid, conchise Volfeanu.

— Nu-i aşa. Am bănuit că „materialul" putea fi sustras de la hotelul „Carpaţi". Am luat din timp toate măsurile de precauţie... Cine să-şi imagineze lovitura dată pe peron?

— Era locul cel mai propice de acţionat. Trebuia ca „materialul" să fi fost ridicat de la Ploieşti... Pricepeţi? Astfel toată lovitura de pe peron ar fi fost ratată...

— Bănuiţi pe cineva?

— Exact pe aceia pe care-i bănuieşti şi dumneata, domnule Volfeanu...

— Daţi-mi adresa lui Păunescu.

După un timp scurt, legătura superioară a lui Volfeanu se întoarse cu trei adrese.

— La una din ele îl poţi găsi... Bineînţeles, dacă nu-i angajat în vreo aventură, cine ştie pe la ce femeie se află acum craiul nostru bătrân şi atât de periculos!

Volfeanu nu-şi putu controla nervii:

— Totu-i să nu afle Jonnes-Stiwe... Nici nu bănuiţi în ce încurcătură m-aţi amestecat. Şi ce mă fac dacă în noaptea aceasta nu dau de Păunescu?

— Hotărât, la una din adrese îl vei afla... În zori se întoarce totdeauna acasă.

Prima adresă era pe Dorobanţi, unde locuia o bătrână, rudă apropiată a lui Păunescu. Deschise uşa cu greu. Îi răspunse cu largă bunăvoinţă:

— Nu l-am văzut, domnul meu. E mai mult de o lună... Pe la mine vine rar... Mai ales când e bolnav...

Volfeanu înţelese de fapt prin „bolnav" atunci când e mahmur, după un chef prelungit, sau când este urmărit. Era deci un fel de vizuină, de domiciliu de refugiu în vreme grea.

La a doua adresă, pe strada Epicol, nu-i răspunse nimeni, deşi sunase şi bătuse mai mult de o jumătate de oră la uşă. Plecă supărat la cea de-a treia adresă de pe strada Doctor Lister. Aici avu aceeaşi soartă. Nu-i răspunse nimeni şi în încăpere nu se auzi nicio mişcare, niciun pas. Volfeanu îşi pierdu răbdarea. Sudui. Trase maşina în faţa bufetului „Stadion", să bea un sirop sau o halbă de bere. Dar se opri în prag. La o masă din capătul opus al sălii se afla Păunescu, însoţit de o femeie blondă, a cărei îndeletnicire i se citea pe faţă, în gesturile vulgare, în decolteul

exagerat. Păunescu se afla cu spatele, nu putea să-l zărească, de altfel omul îşi sărbătorise prea necontrolat proaspăta victorie, pentru care fusese răsplătit din plin de către Marius. Volfeanu se aşează la o masă de lângă intrare. Comandă o bere şi o cafea, încercând să-şi organizeze cât mai judicios planul de acţiune. Mâine dimineaţă urma să se întoarcă la Constanţa. De la locul său auzea clar conversaţia celor doi.

— Ascultă „, Mona Lisa", locuiesc doar la trei case de aici... Un apartament cu tot confortul şi magnetofon cu muzică modernă...

— Altă dată, azi sunt ocupată! N-au intrat zilele în sac!

Păunescu se opuse cu străşnicie:

— Altă dată voi fi ocupat eu, dragă „Giocondă"... Poţi să rămâi toată noaptea la mine... Sunt singur, singurel în toată vila... Ceilalţi sunt în vilegiatură... Am şi un „Fram" bine asortat...

— Mâine sau poimâine!

— „Mona Lisa", până mâine e o veşnicie!

Păunescu sorbi coniacul până la ultima picătură.

Mai turnă un rând.

— N-o să regreţi, „Mona Lisa", te voi răsplăti împărăteşte... Sau vrei să mergem la bar?

Femeia întârzie să răspundă. Se observa că această propunere o tenta.

— Asta-i, mergem la bar! Voi dansa cu „Mona Lisa"... Ştii tu cine a fost Mona Lisa?

Femeia îi răspunse cu demnitate, jignită.

— Află că nu mă interesează pe mine femeile dumitale... Poţi să te speli pe cap cu ele... Nu sunt geloasă!

— Păi, n-a fost a mea...

— A cui o fi... Te rog!... Până aici!

Păunescu i se adresă decisiv şi plin de gravitate.

Juca atuul cel mare.

— Răspunde-mi, mergi sau nu la bar?

Femeia se scuză:

— Să dau mai întâi un telefon... Poate amân vizita la mătuşa mea, care-i bolnavă...

Se ridică şi ieşi din local. Intră în tutungeria alăturată, unde se afla un telefon public. Formă un număr.

După un timp apăru Volfeanu.

— Mă iertaţi, domnişoară. Fără voia mea v-am auzit convorbirea. Am aflat că sunteţi în jenă financiară... Se întâmplă... Vreau să vă ajut, poftiţi această sumă... Vă rog să o primiţi, o să mi-o înapoiaţi cu prima ocazie, ştiu eu.

— Vă mulţumesc, drăguţ din partea dumneavoastră, dar azi nu pot... Altă dată...

Volfeanu râse.

— Să nu interpretaţi greşit... V-am dat bani ca să mergeţi la Costel... Cu aceşti bani veţi putea petrece bine la bar... E mai recomandabil.

— Tii, ce drăguuţ... Tu eşti adorabil...

— Măgulit, domnişoară. Eu am o singură dorinţă. Promiteţi-i prietenului care vă agasează la masă că mergeţi la bar. Dar mai întâi treceţi pe acasă să vă schimbaţi. Pricepeţi? Vreau să am o discuţie cu el între patru ochi.

— E simplu... Şmechere, ai dus-o bine.

Volfeanu precizează.

— Rugaţi-l să vă aştepte acasă la el... Îi fixaţi timp de aşteptare o jumătate de oră...

— Dar dacă nu vrea?

— Cum să nu vrea, domnişoară? Care bărbat nu ar aştepta şi o viaţă întreagă asemenea femeie?

— Dacă ţine să vină cu mine acasă? Sunt din cei care nu se lasă duşi de nas...

— Îl trimiţi să-şi schimbe şi el hainele... Cu un asemenea costum şifonat nu poate să se prezinte la bar... Cred că în această materie vă pricepeţi mai bine ca mine... Şi acum petrecere frumoasă cu Costel... Da, da, du-i complimente din partea mea, din partea mătuşii şi pe bătrân lăsaţi-l să danseze cu mine. Nu o să uite acest dans niciodată, vă jur!

Păunescu făcu un duş scoţian. Se lăsă biciuit când de apa fierbinte, când de apa rece ca gheaţa. Alături, fierbea cafeaua amară. O răsturnă din ibric, lăsând-o să se răcească. Se îmbrăcă zorit cu ochii la ceas. Auzi soneria de la intrare. Alergă tinereşte să deschidă.

— Îndată, „Gioconda"! Tii, dar punctuală eşti... Aşa îmi plac femeile, acesta e atributul cel mai preţios...

Deschise uşa. Încremeni. În prag apăru Volfeanu, care închise uşa cu cheia. Introduse cheia în buzunar. O clipă îl privi în ochi pe Păunescu. Vorbi cu un ton flegmatic:

— Am impresia că nu te bucuri, domnule Păunescu.

— Nu, de loc. De ce să mint?

— Îţi eram dator această vizită... Nu ai venit şi dumneata la Constanţa?

Păunescu privea uluit, negăsind nicio portiţă de salvare. Revolverul îl uitase în haină.

— Mi-a plăcut lovitura! Ai manevrat bine în Gara de Nord... Deşi ameninţarea cu „securitatea" nu putea să prindă decât la un naiv, la un boboc.

— Nu pricep la ce faci aluzie. Pe cuvânt!

Volfeanu îi făcu semn să se aşeze.

— Pricepi mai bine decât mine.

— Crede-mă, am o întâlnire... Te rog...

Volfeanu rămase în picioare,

— Mai importantă ca aceasta?

— Nu... cu o femeie...

— Sper că nu cu aceea de la Braşov, de la hotelul „Carpaţi”... Din Gara de Nord... Ce zici?

Păunescu nu se mai simţea în apele sale. Întotdeauna Volfeanu l-a dominat, l-a intimidat şi ştia că acest fapt îi era cunoscut şi rivalului său, care în acele clipe se juca liniştit cu revolverul. Şi tot cu gest calm luă ceaşca de cafea şi sorbi.

— M-ai aşteptat şi cu cafeaua, totdeauna te-am apreciat pentru politeţea dumitale unanim recunoscută. De ce nu te aşezi pe fotoliu? Puteai să pui mai puţin zahăr în cafea. E sirop, zău.

— Pot să-mi îmbrac pijamaua?

— Te rog, domnule Păunescu, dar mai întâi să o verificăm...

După ce o controlă să n-aibă vreun pistol în buzunar, i-o aruncă. Pijamaua căzuta picioarele lui Păunescu. Acesta se plecă greoi să o ridice. Dar o dată cu pijamaua apucă şi carpeta subţire şi o trase cu toată puterea. Volfeanu, care se afla pe carpetă, alunecă, se prăbuşi. Se încinse o luptă scurtă, corp la corp. Volfeanu, deşi mai în etate, dar mai ager, mai suplu şi mai puternic, îi repezi o lovitură de cap – lovitură cunoscută sub denumirea de „berbec” – în plex. Păunescu se prăbuşi pe bufet. În secunda următoare un vas greu de cristal zbură spre Volfeanu, dar acesta se feri în ultima fracţiune de secundă. Cu o mişcare de *jiu-jitsu*, Volfeanu îi aplică un lat de palmă în dreptul carotidei. Păunescu se prăbuşi moale, ca un sac umplut cu praf. Volfeanu se sperie. „Lovitura a fost prea puternică. S-ar putea să moară şi totul este pierdut!”

Observând că se sufocă, îi scoase cu două degete limba, îi masă, apoi tâmplele. Îl stropi cu apă. Execută câteva minute în şir

respiraţie artificială. Păunescu îşi reveni cu greu. Sorbi din paharul cu apă, în timp ce Volfeanu îi strecură cu o voce neutră, indiferentă, să-şi ascundă spaima prin care trecuse:

— De ce te-ai aventurat, domnule Păunescu, când ştiai că şansele dumitale sunt într-un procentaj de unu la un milion? Nu-i mai recomandabil să discutăm cu luciditate? Te avertizez, nu voi pleca în niciun caz cu mâna goală. Hai, bea puţină apă... Şi vorbeşte! Fii rezonabil, omule.

— Nu am nimic de spus.

— Nu-mi place jocul de-a pisica şi şoarecele...

Păunescu îşi reveni. Vorbi cu mai multă siguranţă:

— Spune-mi ce vrei?

— Platourile de ceramică.

— Care platouri?

— Nu ştii să te prefaci, domnule Păunescu, nu ai fi fost un bun actor... Platourile pe care le-ai sustras ieri agentei noastre...

— Nu sunt la mine!... Poftim, caută-le!

— În toate cele trei locuinţe ale dumitale?

— În toate! Şi apoi pleci, nu?

Volfeanu se apropie de Păunescu. Îl domină:

— Dar ştii unde se află? Nu nega...

— Ştiu... Recunosc!

— Atunci este foarte bine. Te previn, dacă îmi întinzi o cursă altcineva îţi va zbura creierii... Jucăm cinstit?

— De acord...

Volfeanu introduse revolverul în buzunar.

— Aşa îmi placi... Ai devenit rezonabil...

— Să aud, îl întrerupse Păunescu. Propune!

— Cât ceri?

Păunescu medită.

— Să zicem treizeci!

— Douăzeci, precizează Volfeanu.

— Douăzeci şi cinci, insistă Păunescu.

— Dai mai întâi platourile şi s-a făcut.

— Nu. Mai întâi banii şi apoi „materialul". Ca la carte!

— Bine. Ridicăm platourile şi îţi vei căpăta pe loc suma cuvenită.

Păunescu se opuse.

— Nu. Eu nu te voi însoţi. Te voi aştepta afară.

— În ce loc?

— În niciun caz nu-i un loc prea amuzant. Platourile se află ascunse la cimitirul Belu.

Volfeanu simţi un fior de-a lungul şirei spinării. Nu de teamă. Admiră ingeniozitatea. Nu i-ar fi trecut prin cap un loc mai nimerit şi mai ferit de observaţie. Păunescu continuă:

— Dar află că mâine nu vor mai fi acolo... Aşa că trebuie să acţionăm imediat. Chiar în noaptea asta. Personal nu sunt tentat să vizitez cimitirul în toiul nopţii... Priveşte această schiţă...

Păunescu desenă pe o hârtie capela cimitirului, aleea, figura, parcela, subliniind:

— Aici e cavoul!... Deschizi capul, pătrunzi înăuntru. Sunt optsprezece trepte... Nu, nouăsprezece trepte foarte înguste şi alunecoase. Placa de pe mormântul din dreapta, placa enormă cu inscripţia de bronz se poate urni, uşor împinsă spre dreapta, şi acolo vei da de cele două platouri... Ce zici?

— Perfect. Îmbracă-te! Maşina ne aşteaptă.

Păunescu rămase în afara cimitirului. Volfeanu sări gardul cu precauţie, să nu fie surprins de paznici. În acelaşi timp verifică să nu fie urmărit de Păunescu. „S-ar putea să mă atace pe la spate.

Am făcut o mare greşeală, de neiertat, nu l-am controlat dacă are vreo armă asupra sa. S-ar putea să mă ucidă pe la spate şi locul este, ce-i drept, foarte nimerit pentru asemenea act!"

Volfeanu ajunse la capelă. Găsi şi aleea enormă străjuită de copaci şi de tufe înflorite. Descoperi, nu fără eforturi, parcela şi figura indicate de Păunescu. În sfârşit, se afla în faţa uşii cavoului. Ascultă un timp să se convingă că nu-i nimeni prin apropiere. Se auzea doar ţârâitul greierilor. Nicio mişcare suspectă. Deschise, cu instrumentele sale speciale, uşa cavoului. Uşa făcu un zgomot ascuţit, ca un glas subţire, ca o chemare. Volfeanu simţi un nod în gât. Buzele-i erau uscate. Le umezi cu limba. Coborî treptele. Le verifică: erau optsprezece şi nu nouăsprezece trepte. Pe ultima treaptă se aşeză. Un miros pătrunzător de mucegai, de igrasie, de flori şi frunze uscate îl potopi. Se frecă la tâmple. Erau îmbibate de o sudoare rece, de om bolnav. Să alunge izul copleşitor aprinse o ţigară. Scăpărarea chibritului îl sperie. Fumul invadă încăperea redusă şi umedă. Volfeanu se şterse de sudoare. Ţârâitul greierilor se auzea acum îndepărtat, de parcă ar fi cântat undeva în lună sau cine ştie pe ce planetă îndepărtată. Volfeanu tresări. I se păru că aude paşi prin apropiere. Era doar un liliac rătăcit în cavou. Se izbea cu aripile de pereţi. Zgomotul era înfiorător. „Se vede că nervii au început să cedeze! Am îmbătrânit. Aş avea nevoie de odihnă". Se ridică fără să facă zgomot. Fulgeră cu lanterna mormântul din dreapta. Îl descoperi cu uşurinţă. Zări şi placa imensă cu inscripţia de bronz. Încercă să o urnească. Piatra rămase neclintită. Se ajută cu o daltă subţire. În cele din urmă placa cedă, aşa cum prevăzuse Păunescu. Cercetă interiorul. Simţi pachetul sub mâini. Un val de căldură îi invadă trupul înviorându-l. Lucra acum cu siguranţă. Îi venea să strige de bucurie. Auzea parcă în inima sa toţi greierii

pământului strânşi într-un concert unic şi inegalabil. Şi muzica era plină de inefabil.

— Nu mişca! Mâinile sus!

Vocea venea de undeva din adâncul cavoului, parcă rostită de sub plăcile funerare. Gândi: „Placa este pusă în legătură cu un magnetofon. Cunosc trucul. Vrea să mă alunge. Nu prinde figura".

— Un singur gest te va costa viaţa, domnule Volfeanu.

Auzindu-şi numele, dezarmă. Nu-şi putea reveni din spaimă. Nu îndrăznea să privească în jurul său. Se simţea gâtuit de mii de mâini nevăzute, mâini de ceaţă sau fum, dar cu o forţă inimaginabilă. Urmă o tăcere lungă, sfâşietoare, probabil cel care vorbea din umbră prelungea înadins această pauză, fiind un fin şi exersat psiholog, bun cunoscător al stării de spirit în asemenea situaţie. Pe Volfeanu îl înspăimânta mai mult faptul că nu reuşise să-l descopere în întunericul dens pe acel ce-i poruncea cu autoritate. Totuşi gândi: „Ticălosul de Păunescu mi-a întins o cursă. Dar când oare a putut să-l anunţe pe complicele său, căci nu l-am pierdut o singură clipă din vedere? Sau poate ştia că placa mormântului este păzită şi m-a trimis să mă vâr singur în această capcană afurisită? De data aceasta a fost mai tare, trebuie să recunosc!"

— Întoarce-te, domnule Volfeanu!

Volfeanu se execută maşinal, mecanic. Reuşi să-l zărească pe acel care-i vorbea. Se afla pe scări. Din cauza rezonanţei i se păruse că-l aude din interiorul cavoului. Îşi mai reveni în fire.

— Ai venit după platouri, nu?

Cel de pe scări râse lugubru, sinistru. Hohotele persistă timp îndelungat în cavou. Vocea porunci din nou:

— Pune platourile la loc! Dar nicio mişcare în plus!

O dâră de lumină îi urmărea fiecare gest.

— Acum prinde şi placa! Aşa, domnul meu. Te rog, vino mai aproape... Ţine mâinile deasupra capului... Mai sus... Ai armă asupra dumitale?

Volfeanu răspunse cu o voce străină, vorbea ca împins de un resort, automat.

— Am!

— Perfect. Unde se află?

— În buzunarul de la spate!

— Întoarce-te!

Volfeanu simţea în spate respiraţia celui care îi comanda. Apoi simţi mâna ce-i scoase revolverul.

Aceeaşi mână îi cercetă toată îmbrăcămintea să descopere vreo altă armă.

— Bine! Acum putem sta de vorbă! Retrage-te trei paşi... Mai mult!

Volfeanu se supuse, dar întorcând pe furiş capul în clipa când lumina lanternei căzu pe faţa interlocutorului său, recunoscu pe Marius. Volfeanu i se adresă cu căldură în glas:

— Marius, când te-am salvat într-o situaţie gravă...

— A, m-ai recunoscut, domnule Volfeanu. Da, îmi amintesc că m-ai salvat, dar atunci lucram împreună, pentru acelaşi organ de spionaj, de sub comanda maiorului Hans Weber. Asta-i cu totul altceva... Astăzi lucrăm la concurenţă, care pe care... Nu? Pare-mi-se, suntem în reţele diferite...

Volfeanu avea vocea pătrunsă de o adâncă emoţie:

— Îmi cunoşti situaţia familială... Află că viaţa şi soarta fetiţei mele, Ileana, depind de acest „material”... Cum să-ţi explic, nu-i cum crezi, chiar un şantaj... dar nici prea departe de un şantaj... De aceea, te rog, lasă-mi platourile... Dacă mâine dimineaţa nu vor fi la Constanţa sunt un om pierdut... Ileana e singurul scop...

Marius râse din nou cu mult cinism.

— A, de aceea l-ai convins atât de uşor pe nesăbuitul de Păunescu... V-am ascultat o parte din convorbire printr-un microfon special, cu ajutorul căruia îl controlam foarte des pe Păunescu. Şi trebuie să recunoşti că am făcut bine... Ştiu că este undeva, în afara cimitirului şi te aşteaptă... Dar nu va scăpa!... Am pregătit pedeapsa pentru el şi ai să te convingi că va fi capitală! Sau poate n-ai să mai ajungi la acea clipă, primindu-ţi pedeapsa chiar acum...

Volfeanu gândi: „Deci a auzit conversaţia cu ajutorul unui microfon special numit «urechea», de la distanţă... înseamnă că Păunescu nu-i vinovat şi a lucrat curat". L-a trezit din meditaţie strigătul lui Marius:

— Îţi voi da drumul! Poţi pleca la Constanţa... Dar promite-mi că nu te vei interesa de azi înainte de acest „material"... Promiţi?

Volfeanu răspunse cu promptitudine:

— Asta niciodată.

— Din care cauză?

— Ţi-am spus-o! La mijloc e viaţă fetiţei mele pe care nu am văzut-o de mai bine de douăzeci de ani... Fii o singură clipă în pielea mea şi hotărăşte tu pentru mine... Închipuie-ţi că eşti tată, că ai o fată pe care n-ai văzut-o de când era de o şchioapă. Spune-mi cinstit: ce-ai face acum?

Marius nu răspunse. Pauza deveni apăsătoare. Parcă se sfârşise aerul în cavou. Era cu mult după ora trei, afară începuse să se arate o geană timidă de lumină.

— Ştii ce urmează, domnule Volfeanu?

— Nu! Sau îmi imaginez.

— Să-ţi expediez un glonte în scăfârlie.

— Poate doreşti bani... Oricât.

Marius râse strident.

— Pentru acest „material” voi primi atâţia bani cât n-ai să poţi să-mi oferi într-o mie de ani!

— Îţi poţi lua o copie... Eu îţi execut fotografiile!

— Îmi plac lucrurile clare... Dumneata trimiţi mâine sau poimâine „materialul” în străinătate şi eu abia peste două săptămâni... Pricepi?... Al meu va fi devalorizat... Ştiu să-mi apăr şansele... Ieşi afară, că nu am de gând să-ţi fac de petrecanie aici...

Volfeanu se urni anevoie.

— Mai repede!

Volfeanu se opri. Mai încercă o propunere:

— Vreau...

Dar vocea tăioasă a lui Marius îl amuţi:

— De acum nu mai vrei nimic... Vreau numai eu! Mişcă-te sau trag.

Volfeanu răspunse calm:

— Până nu mă asculţi nu voi face un singur pas.

— Atunci trag!

Se auzi cum trase piedica.

— Mergi?

Întinse pistolul. Împuşcătura răsună înfundat şi Marius se prăbuşi cu revolverul în mână. Lui Volfeanu nu-i venea să creadă. Îl privea cu interes pe Păunescu. Îi auzea destăinuirea ca prin vis:

— L-am văzut când a venit... Doi îl aşteaptă în maşină afară. M-am ascuns. M-am luat după el, ştiam că eşti în pericol. M-am oprit la uşa cavoului. I-am ascultat sentinţa: voia să mă lichideze cu prima ocazie. Iată că ocazia s-a ivit mai repede pentru mine. Dacă mi-ai fi luat revolverul acum ai fi fost pierdut... Sau mai precis am fi fost terminaţi amândoi...

— Cum să-ţi mulţumesc, domnule Păunescu? Dacă pe mine mă refuzi, primeşte recunoştinţa fetei mele Ileana.

Păunescu îi vorbi cu brutalitate:

— Gata!... Fără sentimentalisme!... Să judecăm situaţia cu luciditate. Ia-ţi mai întâi revolverul, desigur, te-a dezarmat... Să luăm şi arma lui... Ţi-am spus: afară suntem aşteptaţi de oamenii lui Marius... Mai avem de furcă. Nu sunt de loc mieluşei... Eu îi cunosc bine.

Volfeanu ridică cele două arme. Auzi vocea aspră a lui Păunescu:

— Ia-ţi şi „materialul”... Dar mai repede, să profităm cât mai este întuneric!

Ieşiră cu precauţie din cavou. Păunescu îi vorbi cu un ton încurajator, plin de încredere, deşi primejdia încă îi mai aştepta.

— Te vei îndrepta spre poarta principală! Acolo unde se află maşina noastră... Pricepi?

— Desigur.

— Eu voi face zgomot în altă parte a cimitirului. Voi simula o fugă... Vor veni în acea direcţie. S-ar putea să trag şi un foc... În timp ce vor sosi acolo, eu voi alerga pe drumul drept la poarta principală... Să fii cu maşina gata de plecare...

— Perfect!

Lumina răzbise o parte din umbrele nopţii.

— Gata. Ne despărţim! Pentru puţin timp. Succes!

Volfeanu se îndreptă cu precauţie spre poarta principală. Avea paşi ascunşi, paşi de pisică. Se oprea des şi asculta după fiecare distanţă mai mare. Ajunse în apropierea porţii. Lângă maşina sa se mai afla o „Volgă” lungă şi neagră. Deduse că-i a oamenilor lui Marius. Auzi zgomotul. Cei doi din „Volga” se îndreptară în direcţia pe care o prevăzuse Păunescu. Răsună o detunătură. Apoi altele. Volfeanu sări gardul, trase maşina mai aproape de trotuar şi dădu drumul motorului. Îl observă pe Păunescu sărind gardul şi, gâfâind, se instală lângă el. Abia mai vorbea:

— Dă-i drumul! Totul a mers strună! Hai, viteză, viteză...

Volfeanu apăsă pe accelerator. Spuse cu ciudă:

— Ştii că am comis o greşeală?

— Noi?

— Nu, doar eu. Tu ai acţionat magistral. Aş fi avut timp să le defectez motorul sau cel puţin să le spintec două cauciucuri... Am fi fost acum în afară de orice pericol.

Păunescu râse gros, înfundat:

— Ai dreptate, acum nu s-ar mai fi ţinut aşa după noi... Priveşte-le maşina!

Dimineaţa triumfase. Acuma lumina oraşul, orbitor de alb, neverosimil de alb. Urmăritorii se aflau la o distanţă destul de apreciabilă.

— Ia-o la dreapta şi măreşte viteza.

Volfeanu se execută. Îl observă pe Păunescu zâmbind.

— De ce râzi? Crezi că e momentul?

Păunescu nu se sfii să mărturisească:

— Dacă ai ştii ce femeie am pierdut din cauza ta!... Trebuia să merg la bar cu ea, cu „Mona Lisa", şi jur pe toţi dumnezeii că m-aş fi distrat ceva mai bine... Ce zici?

— Zic că femeia nu ar fi venit...

— De unde ştii?

— Am auziţ-o vorbind la telefon.

Păunescu avea în glas o undă abia perceptibilă de gelozie.

— Cu un bărbat?

— Linişteşte-te! Vorbea cu o femeie...

— Cu o mătuşă bolnavă, nu?

— Întocmai!

Păunescu radia de fericire:.

— Ai văzut?!... Tot mă iubea puţin...

Volfeanu, mulţumit că minţise oportun, interveni:

— Era vorba fără sentimentalisme... Nu?

Păunescu se mulţumi să râdă gros, satisfăcut în orgoliul său de cuceritor tomnatic. Dar privind în oglinda-retrovizoare, strigă cu o voce tunătoare, înfricoşată:

— Iată-i! Sunt la câţiva paşi de noi! Fă la stânga şi apoi la dreapta să-i derutăm...

Dimineaţa de vară adunase toată aroma grădinilor şi o risipea darnică primilor drumeţi. Dar Volfeanu era preocupat numai de cursa angajată într-un ritm diavolesc. Auzi vocea lui Păunescu hotărând apoi mai calmă:

— Opreşte aici! Ia numai platourile de ceramică, învelitoarea las-o aici! Mai repede! Vino după mine...

Intrară într-o curte. Sunară. Dar uşa din antreu era deschisă. Păunescu bătu la o uşă masivă de stejar, care se crăpă cu precauţie şi în prag apăru un individ bondoc şi chel.

— Eşti singur, Bebe?

— Singur!

— Atunci e în regulă. Haidem!

Păunescu îi făcu semn lui Volfeanu să-l urmeze. Intrară într-o încăpere arătoasă, cu mobilă stil. În contrast, camera era luminată cu lumină fluorescentă, cu tuburi de neon. Păunescu îl împinse pe Volfeanu lângă fereastră.

— Priveşte afară! Ce zici? Am fost la înălţime. Nu?

Volfeanu zări „Volga" care-i urmărise. Oprise doar la câţiva metri în spatele maşinii sale. Constată cu panică:

— Le-am căzut în capcană!

— De loc. În primul rând nu ştiu unde am intrat. Unul dintre ei cunoaşte pachetul. A fost doar cu mine la Braşov. Desigur că l-a zărit în maşina ta şi e mulţumit... Tembelului n-o să-i dea prin cap că-i doar învelitoare... În al doilea rând să-ţi spună Bebe de câte ori m-a salvat?

Bebe vorbea peltic şi când era emoţionat, ca în aceste momente, abia se înţelegea ce dorea să spună.

— Dar ci... cine... mai... ţine... mi...

Păunescu îl opri:

— Lasă, Bebe, nu te mai osteni! Fă mai bine o cafea amară şi scoate o sticlă de coniac... Nu te zgârci, alege o sticlă „Milcov", face pentru miarul pe care ai să-l primeşti de la noi!

Volfeanu insistă:

— Încă nu sunt lămurit... Cum voi putea scăpa de aici?... Eu la orele şase trebuie să fiu la aeroport, să prind cursa de Constanţa... Şi ei pândesc la poartă...

Păunescu îşi aprinse o ţigară.

— Să pândească sănătoşi... Noi vom ieşi prin uşa din spate... Vom ajunge în curtea vecină, unde locuieşte cumnatul lui Bebe, şi de acolo dăm în altă stradă... La colţ e o staţie de getax şi într-o jumătate de oră eşti la aeroport... E abia cinci şi patru minute...

— Dar cu maşina?

— Te mai costă o mie de lei şi ţi-o aduce Bebe la Constanţa, bineînţeles, după ce „prietenii" de afară se vor sătura de priveghi...

Râse nestăvilit, golind dintr-o sorbitură paharul de coniac pe care îl zări în faţa sa, adus de Bebe. Se prefăcu supărat:

— Bebe, era vorba să aduci şi coniac!

— Am a... a... adus.

— Ţi s-a părut, Bebeluşule! La loc comanda!

Volfeanu termină de împachetat. Cu capul plecat se apropie de Păunescu. Nu îndrăzni să-l privească în ochi. Rosti încet, cu buzele uscate, cuvintele le găsea greu:

— Ai avut două posibilităţi: puteai să mă împuşti pe mine său pe Marius... De ce l-ai ales pe el?

Păunescu râdea zgomotos, turbulent:

— Greşit, amice. Mai era o posibilitate. Să vă împuşc pe amândoi. Să rămân cu „materialul" şi cu banii voştri... Tocmai ipoteza cea mai plauzibilă ţi-a scăpat...

— Ai dreptate, continuă Volfeanu, atunci de ce n-ai pus-o în aplicare? De ce l-ai ales pe Marius?

Păunescu se eschivă de la un răspuns direct:

— Ce rost au asemenea întrebări? De ce? De ce? De ce? Şi acum grăbeşte-te să nu pierzi cursa de Constanţa... Sau să nu mă răzgândesc eu...

Îi strânse mâna.

Volfeanu plecă grăbit. Peste o oră trebuia să fie la Constanţa.

Când Mihai ajunse la sediul organelor de securitate, Maria îl întâmpină cu un noian de rapoarte.

— Numai esenţialul, Maria.

— Întocmai. Doamna Solveig şi-a continuat restul nopţii pe terasa hotelului. Nu s-a culcat decât în zori de zi...

— Probabil aştepta semnalul lui Jonnes, prin care să-i comunice că a ajuns cu bine pe vas.

— Se poate, confirmă Maria. Dimineaţă a fost interceptată o convorbire. Discuţia a fost înregistrată de staţia noastră goniometrică. Un bărbat a anunţat-o respectuos: „Doamnă, avem iar platouri de ceramică. Da, cu motive naţionale!" „La orele 7 voi fi la magazin". „Ar fi mai nimerit pe la orele 8 să treceţi la locuinţa mea. Am reţinut două platouri. Sper că o să vă satisfacă exigenţa!" „De acord. Dar de transportul dorit nu aveţi vreo veste?" „Niciuna, doamnă. Deci între 8-8 şi un sfert vă aştept". Convorbirea s-a încheiat. Străinul a vorbit din apropierea aeroportului.

Conform ordinului m-am interesat la hotelul „Europa” câte zile mai rămâne pe litoral doamna Solveig Vogans. Mi s-a răspuns că seria ei mai are opt zile.

Mihai îşi aprinse o ţigară. Bău din cafeaua rece, păstrată la frigider, una din curiozităţile sale.

— Opt zile, a spus. Maria, înseamnă că vom avea încă de furcă. Vom putea descoperi şi alte legături. Neprimind semnalul de sosire pe vas al lui Jonnes, va deveni, ce-i drept, mai circumspectă. Totuşi nu poate fi sigură. S-ar fi putut întâmpla şi un accident. Iar la noapte, după părăsirea locuinţei de către Solveig, deci pe la orele 9 şi jumătate, îi vom face o vizită de curtoazie lui Volfeanu. Acest fapt o va exaspera. Va intra în panică. Va apela la alte ajutoare... Pricepi?

Maria îşi continuă raportul:

— De altfel, tovarăşul colonel a aprobat planul dumneavoastră de acţiune, ordonându-mi să vă atrag atenţia asupra unui fapt deosebit de important şi anume supravegherea cât mai vigilentă a doamnei Solveig.

Mihai semnă raportul prin care era prezentată moartea subofiţerului Mitruţ Palade. Un stil laconic, simplu, lapidar, aşa cum sună o filă de cronică modernă. Mihai nu lăcrimă. Îşi strânse doar pumnii.

Nici nu ieşise bine pe uşă Maria şi telefonul sună cu stridenţă. Ofiţerul ridică receptorul. Recunoscu vocea celui care o supraveghea pe Solveig.

— Tovarăşe locotenent, doamna noastră se află în Deltă. A plecat cu maşina până la Tulcea şi de acolo cu o ambarcaţiune a ajuns la gura Deltei, la „Coliba Şerpilor”.

— În ce punct?

— Pe hartă găsiţi între 14C şi 21D. Ce fac eu?

— Continui urmărirea! În mai puţin de o oră voi fi acolo...

Închise iritat telefonul. „Ar fi trebuit să raporteze de când a părăsit Constanţa şi s-a îndreptat spre Tulcea... Totu-i să ajung la timp”.

Sună. Ordonă subofiţerului de serviciu.

— Într-un sfert de oră elicopterul să fie gata de decolare. Vom zbura în Deltă... Executarea!

Solveig aştepta la „Coliba Şerpilor”. Vedea în depărtare braţul Dunării pe care luneca o mică şalupă. Apoi trecură câteva vapoare fluviale de mic tonaj. Urmă doar liniştea nesfârşită. În cele din urmă, Solveig auzi paşi. Paşii fură acoperiţi de un huruit asurzitor de motor. O şalupă se desprinse de chei şi zbură ca o ascuţită săgeată. În prag apăru tehnicianul Radu Chivăr. Era transpirat. Se repezi la Solveig.

— Tu, aici?... Te ştiam la Constanţa! Sper că ai riscat totul numai pentru mine... E adevărat? Pentru asta ai venit în ţară. Pentru asta te afli acum, aici, în Deltă... Pentru dragostea mea.

O cuprinse în braţe. Solveig îl privea cu reţinere, cu răceală, cu mărturisită indiferenţă.

— Nu te miri şi nu te întrebi ce m-a adus aici?... Dar judecă logic, lasă sentimentalismul desuet.

Radu mişcă din umeri.

— Speram că dragostea ta pentru mine.

— Nu!

— Atunci? Nu-mi plac ghicitorile. Situaţia stufului am trimis-o la centru.

Se auzi o clipă numai murmurul stufului şi al sălciilor îndepărtate. Apoi, paşii unui pescar. Se îmbrăţişară. Pescarul

trecu cântând mai departe. Dar se întoarse şi le ceru un foc. Chivăr îi întinse o cutie de chibrituri.

— Poţi s-o păstrezi!

Pescarul mulţumi şi îşi continuă drumul. Cei doi nu bănuiau că de colibă a fost prins un microfon ultrasensibil prin care Mihai le asculta fiecare vorbă, fiecare şoaptă. Solveig se apropie de Chivăr şi-l privi în ochi.

— Spune-mi adevărul: ce s-a întâmplat cu Stiwe?

— A, tot îl mai iubeşti... Eram convins.

— Asta mă priveşte numai, pe mine. Răspunde!

— Pe mine m-ai uitat, nu?

— Pe tine te-am iubit cât a fost necesar. Pricepi?

Chivăr o acuză revoltat, sfidător:

— Până v-am căzut în plasă, în oraşul acela străin.

— Să spunem că ai dedus logic. Răspunde-mi clar ce s-a întâmplat cu Stiwe.

Chivăr o privea nedumerit.

— Ştiu atât cât ştii şi tu. A fost luat de vasul „Paşala”.

— Nu minţi?

— Nu eu sunt acela care obişnuise să mintă. Îţi este foarte uşor să deduci care minte dintre noi doi...

Solveig îi mărturisi fără menajamente:

— Stiwe nu a ajuns pe vas...

— Imposibil.

Femeia privi un timp legănatul monoton al stufului ca o imensă plasă vegetală. Vorbi sentenţios:

— Atunci Stiwe a fost trădat.

Chivăr se apără:

— Nu. Pentru nimic în lume nu pot crede aşa ceva. Cine să fi avut un asemenea interes meschin şi laş?

Solveig nu-l asculta, vorbea fulgerându-l cu verdele aprins al ochilor săi.

— A fost trădat şi a fost prins. Acum toate faptele îmi apar limpezi, uimitor de clare şi acuzatoare.

— Eu?

— Da. Te bănuiesc şi pe tine! Mai întâi pe tine... Nu te ascunde!

Chivăr râse nervos, timorat.

— Şi pentru ce aş fi făcut-o?

— N-ai spus că mă iubeşti?... Că ai fi în stare să faci orice pentru mine?

— E adevărat! N-am comis destule fapte grave numai din cauza dragostei mele bolnave?

— Atunci e la fel de adevărat că trădându-l pe Stiwe ai încercat să mă reţii aici. Pentru tine! Parcă o asemenea propunere mi-ai făcut-o şi în străinătate... Sau numai mi s-a părut... Un singur telefon şi ai scăpat de un rival. Nu? De ce taci?

Radu Chivăr se simţea încolţit. Ştia că femeia din faţa lui nu se joacă niciodată cu cuvintele. Şi cunoştea la fel de bine cât de ameninţătoare poate fi.

— De ce ai amuţit, Radule? Am pus degetul prea adânc pe rană? Oare nu tu ai fost acela care ai asigurat întoarcerea lui Stiwe? Pentru ce? Să-l vinzi?

— Nu. Cred că am acţionat cu precauţie. Nu mi se poate reproşa nimic... Am procedat judicios...

— Atât de judicios, încât Stiwe nu a ajuns pe vas. E poate undeva pe fundul mării... Hrană peştilor... Şi acum ţi-e deschis drumul spre trupul meu, să fii unicul meu stăpân. Eşti un posedat!

Priviră amândoi o şalupă care aluneca mlădioasă, lucitoare ca un delfin argintat, elegant şi suplu.

— Crede-mă, îţi jur, nu sunt vinovat cu nimic... Ştiu că vreţi să vă scăpaţi de mine. Şi mai ştiu ceva. De când am fost ultima oară în străinătate am fost iradiat. Asta înseamnă că în câteva luni mă voi „curăţa" de cancer... Nimic mai normal şi mai obişnuit. Şi toate acestea le-am meritat numai pentru faptul că te-am iubit... Aşa a înţeles domnul Stiwe să scape de mine, să rămână numai el stăpânul trupului tău.

Solveig îi vorbi distant, rece:

— Nu. Pentru motivul că ne-ai furnizat date false despre stuf. Stiwe nu putea fi gelos pe unul ca tine. Nu se compară cu jalnica ta întruchipare... Iartă-mă, dar e adevărat.

Chivăr plecă vinovat capul în pământ, ascultând cuvintele ca un act de gravă acuzare, ca o sentinţă fără drept de recurs.

— Am sperat că acum vei lucra altfel. Numai dumneata ştiai de plecarea lui Stiwe.

— Şi Volfeanu, o corectă Radu. Acum pot să-mi imaginez din care cauză a fost ieri la Bucureşti... Poate să-şi încaseze „premiul" pentru Stiwe... Ştiai că Volfeanu a „voiajat" ieri în Capitală?

— Volfeanu nu avea niciun interes. De altfel va răspunde şi el. Eu am datoria să răzbun pierderea lui Stiwe. Nu mă interesează dacă vor plăti şi cei nevinovaţi. Stiwe pentru mine înseamnă totul, absolut totul în viaţă. Ştii prea bine că tatăl meu a murit, apoi mama... Pentru Stiwe am strâns toate dragostele lumii la un loc... Îl iubesc ca tutore, ca amantă, ca soţie...

— Şi iubirea mea?

Solveig se congestionă. În glas avea un tremur nervos.

— Să nu-mi vorbeşti în aceste clipe de iubirea dumitale... E un sacrilegiu... M-ai murdărit şi atâta tot. Nimic mai mult n-a fost între noi... Te rog să uiţi clipele în care ţi-am cedat forţată de ordine şi calcule superioare.

Solveig tăcu. Privea spinarea neagră şi stearpă a unei moviliţe de pământ moale, nisipos şi câteva trestii înalte, zvelte, ce-şi bolteau fruntea să ajungă, parcă, până la ea, în apropierea ei. Şi mai departe se desluşea întinderea nesfârşită de apă tulbure, mâloasă.

Vocea lui Chivăr se auzea înfrigurată, pasională:

— Eu am mizat totul pe această dragoste... E drept, recunosc, v-am expediat date false... E drept, de asemenea, că mi-a trecut prin gând după plecarea lui Stiwe să te întâlnesc la Constanţa. Să mai fim o noapte împreună...

Întinse mâna tremurândă spre ea: Solveig îl opri cu un gest. Îl întrebă cu glas străin, cu o umbră de ironie, de cinism:

— Numai o noapte?

Radu i se adresă mai însufleţit, întrezărind undeva un licăr înşelător de speranţă, de încredere.

— Nu... Am vrut să te reţin pentru totdeauna... Sau atât timp cât îmi va permite cancerul pe care mi l-aţi dăruit... Ori poate ţi-e teamă să te mai culci cu acel pe care l-ai condamnat la o moarte lentă?

— Auzi, Radule, permite-mi şi mie o întrebare. Dacă ai aflat că noi te-am iradiat, din care cauză nu te-ai răzbunat? De ce nu ne-ai dat pe mâna securităţii? Pentru tine ar fi fost totuna...

— Mai întrebi?... Din cauza ta! Nu aş fi putut să-ţi pricinuiesc vreun rău... M-ar fi durut mai mult... De aceea nu-ţi cer decât să rămâi aici... Câteva luni, data o cunoşti probabil mai precis decât mine... Data când cancerul îşi va dicta verdictul!

Afară stuful foşni ciudat. Păreau îngropaţi de vii în coliba săpată în pământul jilav cu miros aspru de sălbăticiune. Deasupra lor plutea un duh straniu, ce le transfigurase chipurile, dându-le reflexe ireale, cenuşii şi violete. Ea îl privi lung, schimbându-şi tactica, încercând prin orice mijloc să afle

adevărul despre soarta lui Stiwe. Femeia se lipi de Radu, strecurându-se printre bălăriile şi ierburile uscate din colibă. Se auzi o muzică celestă în ierburile vestejite, îi căută ochii cu o privire dogoritoare. Bărbatul îi simţea răsuflarea fierbinte, întretăiată.

— Radule, dacă rămân ai să-mi spui adevărul despre Stiwe?

Bărbatul se întinse lângă Solveig. Ochii îi scânteiau bolnăvicioşi, împăienjeniţi de circulaţia fierbinte a sângelui.

— Ţi l-am spus! E tot ce ştiu. Jur pe dragostea mea!

— Minţi!

— Pe tine nu te-am minţit niciodată. Pe tine te-am iubit... Şi te iubesc... Şi te voi iubi... Iau martori Delta, cerul, stuful, veşnicia... Un om care va muri peste câteva luni nu poate înşela pe nimeni!... O ştii la fel de bine ca şi mine...

Cu faţa răvăşită de o febră interioară, mistuitoare, Radu o trase spre el şi o sărută apăsat, pătimaş. Gura-i mirosea a levănţică, dar buzele-i rămăseseră strânse, neîndurătoare. Bărbatul îşi pierdu controlul, vorbi în neştire, repede, gâfâind:

— Pentru tine am făcut cele mai oribile crime... Şi pentru tine aş fi gata să ucid oricând şi pe oricine... Jură-mi că n-ai să mai pleci, că am să te pot îmbrăţişa ca acuma... Să te simt toată a mea, mistuită şi purificată de dragostea mea... Nu fugi, te implor...

Vocea femeii se auzi reţinută, mascând o ură adâncă:

— Fac ce vrei tu... Voi rămâne numai şi numai a ta... dar cu un singur preţ: spune-mi adevărul despre Stiwe... Vreau să aflu numai adevărul, oricât ar fi de cumplit... Tu ştii că eu pot şi ierta...

Bărbatul continuă să o îmbrăţişeze, să o sărute. Femeia i se strecură printre braţe, lunecându-şi trupul suplu, tare, puternic:

— Linişteşte-te! Cu forţa nu m-a posedat nimeni, să-ţi intre bine în cap. M-ai cunoscut doar. Poftim, încep să mă dezbrac, în

timp ce-mi vei povesti totul cum s-a întâmplat cu Stiwe... Aşa mă voi dezbrăca de zece ori pe zi în faţa ta, dar vorbeşte...

Îşi aruncă bluza. Nu avea sutien. Sânii îi răsăriră tari, pietroşi, ca două cupe de şampanie răsturnate. Chivăr bâiguia în neştire, halucinant.

— Volfeanu... Sunt sigur... A plecat la Bucureşti... Avea nevoie de bani... Era obsedat de o poveste stupidă...

— Vorbeşte tot, haide!

— Ţi-l voi aduce pe Volfeanu... Şi, îţi jur că va mărturisi totul în faţa ta... Va recunoaşte, dacă nu îl voi ucide cu mâna mea.

Se auzi un strigăt. Mâinile lui Radu căzură moi. De data aceasta acul de păr pătrunse adânc. Până în inimă. Solveig îl scoase cu greu. Îl şterse. Radu încă mai horcăia. Îşi îmbrăcă bluza. Ieşi cu paşi siguri din cabană. Se întoarse. Privi cu atenţie să nu fi rămas nicio urmă. În jur totul era liniştit, o tăcere adâncă, aşa ca de la începutul pământului. Undeva, în stuf, se auzea măcăitul unor raţe sălbatice. Un pescăruş rătăcit până acolo trecu pe deasupra în zbor razant. Intră în şalupa mică pe care o porni cu gesturi sigure. Şalupa săgetă apa lăsând o dâră albă, argintie în urma sa. Motorul duduia puternic, speriind vietăţile Deltei. Solveig privea neclintită botul ascuţit de aluminiu. Nici nu zări insula albastră pe lângă care trecu în viteză.

Mihai pătrunse primul în colibă. Se aplecă spre Radu. Dar acesta avea ochii de gheaţă, neclintiţi. Aceeaşi rană ascuţită, de data aceasta mult mai adâncă. Solveig lovise cu furie, cu disperare. Se întoarse şi ajutorul său.

— Ei, raportează! Ai cercetat şalupa?

— Am cercetat, tovarăşe locotenent.

— Şi?

Subofiţerul îşi şterse fruntea leoarcă de sudoare. Păturі batista şi raportă ordonat:

— Am găsit sub o foaie de cort pescărească un aparat minuscul... Un dozimetru, sau aşa ceva. Un aparat care ajută la detectarea şi măsurarea radioactivităţii.. Probabil încercase să stabilească pe fundul Dunării locuri unde se găsesc minereuri radioactive, precum şi cantitatea în care se află... E o presupunere.

— L-ai lăsat acolo?

— Aşa cum aţi ordonat! Atât doar că l-am dereglat ca să nu poată înregistra nimic precis...

Cei doi fotografiară cadavrul, încăperea, coliba din afară.

— Fotografiem şi rana, tovarăşe locotenent.

Mihai schiţă un gest evaziv cu mâna. Dar reveni:

— Fotografiază! Vor sosi criminaliştii... Îi vom anunţa prin radio...

Subofiţerul înveli apoi cadavrul cu un ziar ce-l avea asupra sa. Avea gust de vorbă, fapt ce-l enervă pe moment pe Mihai şi îi ordonă tăios:

— Să fie gata elicopterul de zbor!

Pasărea argintie se ridică dreaptă dintre stuf, gonind toate păsările din jurul său. Mihai îi comandă pilotului:

— Du-ne pe deasupra şoselei Tulcea-Constanţa!

Dar oricât se străduі Mihai, nu descoperi prin colbul şoselei maşina bine cunoscută a frumoasei Solveig. La comandament îl aştepta Maria.

— Tovarăşe locotenent, Volfeanu a sosit azi-dimineaţă de la Bucureşti cu avionul, cu prima cursă.

— Ştiu! Şi probabil tot el i-a comunicat. „prietenei” Solveig să-l viziteze la ora 8, 8 şi un sfert seara...

Fata mai întârzie:

— Stai, tovarăşe locotenent, vrei să raportezi că nu ştii unde a dispărut Solveig.

— Întocmai.

Mihai îşi ascunse un început de zâmbet ironic.

— Vedeţi, dacă nu ţineţi bine legătura se încurcă iţele... Află că frumoasa Solveig călătoreşte acum spre Constanţa! A făcut o scurtă şi fructuoasă excursie de plăcere în Deltă!...

La orele 8 şi un sfert, Solveig sună la uşa lui Nicu Volfeanu. I se deschise cu promptitudine. Vânzătorul era tulburat. Era prima oară când primea pe cineva cu care lucra în acest circuit secret la el acasă. Şi mai ales o femeie atât de importantă. De aceea era dornic să isprăvească repede, cât mai repede posibil, operaţiunea delicată şi extrem de periculoasă. De altfel şi Solveig era contrariată de invitaţia propusă. Îl întrebă cu suspiciune:

— De ce m-ai invitat acasă?

— E mai recomandabil. Nu e nimerit să ne întâlnim de două ori în acelaşi loc. De aceea vom renunţa şi la comunicarea prin ruletă...

Solveig deveni şi mai suspicioasă, amintindu-şi de bănuielile lui Radu Chivăr. „Ţi-l aduc pe Volfeanu aici şi va recunoaşte că l-a trădat pe Stiwe."

— Am impresia că eşti tulburat, domnule Volfeanu?

— În general îmi place să-mi păstrez stările interioare pentru mine.

— E şi mai prudent, scăpă cu ironie nedisimulată Solveig. Şi mai prudent şi mai edificator pentru mine într-o privinţă.

În acea clipă, condamnarea lui Volfeanu a fost semnată de Solveig. „Oricum, vulpea asta bătrână e vinovată!"

Volfeanu, departe de a intui intenţia femeii, vorbea degajat:

— Asta vă priveşte personal. Poftiţi platourile!

Solveig încercă să-l privească în ochi, dar Volfeanu refuză, întorcând capul spre uşă. O veche reţinere a sa faţă de orice femeie.

— N-aţi aflat, domnule Volfeanu, cum a ajuns Jonnes pe vasul „Paşala"?

Nicu Volfeanu, observând starea de agitaţie a femeii, încercă să o liniştească:

— A ajuns bine, doamnă Solveig. Acum domnul Jonnes, vă garantez, se află cu un picior în Istanbul.

— Eşti convins, domnule Volfeanu?

Acesta minţi mai departe, în speranţa de a o vedea liniştită.

— Am luat legătura prin radio!

— Dar ieri nu aţi fost în Constanţa!

Volfeanu păli:

— Da, am uitat. Ieri am fost la Bucureşti. De acolo am luat legătura prin radio!

Solveig deduse că omul din faţa sa minte, dar interpretă în mod eronat cauza neadevărului: „Probabil a fost cumpărat şi a trădat. El a făcut să «întârzie» aceste două «platouri». Se pregăteşte pentru o trădare nouă, a cărei victimă voi cădea eu. De altfel, Jonnes m-a pregătit pentru această ipoteză. Şi ea s-a adeverit. Jonnes în mod sigur nu a ajuns pe vas, m-ar fi anunţat prin semnale. Domnul Volfeanu îmi declară că a şi luat legătura cu el prin radio. Şi încă de la Bucureşti. Ce a căutat în Capitală? Falsul este evident, fără niciun dubiu. În locul semnalului lui Jonnes de sosire am observat apa mării măturată către zori de reflectoare. Cu cei care mânuiau reflectoarele pare-mi-se că a luat

legătura prin radio domnul Volfeanu. De aceea este atât de stingherit de prezenţa mea aici. La început mi-am imaginat că mi-a întins o cursă chemându-mă în casa sa. Însă e prea laş pentru aşa ceva. Mă va trăda ca şi pe Jonnes când voi fi gata să plec. Vrea ca în jurul său să nu se facă prea mult zgomot. Cunoaştem genul. E tipul omului care joacă pe două cărţi cu aceeaşi nobilă pasiune şi dăruire. Numai că trişorul a fost descoperit. Şi merită să-şi primească pedeapsa. Imediat".

— Când plecaţi? se interesă Volfeanu.

— Eu... Mai târziu, domnule Volfeanu, în tot cazul am să vă anunţ dacă e important pentru dumneavoastră.

După ce sublinie cu ironie accentuând pe cuvintele „e important pentru dumneavoastră", Solveig se transformă. Radia de mulţumire.

— Îţi sunt recunoscătoare, domnule Volfeanu, că m-ai calmat. Eram neliniştit. Şi acum simt o slăbiciune... Nu ai un whisky, sau măcar un gin?

Deveni mai relaxat şi Volfeanu:

— Am coniac. Nu obişnuiesc altă băutură. Am un coniac deosebit: „Segarcea" de export.

Volfeanu devenise chiar amabil. A adus două pahărele şi a turnat fără economie.

— Pentru dumneavoastră, doamnă!

— Nu, pentru dumneata, domnule Volfeanu, din partea lui Jonnes!

— Toată recunoştinţa! Vă mulţumesc pentru atenţia deosebită, doamnă.

Solveig dispăru în „Fiat”-ul rămas în apropiere şi se îndepărtă cu toată viteza spre Eforie. Intrigat de această grabă, Mihai amână arestarea lui Volfeanu pentru a doua zi dimineaţa. O lăsă pe Maria în „Volgă” şi urcă grăbit scările spre camera frumoasei Solveig. Mihai purta sub braţ o servietă. Bătu discret la uşă. Solveig deschise. Fu surprinsă, dar totuşi extrem de stăpână pe sine. Acest calm îl descumpăni pe ofiţer. Inventă un motiv la întâmplare.

— Am venit s-o caut pe eleva mea! Speram să o găsesc la dumneavoastră...

Solveig, conform unui vechi obicei, după ce lăsase maşina la parc, cercetase un timp în jur să vadă dacă nu este urmărită. Aşa descoperi şi „Volga” lui Mihai şi înăuntru o zări pe Maria. „Ei, Domnule profesor, mi se pare că eşti de la securitate. Eleva sau colaboratoarea dumitale se află chiar în maşina care te-a adus aici! De ce ai lăsat-o la colţ? Încep să-ţi descopăr adevărata identitate”.

— Îmi pare rău de două ori. Întâi că nu-i aici *eleva* favorită şi apoi că n-ai venit să mă cauţi pe mine...

— Asta nu se ştie niciodată. Ţi-am spus doar că sunt un timid... Mai ales cu o femeie atât de frumoasă, vinovat de frumoasă...

— De aceea probabil ai dispărut atâta timp?

Mihai plecă fruntea, implorând iertare, motivând cu oarecare jenă:

— Am fost la Bucureşti. M-am înscris la Institutul de Educaţie Fizică... Sper că anul acesta voi reuşi...

Sinceritatea lui Mihai o dezarmă: „Poate într-adevăr a hotărât cu Maria să mă viziteze singură. Da. Dar de unde automobilul elegant? Probabil e tot al Mariei!... Trebuie să mă conving!”

Mihai îşi dădu seama că ar fi posibil ca Solveig să-l fi descoperit în maşină cu Maria, şi aceasta după faptul cum a subliniat cu înţeles cuvântul „eleva”, aşa că trecu în apărare, jucând excelent:

— Şi n-am spus totul, Solveig. Eu nu sunt doar un ratat, un tânăr nenorocos în studii. Dar şi un mincinos ordinar. Iartă-mă! Eleva este afară şi mă aşteaptă în maşina ei. Ea m-a învăţat că aşa voi găsi un pretext să te vizitez...

Mihai se simţi sărutat pe frunte. Parfumul de migdal înflorit îl copleşise. O auzi rostind sincer şi răsuflă uşurat:

— Tu eşti bun, prietenul meu.

Ca s-o convingă mai mult, Mihai îi strigă din prag.

— Aşteaptă-mă! Am să ţi-o aduc şi pe elevă. Şi pune-o să jure cu mâna pe cruce! Căci e superstiţioasă ca o fată de pension!

Şi Mihai o zbughi pe uşă. Fuga era perfect calculată. Servieta pe care o lăsase în cameră avea actele ticluite pentru un examen la Institutul de Educaţie Fizică. Mai era dotată şi cu o celulă foto. Cel care încerca să-i descopere conţinutul era fotografiat, fără să bănuiască, în timp ce o cerceta.

Solveig răsfoi actele şi zâmbi împăcată. Era chiar mulţumită când Mihai o vesti, gâfâind de alergătură:

— Probabil e geloasă şi a dispărut!

Solveig glumi:

— Şi îţi, pare rău?

— Dimpotrivă.

— Atunci în seara asta eşti invitatul meu! Aşteaptă-mă în hol. Ia-ţi şi servieta!

Mihai se rezemă de zidul de la cabina de „Informaţii”. „Desigur m-a observat cu Maria. Sper că am scăpat ca prin minune. De data asta. Îţi citeşte în suflet. Şi chipul ei este de nepătruns. Nelinişte a şi-o ascunde cu măiestrie. Mi-au căzut adversari, prea grei pentru prima mea misiune! Ei, parcă adversarii ni-i alegem în funcţie de numărul misiunilor?” Mihai o zări coborând pe scară. Solveig era mai frumoasă ca oricând. Era îmbrăcată cu o rochie de culoarea mării în zilele senine. Părea înconjurată de un val plin de spume şi de reflexe captivante. Mergea lin, plutind sau valsând, ascultând o melodie din adânc, tulburătoare, venind de departe.

— Ce mă priveşti aşa, domnule profesor, de fapt, domnule viitor student?

— Mă uimeşti. În seara asta te găsesc mai frumoasă decât oricând. Eşti o parte din mare, din frumuseţea mării!

— Trebuia să te înscrii la litere. Cred că ai fi un mai bun poet decât un profesor de tenis!

Solveig avea mania, beţia vitezei. Mihai se simţi dator să o prevină.

— Vom plăti amendă.

— Ei, şi?

— Dar la viaţă nu te gândeşti?

Solveig râse dureros.

— Viaţă? Viaţa e tot un fel de amendă. O plătim într-o singură rată, mai lungă sau mai scurtă... Sau te irită un termen precis la plata amenzii numită „viaţă”?

Mihai preciză jumătate în glumă, jumătate în serios:

— Eu din principiu prefer rata mai lungă!

— Serios? Eu am ales-o pe aceea mai plină de riscuri şi de necunoscut... Nu te-ar tenta?

— Nu am încercat încă aşa ceva. Viaţa mea înaintează doar cu şaizeci pe oră. Iar până a te cunoaşte nu cred să fi atins mai mult de patruzeci pe oră! Sau poate am exagerat... Sunt un demodat viitor profesor de educaţie fizică şi cu catedra în provincie... M-am şi abonat la „Sportul”.

Dar Solveig nu-l mai asculta. Viteza devenea un duş al nervilor, o liniştea. Ochii verzi luminau ca două semafoare mici, nevăzute, reci, simţite doar de Mihai. Ofiţerul răsuflă uşurat când ajunse la „Delta”, mulţumit că atinge din nou pământul întreg şi nevătămat.

Solveig mânca aproape în fiecare seară aceeaşi preparaţie ciudată de carne crudă tocată amestecată cu ouă crude, cu multe condimente numită „biftec tartar”.

Şi era, de asemenea, o adeptă a băuturilor tari, dar în noaptea aceasta a ţinut să bea şampanie bine frapată. Bău mult. I se adresă brusc lui Mihai.

— Eşti trist? Obosit? Cum ţi-ai petrecut ziua de ieri? Cum ai dormit noaptea trecută?

Mihai îi simţi privirea pironită cercetătoare în ochii săi.

— N-aş putea spune că am dormit prea strălucit. Vecinii mei au sărbătorit o onomastică. De, s-a petrecut până la ziuă, dans, cântec... Mai ales dansurile îndrăcite.

Ofiţerul judecă: „Hotărât, mă bănuieşte. Deduc aceasta mai puţin din vorbe şi mai mult după privire, adevărate raze Roentgen. Poate că a intuit că am urmărit-o în Deltă la coliba unde a ucis păstrându-şi aceeaşi privire rece, liniştită, ciudată?”

Fata insistă neclintindu-şi privirea din ochii săi.

— E ceva ciudat între noi. Pare un fel de veghe permanentă, de studiere ascunsă, o nelinişte mereu la pândă.

— Din partea mea doar admiraţie. Sunt fascinat. Timiditatea mea excesivă în faţa frumuseţii tale o consideri drept „veghe” şi

„pândă”. Eu aş numi-o doar dorinţă, care nu se va realiza. Aşa cum ai întinde mâna după o stea, după un nor, după o nălucă, după un abur, aşa ca regele Lear...

În acest moment, din senin, pică un fost coleg de liceu al lui Mihai, un zeflemist şi un limbut fără pereche, prostănac şi zevzec. Îi strigă de la distanţă:

— Măi, ai primit gradul de ofiţer de securitate, sau ai rămas doar cu ştiinţele juridice...

Mihai se simţi zdruncinat ca în urma unui cutremur. Gafa prietenului său îi dărâmă munca depusă cu asiduitate zile şi nopţi întregi. Replică în glumă.

— Mă înscriu la educaţie fizică...

Îl privi în aşa fel, încât şi timpul înţelese că trebuie să se retragă, îngânând un fel de scuză prostănacă.

Solveig înregistră scena cu totală indiferenţă. Părea că nu reţinuse nimic din discuţie şi cu o candoare desăvârşită îl întrebă pe Mihai ce a dorit acel tânăr. Îi explică liniştit că tânărul era puţin „afumat” şi-l asemuia cu altcineva. Solveig glumi ridicând paharul:

— Atunci să ne „afumăm” şi noi. Viaţa astfel devine mai frumoasă, mai roz... Să bem până nu ne vom mai şti cine suntem, sau care am fi dorit să fim... E mai bine aşa!...

La plecare opriră la o tarabă cu tir sportiv. Solveig hotărî.

— Ce-ai să loveşti tu îmi dai mie spre amintire şi invers... Perfect?

Mihai consimţi înveselit.

Ofiţerul câştigă o barză împăiată şi Solveig un ghiveci de flori, amândouă primite cu hohote de râs. Îşi schimbară darurile.

Mihai ajunse acasă mult după miezul nopţii, condus de Solveig cu maşina, femeia întinzându-i ghiveciul cu flori:

— Să nu ne uiţi... Pe flori şi pe mine!

— Niciodată, glumi ofiţerul.

— Asta nu se ştie.

Apoi maşina porni.

Mioara îl aştepta neliniştită.

— Ce-i cu florile acestea?

— Mi le-a dat bunica la plecare!

— Atentă bunică... Pare-mi-se tot ea te-a murdărit de roşu pe frunte. Îşi mai vopseşte buzele?

— Nu totdeauna, numai când o vizitez eu, ca să nu mă plictisească...

Mihai cercetă servieta. Descoperi fotografia frumoasei Solveig. „Înseamnă că mă suspectează! Tembelul de la restaurant m-a deconspirat cu desăvârşire. Să-l anunţ pe comandant. Înseamnă că mâine va încerca să dispară. Va pleca probabil la Bucureşti sau la...” Sună telefonul. Era Maria. Fata vorbea precipitat, emoţionată:

— Tovarăşe locotenent, Nicu Volfeanu a fost adus la spital într-o stare gravă.

— Otrăvit?

— La început s-a crezut că-i o criză de ulcer perforat. A fost urcat pe masa de operaţie, dar după un sfert de oră a decedat.

— S-a făcut disecţia?

— Da, tovarăşe locotenent. La autopsie a reieşit că Volfeanu Nicolae a fost omorât prin otrăvire. Probabil, otrava i-a fost strecurată în alcool. Aceeaşi otravă indiană...

— I-ai percheziţionat casa?

Maria vorbea acum mai liniştită.

— După ce am primit analiza substanţei toxice, am luat ordinul de percheziţie de la procuratură şi am cercetat locuinţa. În afară de un plic sigilat care conţinea valută străină nu am găsit

nimic compromiţător. Pe plic era scris eu tuş, de mâna lui Volfeanu: „Pentru Ileana”.

Mihai ordonă:

— Mâine la ora 8, la Inspectorat.

Închise telefonul. Trecuse în sală. Aprinse lumina electrică. Studie filmul cu fotografia lui Solveig. Mioara intră pe nesimţite dorind să-l îndemne să se culce.

— Cine e în fotografie, Mihai?

Mihai tresări:

— A, bunica mea acum patruzeci şi opt de ani! Nu. Patruzeci şi nouă...

Mioara se revoltă. Aduse florile şi aproape i le aruncă în braţe.

— Să le dai bunicelor tale şi nu mie!

Să o îmbune, Mihai intră după ea în dormitor. Ofiţerul stinse lumina: „Nefericită noapte. Fac greşeală peste greşeală. Pentru ce am adus această servietă acasă şi nu la birou? De ce nu am alergat la spital? De ce aştept dimineaţa să o arestez pe Solveig? Să nu uit şi intervenţia stupidă a prietenului tembel... Toate mă lovesc! De ce am primit oare aceste flori?” Se ridică din pat. Mioara se prefăcea că doarme, nu voia să-l mai supere cu întrebările sale. Mihai se reîntoarse în antreu şi îşi aprinse o ţigară. Răsuci şi comutatorul. Lumina năvăli în odaia lunguiaţă. Se opri cu ochii pe ghiveciul de flori. Florile se şi vestejiseră. Îşi aprinse de la muc o altă ţigară. „Ce-ar fi să controlez acest ghiveci cu flori? Parcă am observat ceva când mi le-a aruncat Mioara. Dacă Solveig ştie româneşte a înţeles de la tembelul meu de coleg că sunt la securitate. Ce-ar fi urmat? Să fugă. Să fugă, să scape de mine. Să mă suprime. Şi cum să mă ucidă? Ghiveciul cu flori i-ar putea oferi o soluţie... Desigur”.

Ofiţerul cercetă adânc pământul. Observă că lângă o margine lutul era mai frământat. Îl îndepărtă cu multă precauţie. Şi în

oala de lut ars descoperi o mică bombă de plastic. O îndepărtă. Nu ştiu cum să lucreze mai departe. Telefonă la Inspectorat şi într-un sfert de oră sosi un specialist.

— Tovarăşe locotenent, e o bombă de plastic cu întârziere... Urmăriţi acest fitil!... Peste o oră ar fi explodat. O oră, chiar mai puţin. Este o bombă de forţa a şasea... Înseamnă că praful s-ar fi ales din această încăpere şi din camera învecinată...

Mioara asculta uluită, intrase pe nesimţite:

— Ce s-a întâmplat, Mihai?

— Nimic, draga mea. O mică atenţie din partea bunicii din fotografie... Noroc că mi-ai aruncat florile şi le-am lăsat în antreu. Dar acum culcă-te, fără regret trebuie să ne despărţim de acest ghiveci de flori. Vă mulţumesc, tovarăşe plutonier major!

Dar Mihai tot nu putu dormi: „Înseamnă că acum ar fi trebuit să fac o tumbă în aer. Şi Mioara. Şi ce vină are? Doamna Solveig a dorit să-şi facă simţită despărţirea de mine. Recunoştinţă. Trebuie să cer ca aeroportul şi gara să fie supravegheate..."

În sfârşit adormi. Somn greu şi agitat. Mioara îl înveli de câteva ori. Se trezi cu o migrenă. Era mai obosit decât când se culcase.

— Ce doreşti, Mihai, o cafea sau ceai?

— Un antinevralgic, draga mea.

Toate i se învălmăşeau în cap. „Aş avea nevoie să mă plimb pe o stradă aglomerată o jumătate de oră. E cel mai bun deconectant pentru mine. Mai am o jumătate de oră până la orele 8."

— Mai serveşti ceva, Mihai? îl întrebă soţia după ce-i aduse antinevralgicul.

— Desigur. Tot un antinevralgic.

Ieşi pe bulevardul Tomis. Deşi ora era matinală, bulevardul era supraaglomerat. Ajunse în faţa unei vitrine a O.N.T.-ului. Un afiş destul de atrăgător anunţa o excursie de trei zile la Istanbul

cu motonava „Transilvania”. Citi data plecării. Înmărmuri. Data plecării era în acea dimineaţă la orele 8,30. O idee îl fulgeră: „Dar dacă doamna Solveig o şterge în această excursie? Pleacă pentru trei zile şi nu se mai întoarce...” Controlă lista excursioniştilor. Îşi reveni. Nu găsi nicăieri numele doamne: Solveig Vogans... „Dar dacă totuşi mai are un paşaport fals? Să vedem la hotel, ce face dumneaei la această oră... Va fi edificator!”

Vorbi la telefon cu subalternul său din Eforie.

— Doamna noastră a plecat de la orele 7 cu maşina spre Constanţa.

— Are bagajele în cameră?

— Da. A plecat doar cu o servietă. Cu aceea care merge la plajă.

— A plecat singură?

— Nu, cu o altă turistă...

— Bine!

Mihai se informă la O.N.T.

— Doamna Solveig Vogans v-a predat automobilul împrumutat? „Fiat”-ul cu nr. 1472?

După un timp i se răspunse:

— Nu l-a înapoiat. Pentru restul de şase zile l-a trecut pe numele unei concetăţene, Lissy Kans.

Mihai se bătu cu mâna peste frunte. Telefonă la Inspectorat, ca toată echipa să fie în câteva minute în port, fără nicio excepţie. Le spuse doar câteva cuvinte:

— Sunt convins că vrea să ne tragă clapa. Să plece în excursie la Istanbul cu „Transilvania”. Pricepeţi? Drept momeală a lăsat bagajele în hotelul „Europa”, să nu trezească bănuieli. Vorbiţi cu vameşii şi grănicerii. Încearcă să se strecoare cu un paşaport fals...

Mihai mai telefonă la agentura O.N.T.-ului.

— În ultima oră nu s-a mai înscris nimeni?

— Nimeni. A, să nu uit. Acum câteva minute o excursionistă a renunţat în favoarea altei compatrioate.

— Numele lor, vă rog, cât mai repede.

Peste câteva clipe i se răspunse:

— Excursionista Lissy Kans a renunţat în favoarea doamnei Solveig...

Dar Mihai nu mai aşteptă continuarea. Mulţumi şi închise telefonul. „Genial plan. O singură neatenţie şi ar fi scăpat în modul cel mai simplu." Alarmă mărită, au mai rămas doar câteva minute, până ce «Transilvania», eleganta motonavă, îşi va ridica ancora. Mihai mai luă un antinevralgic, durerea nu voia să cedeze.

Maria o descoperi prima pe Solveig. Era în grupul pasagerilor ce se îndreptau spre controlul vamal. Solveig mergea însoţită de o doamnă mai în etate.

La control se despărţiră. Solveig prezentă paşaportul. I se controlă bagajul. Spre disperarea lui Mihai platourile cu motive naţionale nu se aflau. Maria anunţă pe ofiţerul de grăniceri să o controleze şi pe doamna mai în etate. O opri pe Solveig.

— Nu vă grăbiţi, doamnă Solveig. Mai aveţi un pachet...

Într-adevăr, platourile au fost descoperite la doamna mai în etate. Ofiţerul o întrebă:

— Sunt ale dumneavoastră?

Doamna răspunse cu calm:

— Ale dumneaei. M-a rugat să le transport eu, deoarece doamna Solveig nu mai avea loc în valiza de călătorie...

Interveni şi Mihai:

— Ştiţi ce conţin aceste platouri?

— Nu, domnule, mi le-a dat în drum spre port...

Mihai apăsă uşor şi platoul se deschise. Sub ceramică avea desenată schiţa portului militar. Celălalt platou avea schiţa viitorului port de la Constanţa. Doamna în etate amuţi. Nu putu să articuleze un singur cuvânt.

— Ştiţi ce înseamnă aceasta, doamnă? Spionaj...

Sărmana femeie se porni pe plâns nereţinut, sincer, desperat.

— Vă rog să credeţi, nu sunt vinovată! Doamna m-a rugat... M-a rugat să le duc numai până la Istanbul, nu ştiam ce conţin şi nici la ce situaţie mă expun. Eu sunt doar o turistă atrasă de locurile şi oamenii dumneavoastră. Vin pentru a doua oară în România şi îmi place peisajul...

Solveig se apropie de Mihai. Îl privi cu ochi mari, tragici în verdele lor întunecat, doi fluturi opriţi dintr-un zbor ancestral. Rosti cu o voce îndepărtată, neutră:

— Sunt platourile mele. Nu ştiu ce conţineau.

Mihai se adresă doamnei în etate extrem de agitată:

— Doamnă, sunteţi liberă şi vă invităm cu dragoste şi pe viitor în ţara noastră ospitalieră. Noi avem stimă pentru toţi excursioniştii. Semnaţi o scurtă declaraţie şi excursie plăcută.

Doamna mulţumi fericită, reproduse în scris cele petrecute, apoi plecă zorită spre motonava care peste câteva momente îşi ridică liniştită ancora. Sirena sună larg, ca o chemare spre alte orizonturi, spre alte ţărmuri. Solveig privea nemişcată plutirea motonavei şi o dată cu îndepărtarea ei simţi topindu-se şi cea din urmă speranţă. Mihai o trezi din reverie:

— Iartă-mă, nu am fost un prea redutabil partener de tenis. Am încercat să fiu doar la înălţimea adversarei mele... Dar unul dintre noi trebuia să piardă!... Aceasta-i regula de necontestat a acestui joc periculos...

Ancheta decurgea în cabinetul colonelului Butnaru. Mihai chiar de la început luă cel de-al patrulea antinevralgic. Solveig îşi terminase de expus biografia sa în mod succint. Interveni Mihai, care deschise un caiet simplu.

— Îmi permiteţi, tovarăşe colonel, să raportez.

— Te rog, Mihai.

— Toată declaraţia a fost falsă. Dar nu am întrerupt-o pe inculpată. Acum voi încerca să restabilim adevărul împreună. Unde ai spus că te-ai născut?...

— În nord.

— S-a terminat cu balivernele, Ileana Pârvu. Nimic nu te mai poate apăra. Am avut răbdarea să-ţi ascult născocirile cusute cu aţă albă. Expune, te rog, în limba română. Hai, ai înţeles doar aseară că sunt ofiţer de securitate şi ai dori să-mi spui „bună dimineaţa" sau „noapte bună" cu această bombă de plastic ascunsă în ghiveciul de flori...

Solveig tăcu. Îl privea uimită, cu ochii exagerat de măriţi de spaimă. Verdele lor subjuga, implora, te ademenea ca o bahnă de smarald, otrăvită.

— De ce taci? Îţi aminteşti cartea lui Ibsen? Acolo era semnătura dumitale, Solveig Vogans?

— Da, răspunse tot în germană Solveig.

— Am comparat scrisul. Nu era al dumitale. Ci al nefericitei de Zissi Felyn-Stiwe. Deci v-aţi schimbat numele. Dumneata eşti Zissi Felyn-Stiwe, soţia lui Jonnes M. Stiwe şi ea era Solveig Vogans... Aţi pătruns în ţara noastră având paşapoarte cu nume false... Şi dacă nu vorbeşti în româneşte, Ileana Pârvu, îţi voi aduce banda de magnetofon de la coliba din Deltă!

Solveig tresări. Îşi muşcă buzele. Vorbi în româneşte:

— Iertaţi-mă, este adevărat! Sunt născută în Bucureşti. Am plecat cu mama mea în nord, imediat după 23 August, unde

urma să vină şi tatăl meu, Ion Pârvu, dar n-a mai venit. Mama s-a căsătorit cu un nordic...

— Numele, întrebă Butnaru.

— Fără importanţă. Îi spunea Ericky Felyn... Au murit peste doi ani într-un accident de automobil. Eu am fost crescută de un prieten al mamei, Jonnes M. Stiwe...

Interveni brusc Mihai.

— Pe numele adevărat de Mincu Lianu. A fugit o dată cu mama dumitale din ţară şi a lucrat în spionaj alături de Ion Pârvu, aşa-i?

Femeia confirmă după o pauză:

— Întocmai, Mincu Lianu m-a crescut şi m-a învăţat meseria sa: spionajul. Am lucrat împreună pentru o mare agenţie străină. El a mai venit în România, sub numele pe care-l are în nord de Jonnes M. Stiwe. Acum doi ani ne-am căsătorit. S-a hotărât să mă trimită în ţară.

— Bea un pahar cu apă, o îndemnă Butnaru, observând că femeia vorbea incoherent, într-o stare de apatie, de prostraţie totală. Dacă vrei putem lua şi o pauză.

— Nu. Acum voi spune totul... Totul... Am fost trimisă să iau legătura cu spionul reactivat Nicu Volfeanu, pentru a reuşi să scoatem din ţară mai multe documente secrete din domeniul industriei şi, mai ales, militar. Bănuindu-se că voi fi urmărită dacă voi veni sub numele de Zissi Felyn-Stiwe, am schimbat numele şi paşapoartele cu Solveig Vagans, pe care am fost obligată s-o suport cu numele meu. Zissi Felyn-Stiwe, pe paşaport, şi veritabila Solveig Vogans avea o reputaţie proastă şi a acceptat schimbul contra unei sume de bani şi a călătoriei.

Mihai declară lui Butnaru:

— Tovarăşe colonel, vă cer iertare. Atunci când v-am raportat că mi-am îndeplinit misiunea era cu totul inexact! Continuă, Ileana Pârvu!

— Astfel speram că o să pot lucra din umbră, neobservată, atenţia fiind îndreptată spre soţia lui Stiwe. Dar pentru motivul că aceea care-mi purta numele era uşuratică şi flecară, am fost obligată să o ucid. Într-un fel mi-am ucis propria mea biografie. Am făcut tot ce-i posibil ca moartea ei să fie considerată o sinucidere, sau un accident. Era singura soluţie. Dar prezenţa insistentă a „profesorului de tenis" mi-a dat la început de bănuit. De fiecare dată a reuşit să scape verificărilor mele. A lucrat cu tact şi prudenţă. L-am primit pe soţul meu, Jonnes M. Stiwe. Nu a mai ajuns la vasul „Paşala". Am fost convinsă că Volfeanu sau Radu Chivăr l-au trădat şi că erau gata să mă trădeze şi pe mine. I-am ucis pe rând. Pe Chivăr l-am ucis în Deltă. Pe Volfeanu acasă.

Ofiţerul Chiru o întrebă:

— Ştii unde ai greşit, Ileana Pârvu?

— Da. Ştiu. Am eliminat şi posibilitatea ca securitatea să-l fi arestat pe Jonnes. Asemenea greşeli se plătesc.

— Îţi dai seama de preţ?

— Nu.

Mihai se apropie de ea. O privi în ochi:

— Şi ştii pe cine ai omorât, Ileana Pârvu, ucigându-l pe Volfeanu?

— Un spion, care lucra cu Jonnes, cu noi...

Mihai îi întinse plicul cu valută.

— Citeşte!

— „Pentru Ileana"... Nu... nu se poate... Vă jur că nu se poate...

Mihai sună, după ce primi încuviinţarea lui Butnaru, şi fu introdus Jonnes M. Stiwe, pe numele adevărat de Mincu Lianu.

Îl întrebă cu vocea puternică:

— Spune, Jonnes M. Stiwe, sau Mincu Lianu, care era numele adevărat al lui Nicu Volfeanu?

Ileana îşi îndreptă ochii aprinşi spre soţul ei, care îi ocoli privirea şi răspunse cu totală indiferenţă.

— Nu ştiu. Cu mine a lucrat doar sub numele de Nicu Volfeanu.

Mihai nu se putu stăpâni.

— De ce minţi? Fii măcar o dată sincer în viaţa dumitale.

Spuse apoi Mariei:

— Adu banda de magnetofon, de ieri, de la barul hotelului „Continental" poate numai aşa „domnule" Mincu Lianu, o să-ţi recunoşti neasemuita vină.

Până la sosirea benzii de magnetofon, nimeni nu se clinti. Rămaseră împietriţi ca personajele dintr-o cumplită tragedie antică. În locul corului vorbit urma să se audă banda de magnetofon. Aerul părea insuportabil de greu, de apăsător. Paşii Mariei se auzeau ca prin spaţii îndepărtate. Apoi puternici, enormi, ca bătăile unui metronom uriaş. Şi iar tăcerea împietrită. Maria dădu drumul magnetofonului. Se auzi clar dialogul din micul bar al restaurantului. Vorbea Volfeanu: „Tu ştii cât o iubesc pe Ileana. Ai reuşit să mă reactivezi, să mă aduci din nou în spionaj numai datorită dragostei pentru fetiţa pe care nu am văzut-o de la doi ani..."

Se auzi un ţipăt sfâşietor. Ileana se zbătea ca ieşită din minţi:

— Opriţi banda! Nu mai pot asculta. Mi-am ucis tatăl! Fiţi buni, fiţi generoşi... L-am ucis şi pe Chivăr... Şi pe Zissi pentru un om odios ca Mincu...

Se auzi vocea autoritară, dură, respingătoare a lui Mincu:

— Ileana, termină! Potoleşte-te! Sfârşeşte cu această melodramă ieftină!

Femeia îl privi cu ochii încărcaţi de flăcări verzi:

— Tu vorbeşti!? Mi-ai mutilat copilăria! M-ai silit să te iau de bărbat! Ai făcut din mine o unealtă cu traumatisme psihice? Dar nu te credeam în stare să mă laşi să-mi ucid tatăl! Fiţi buni, oameni, fiţi buni şi lăsaţi-mă să mor cu un minut după el, să-l văd plătind toate fărădelegile... Cu o secundă după el, dacă un minut este prea mult...

Şi fără ca nimeni să o poată opri îşi scoase agrafa de păr cu strasuri şi îl înţepă pe Mincu în obraz. Se auzi doar vocea liniştită şi sigură a lui Mihai:

— Iartă-mă, Ileana, cel mult poţi să...

Dar fata înfipse agrafa şi în mâna ei.

Mihai continuă:

— De ce nu mă laşi să vorbesc, Ileana? Cel mult puteţi să vă infectaţi. Agrafa cu strasuri, cu otravă şi emiţător se află la mine, agrafa adevărată... Intenţionat ţi-am lăsat agrafa falsă în păr la arestare. De voi mai avem nevoie... Trebuie să ne destăinuiţi toate legăturile.

Această lovitură i-a fost fatală. Ileana căzu într-o criză de delir. Repeta plângând ultimele replici ale îndepărtatei Solveig:

„Te-oi legăna, te-oi priveghea,
Dormi, fiul meu, dragostea mea!”

Colonelul făcu semn să-i ridice. Toată ancheta fusese imprimată pe bandă de magnetofon. Ileana, fosta Solveig, îl mai învălui din uşă pe Mihai cu vălul verde şi nepătruns al ochilor. Părul blond îi cădea în valuri pe umeri. Mihai rămase pironit cu privirea în verdele nesfârşit al ochilor fetei ce s-a oprit o clipă în faţa sa, în timp ce în gând îi mai răsuna glasul ca un clopoţel

îndepărtat de argint ce amintea de zurgălăii săniilor din copilărie:

„Te-oi legăna, te-oi priveghea,
Dormi, fiul meu, dragostea mea!”

Mihai privi lung în urma Ilenei. Nu auzi când colonelul Butnaru îi spuse cu o căldură paternă în glas.

— Acum, tovarăşe locotenent, poţi raporta că ţi-ai îndeplinit prima misiune.

Mihai coborî scările Inspectoratului cu greu, obosit. Luă un buchet de flori pentru Mioara. Ofiţerul tresări. Pe lângă el trecu „Fiat”-ul cu numărul 1472, care fusese cândva închiriat de la O.N.T. de către falsa Solveig. Întoarse capul. Ajuns acasă îi strigă din prag Mioarei:

— Vom lua masa la Mamaia, pe terasă... Hai, în două minute echiparea!...

Soţia încercă primul costum albastru cu alb. Mihai propuse:

— Cu acest costum vei merge! Te face şi mai cârnă.

Camera răsună de râsete. Dar Mihai râdea fals. Îl mai obsedau ochii verzi ca o ploaie de martie, ca frunzişul unei păduri, ca apele mării de alături. Şi versurile lui Ibsen veneau de departe tot verzi, ameţitor de verzi, cu molifţii nordului alb şi sever.

— Hai, Mihai, eu sunt gata! Să mergem!

— Să mergem, se prefăcu vesel Mihai.

Dar telefonul ţârâi ameninţător. Mioara ridică receptorul.

— Vorbeşte, Mihai!

De la celălalt capăt al firului auzi bine-cunoscuta voce a lui Butnaru.

— Cred că te-ai odihnit, nu?

Mihai răspunse la tonul glumeţ al comandantului:

— Aproape, tovarăşe colonel.

— Atunci te aşteaptă o nouă misiune

— Voi fi în cinci minute la Inspectorat!

Mioara îl privi cu ochii mari învăluiţi de o umbră de nerăbdare. Mihai o cuprinse în braţe şi îi şopti:

— Îţi garantez...

Mioara îi tăie vorba:

— Ştiu, mâine vom merge la plajă!

Constanţa-Bucureşti 1968

Versiune eBook: v1.1 hy_07/05/2011